

SFATURI PRIVIND ADMINISTRAREA CREȘTINĂ A VIEȚII

Ellen G. White

Prefață

Volumul de față este o compilație și a fost conceput ca răspuns la nevoia larg exprimată după o astfel de carte. De-a lungul anilor, Spiritul Profetic a oferit o mare varietate de îndrumări practice și utile referitoare la calitatea noastră de administratori ai darurilor cerești. Aceste materiale au fost publicate atât în periodice, cât și în cărți, însă volumul de față cuprinde în mare măsură aspecte ce nu au fost disponibile până acum lucrătorilor și membrilor noștri. În cărțile existente deja, sunt cuprinse multe alte sfaturi referitoare la acest subiect care nu au fost incluse în cartea de față. E un motiv de recunoștință faptul că toți membrii pot avea acum acces la aceste instrucțiuni selectate și oferite bisericii. Acest volum a fost compilat la sediul Ellen G. White Publications, sub conducerea Comitetului Director.

În domeniul vieții și slujirii creștine, subiectul administrării creștine a vieții ocupă un loc vast și esențial. Fiecare credincios trebuie să fie interesat în permanență să-l cunoască în profunzime. Recunoașterea suveranității lui Dumnezeu, a faptului că El este Stăpânul tuturor lucrurilor și că de la El vin toate lucrurile, stă la baza unei înțelegeri adecvate a principiilor de administrare a vieții. Pe măsură ce aprofundăm înțelegerea acestor principii, vom ajunge la o cunoaștere tot mai mare a modului în care lucrează dragostea și harul lui Dumnezeu în viața noastră.

Deși aceste principii se referă la lucrurile materiale, ele au, mai presus de toate, un caracter spiritual. Slujirea lui Hristos este o realitate. Domnul așteaptă anumite lucruri de la noi tocmai pentru a putea îndeplini anumite lucruri pentru noi. Împlinirea acestor lucruri, în armonie cu voința divină, așază problematica administrării valorilor materiale la un nivel spiritual înalt. Domnul nu ne pretinde lucruri imposibile. El nu ne cere în mod arbitrar să îi slujim și să îl recunoaștem, înapoiindu-l din lucrurile pe care le primim de la

El. În planul Său divin însă, El a intenționat ca marile binecuvântări spirituale să se întoarcă la noi ca rezultat al cooperării cu El.

Vom fi lipsiți de binecuvântările acestea dacă nu reușim să conlucrăm cu El în îndeplinirea planurilor Sale și, prin urmare, nu vom beneficia de lucrurile de care avem cea mai mare nevoie.

Suntem convinși că principiile de administrare creștină a vieții, așa cum sunt ele prezentate în acest volum, se vor dovedi de ajutor tuturor celor ce le studiază și le practică, pentru a dobândi o experiență mai profundă și deplină în procesul de cunoaștere a lui Dumnezeu, Acest lucru este susținut de următoarea afirmație:

„Idea isprăvniceii trebuie să aibă o influență practică asupra întregului popor al lui Dumnezeu. [...] Binefacerea practică le va oferi lumină spirituală miilor de așa-zisi învățători ai adevărului, care acum se plâng că se află în întuneric. Din egoiști, lacomi și închinători ai lui Mamona, vor deveni conlucrători serioși și credincioși ai lui Hristos, pentru mântuirea păcătoșilor.” -- Testimonies for the Church 3:387.

Având în vedere această perspectivă a transformării, ar trebui să studiem cu toții această carte, rugându-ne să dobândim o experiență mai profundă și deplină cu Domnul. J.L.McElhany.

Capitolul 1

Conlucrători cu Dumnezeu

„Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău, căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must.” (Proverbe 3, 9.10).

„Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat și cel ce udă pe alții va fi udat și el.” (Proverbe 11, 24.25).

„Dar cel ales la suflet face planuri alese și stăruie în planurile lui alese.” (Isaia 32, 8).

În Planul de Mântuire, înțelepciunea divină a stabilit legea cauzei și a efectului, prin care lucrarea de binefacere este, în toate aspectele ei, o binecuvântare în două direcții. Cel care dă celor nevoiași le aduce altora binecuvântare și el însuși este binecuvântat într-o măsură și mai mare.

Slava Evangheliei

Pentru ca omul să nu fie lipsit de efectele binecuvântate ale binefacerii, Mântuitorul nostru a alcătuit un plan prin care omul urma să devină conlucrătorul Său. Dumnezeu ar fi putut să atingă scopul mântuirii păcătoșilor fără ajutorul omului, însă El știa că omul nu poate fi fericit dacă nu participă la această mare lucrare. Printr-un concurs de împrejurări care îl provoacă să fie milostiv, omului i se pun la dispoziție, din partea lui Dumnezeu, cele mai bune mijloace de practicare a binefacerii și i se oferă șansa de a-și face un obicei din a contribui la ajutorarea celor săraci și la

avansarea cauzei Sale. Din cauza nevoilor ei, lumea decăzută ne solicită talanții mijloacelor și influenței noastre pentru a le prezenta bărbaților și femeilor adevărul după care tânjesc foarte mult. Iar noi, pe măsură ce luăm aminte la chemările lor, prin muncă și prin acte de binefacere, devenim tot mai mult asemenea Celui care S-a făcut sărac pentru noi. Când dăruim altora, le aducem binecuvântare și, în acest fel, ne adunăm bogății adevărate.

Slava Evangheliei este întemeiată tocmai pe principiul refacerii chipului divin în omenirea căzută, printr-o activitate constantă de binefacere. Această lucrare a început în curțile cerești. Acolo, Dumnezeu le-a oferit ființelor umane o dovadă evidentă a dragostei pe care le-o poartă. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16). Prin dăruirea lui Hristos, descoperim ce se află în inima Tatălui. Ea ne dă mărturie că, odată ce și-a asumat mântuirea noastră, Dumnezeu nu va precupeți nimic, oricât de prețios, din tot ce e necesar, pentru a-și aduce la îndeplinire lucrarea.

Spiritul dărnicii este spiritul cerului. Dragostea care se jertfește pe sine, ce îl caracteriza pe Hristos, s-a manifestat la cruce. El a dat tot ce a avut și apoi S-a dat pe Sine însuși pentru ca omul să fie mântuit. Crucea lui Hristos apelează la spiritul caritabil al fiecărui urmaș al Mântuitorului, lată principiul ilustrat aici: dăruieți și iar dăruieți! Acest principiu, transpus în acțiuni reale de binefacere și în fapte bune, reprezintă adevăratul rod al vieții creștine. Principiul celor necredincioși este acela de a obține tot mai multe, în speranța de a-și asigura fericirea; însă, dacă privim la consecințele finale, rodul acestui principiu este suferința și moartea.

Lumina Evangheliei ce vine dinspre crucea lui Hristos muștră egoismul și încurajează dărnicia și binefacerea. Nu ar trebui să ne lamentăm din pricina faptului că suntem chemați tot mai des să dăruim. În providența Sa, Dumnezeu își cheamă poporul să iasă din sfera lui limitată de acțiune și să

întreprindă acțiuni mai mari. Este necesar un efort nelimitat acum, când lumea este acoperită de întuneric moral. Mulți oameni ai lui Dumnezeu se află în pericolul de a cădea în capcana spiritului lumesc și în cea a lăcomiei. Ei trebuie să înțeleagă faptul că apelurile pentru a oferi din mijloacele lor se înmulțesc datorită milei lui Dumnezeu. Trebuie să li se ofere ocazii de practicare a binefacerii, altminteri nu vor putea imita caracterul marelui Model.

Binecuvântările ispravnicilor

Când le-a poruncit ucenicilor „duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” , Hristos le-a încredințat oamenilor lucrarea de răspândire a cunoștinței despre harul Său. Dar, în vreme ce unii merg să predice, alții sunt chemați să răspundă la apelurile Sale de a oferi daruri prin care să fie susținută cauza Sa pe pământ. El le-a dat oamenilor mijloace, iar aceste daruri divine trebuie să curgă prin canale omenești, ca să îndeplinească lucrarea desemnată nouă în procesul de mântuire a semenilor noștri. Aceasta este una dintre metodele prin care Dumnezeu îl înalță pe om. Este exact lucrarea de care are nevoie omul, deoarece ea va stârni cea mai profundă compasiune a sufletului și va solicita exercitarea celor mai înalte facultăți ale minții.

Toate lucrurile de pe acest pământ au fost lăsate de Dumnezeu, în generozitatea Sa, ca mijloc de exprimare a dragostei Sale față de om. Sărăcii sunt ai Lui și cauza religiei este a Lui. Aurul și argintul sunt ale Domnului; El ar putea să le trimită din cer asemenea unei ploii, dacă ar dori. Însă, în loc de aceasta, El l-a făcut pe om ispravnicul Său, încredințându-i mijloace pe care să le întrebunțeze în beneficiul altora, nu să le strângă pentru sine. Astfel, omul devine mijlocul prin care Dumnezeu își împarte binecuvântările pe pământ. El a plănuit sistemul binefacerii pentru ca omul să devină asemenea Creatorului Său, milostiv și altruist în ceea ce privește caracterul și, în final, părtaș cu Hristos la răsplata veșnică și slăvită.

Adunați în jurul crucii

Dragostea exprimată la Calvar trebuie reafirmată, reconsiderată și răspândită în toate bisericile noastre. Vom face noi tot ce putem pentru a da forță principiilor pe care Hristos le-a adus în această lume? Vom lupta pentru a iniția și pentru a eficientiza acțiunile de binefacere care sunt necesare acum, fără întârziere? Stând în fața crucii și văzându-L pe Prințul cerului murind pentru voi, puteți să vă închideți inima și să spuneți: „Nu, nu am nimic de oferit”?

Credincioșii lui Hristos trebuie să transmită mai departe dragostea Sa. Această dragoste trebuie să îi adune în jurul crucii, să îi determine să renunțe la orice egoism și să-i lege de Dumnezeu și unii de alții.

Adunați-vă în jurul crucii de pe Calvar cu jertfire de sine și cu tăgăduire de sine! Dumnezeu vă va binecuvânta când vă veți strădui să faceți tot ce puteți mai bine. Când vă apropiați de tronul harului și vă socotiți legați de acest tron cu lanțul de aur ce a fost coborât din cer pe pământ pentru a scoate oamenii din groapa păcatului, inima voastră va merge la frații și surorile voastre care sunt în lume fără Dumnezeu și fără speranță -- Testimonies for the Church 9:253-256.

Capitolul 2

Binefăcătorul nostru generos

Puterea lui Dumnezeu se manifestă în bătăile inimii, în activitatea plămânilor și în fluxul de viață care circulă prin miile de vase diferite din corp. Lui îi datorăm fiecare moment al existenței noastre și toate înlesnirile vieții. Capacitățile care îl ridică pe om deasupra ființelor create inferioare lui i-au fost oferite de Creator.

El ne copleșește cu privilegiile Sale. Îi suntem datori pentru hrana pe care o mâncăm, pentru apa pe care o bem, pentru hainele pe care le purtăm, pentru aerul pe care-l respirăm. Fără providența Sa specială, aerul ar fi plin de moline și de otravă. El este binefăcătorul și susținătorul nostru generos.

Soarele care luminează pământul și care dă frumusețe întregii naturi, lumina stranie și solemnă pe care o radiază luna, măreția firmamentului pe care sclipesc stele strălucitoare, izvoarele care înviorează pământul și care fac vegetația să crească, lucrurile prețioase din natură, în toată varietatea și bogăția lor, copacii falnici, arbuștii și plantele, holdele unduitoare, cerul albastru, pământul înverzit, alternanța zilei cu noaptea, anotimpurile înnoitoare, toate îi vorbesc omului despre dragostea Creatorului.

El ne-a legat de Sine prin toate aceste dovezi pe care le-a pus în cer și pe pământ. El veghează peste noi cu o tandrețe mai mare decât cea a unei mame pentru copilul ei suferind. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.” -- The Review and Herald, 18 septembrie, 1888.

Cei care primesc permanent, să dăruiască permanent

După cum primim permanent binecuvântări de la Dumnezeu, tot la fel trebuie să dăruim permanent. Dacă Binefăcătorul nostru ceresc ar înceta să ne mai ofere, atunci am avea o scuză: nu am mai avea nimic de oferit. Dar Dumnezeu nu ne-a lipsit niciodată de dovezile dragostei Sale. [...] Suntem susținuți în fiecare clipă de grija lui Dumnezeu și prin puterea Sa. El ne umple masa cu hrană. El ne dă un somn liniștit și odihnitor. Săptămânal, ne aduce Sabatul, ca să ne oprim din ocupațiile trecătoare și să ne închinăm în casa Sa. El ne-a dat Cuvântul Său ca să ne fie candelă pentru picioare și o lumină pe cărare. Pe paginile lui sfinte, găsim sfaturile înțelepciunii și, de fiecare dată când ne înălțăm la El inimile, în răbdare și credință, El ne acordă binecuvântările harului Său. Mai presus de toate acestea este și darul infinit al scumpului Fiu al lui Dumnezeu, prin care primim toate celelalte binecuvântări pentru viața aceasta și pentru viața viitoare.

Fără îndoială că bunătatea și mila ne însoțesc la fiecare pas. Doar atunci când vom dori ca Tatăl nostru infinit să nu ne mai ofere darurile Sale, ar trebui să întrebăm nerăbdători: cât să mai dăruim? Nu numai că ar trebui să îi restituim cu credincioșie zecimile noastre, care sunt ale Lui, ci ar trebui de asemenea să aducem o sumă în trezoreria Sa ca dar de mulțumire. Să-I oferim Creatorului nostru cu bucurie primele roade din toate bogățiile Sale -- cele mai alese bunuri materiale, cea mai bună și cea mai sfântă slujire. -- The Review and Herald, 9 februarie, 1886.

Singurul mod de a ne manifesta recunoștința

Domnul nu are nevoie de darurile noastre. El nu Se îmbogățește prin ceea ce îi putem noi oferi. Psalmistul spune: „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-ți aducem.” Cu toate acestea, Dumnezeu ne oferă ocazia să ne arătăm prețuirea față de îndurarea Sa, prin efortul de a le transmite și

altora ceea ce primim de la El, punându-ne pe noi înșine pe locul doi. Acesta este singurul mod posibil prin care putem să ne manifestăm recunoștința și dragostea față de Dumnezeu. El nu ne-a pus la dispoziție un alt mod. -- The Review and Herald, 6 decembrie, 1887.

Argumentele lui Pavel împotriva egoismului

Pavel încerca să dezrădăcineze egoismul din inimile fraților lui, întrucât caracterul nu poate fi desăvârșit în Hristos atunci când iubirea de sine și lăcomia sunt păstrate în suflet. Dragostea lui Hristos din inimile credincioșilor ar fi trebuit să îi determine să îi ajute pe frații lor în nevoie. În încercarea lui de a le trezi dragostea, Pavel le îndrepta atenția spre jertfa pe care o adusesse Hristos pentru ei.

„Nu vă spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă” zicea el, „ci pentru râvna altora și ca să pun la încercare curăția dragostei voastre. Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.”

Iată argumentul puternic al apostolului. Aceasta nu este porunca lui Pavel, ci a Domnului Isus Hristos. [...]

Cât de mare a fost darul pe care Dumnezeu i l-a dat omului și cu câtă bucurie i l-a oferit! Cu o dărnicie ce nu va putea fi vreodată întrecută, El a dat, ca să-i mântuiască pe fiii răzvrățiți ai oamenilor și ca să îi ajute să vadă scopul Său și să distingă dragostea Sa. Îi veți aduce voi darurile voastre, considerând că nimic din ceea ce aveți nu este prea bun pentru a-l oferi Celui care „a dat pe singurul Său Fiu născut”? -- The Review and Herald, 15 mai, 1900.

Spiritul dărnicii este spiritul cerului. Spiritul egoismului este spiritul

lui Satana. -- The Review and Herald, 17 octombrie, 1882.

Capitolul 3

De ce îl folosește Dumnezeu pe oameni?

Dumnezeu nu depinde de oameni pentru înaintarea cauzei Sale. El ar fi putut să-i trimită pe îngerii ca ambasadori ai adevărului Său; ar fi putut să-și facă auzită voința vorbind direct, așa cum a rostit Legea pe muntele Sinai. Însă, pentru a cultiva în noi spiritul binefacerii, El a ales să îi angajeze pe oameni în această lucrare.

Fiecare act de jertfire de sine pentru binele altora consolidează spiritul binefacerii în inima dătorului, apropiindu-l tot mai mult de Răscumpărătorul lumii care, „măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. Viața va fi o binecuvântare pentru noi doar dacă împlinim scopul divin pentru care am fost creați. Toate darurile pe care le-a primit de la Dumnezeu se vor dovedi a fi doar un blestem, dacă omul nu le va întrebuința pentru a le aduce binecuvântare semenilor lui și pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu pe pământ. -- The Review and Herald, 7 decembrie, 1886.

Consecința căutării câștigului personal

Tocmai această preocupare tot mai accentuată față de câștigul financiar și egoismul la care duce dorința după câștig sunt cele care curmă spiritualitatea bisericii și care îndepărtează favoarea lui Dumnezeu de la oameni. Când mintea și mâinile sunt ocupate continuu cu realizarea de planuri și cu truda de a acumula avere, cerințele lui Dumnezeu și ale omenirii sunt uitate.

Dumnezeu ne-a binecuvântat cu prosperitate nu pentru ca timpul și

atenția noastră să fie distrase de la El și îndreptate spre ceea ce ne-a dat în administrare. Dătătorul este mai mare decât darul. Am fost răscumpărați cu un preț, nu suntem ai noștri. Am uitat prețul infinit cu care am fost răscumpărați? Inima noastră nu mai poate manifesta recunoștință?

Crucea lui Hristos nu face de rușine viața trăită în satisfacție personală și îngăduință de sine? [...] Culegem roadele acestei jertfe infinite și, în ciuda acestui lucru, când este o lucrare de făcut, când este nevoie de banii noștri pentru a sprijini lucrarea Răscumpărătorului nostru de mântuire a sufletelor, ne dăm înapoi de la împlinirea datoriei și ne cerem scuze. Lenevia scandalosă, dezinteresul și egoismul extrem ne fac insensibili față de cerințele lui Dumnezeu.

O, Hristos, Maiestatea cerului, împăratul slavei, a trebuit să poarte crucea grea și coroana de spini și a trebuit să bea paharul amar, iar noi trândăvim în voie, ne laudăm și uităm sufletele pentru care și-a vărsat sângele prețios ca să le mântuiască? Nu, ci să oferim, atâta timp cât mai avem putere! Să acționăm, atâta timp cât mai avem forță! Să lucrăm cât mai e zi! Să ne dedicăm timpul și mijloacele slujirii lui Dumnezeu, ca să obținem aprobarea Sa și să primim răsplata Sa! -- The Review and Herald, 17 octombrie, 1882.

Cea mai mare luptă cu eul

În viața aceasta, bunurile noastre sunt limitate, însă prețioasa comoara cea mare pe care Dumnezeu o dăruiește lumii este nelimitată. Ea include orice dorință umană și depășește cu mult estimările omului. În marea zi a deciziei finale, când orice om va fi judecat după faptele lui, orice încercare de îndreptățire de sine va fi redusă la tăcere, fiindcă se va vedea că Tatăl îndurător a pus în darul oferit oamenilor tot ce avea, iar ei nu au avut nicio

scuză ca să-l refuze.

Nu avem niciun dușman mai de temut decât noi înșine. Marea luptă pe care o avem de dat este cea cu eul neconsacrat. Atunci când vom birui eul, vom fi mai mult decât biruitori prin Cel care ne-a iubit. Frații mei, avem de câștigat o viață veșnică. Să ducem lupta cea bună a credinței! Suntem puși la încercare acum, nu în viitor. Cât mai e posibil, „căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri” -- adică acelea care acum împlinesc adesea scopul lui Satana, căci el le transformă în capcane pentru a înșela și a distruge -- „vi se vor da pe deasupra.” -- The Review and Herald, 5 martie, 1908.

O pată respingătoare

Nu trebuie să uităm niciodată că suntem puși la probă pe acest pământ ca să se hotărască dacă suntem potriviți pentru viața viitoare. Niciunul dintre cei al căror caracter este întinat cu pata respingătoare a egoismului nu va intra în cer. Prin urmare, Dumnezeu ne cercetează aici, încredințându-ne bunuri trecătoare, pentru ca modul în care le folosim să demonstreze dacă putem să primim bogățiile veșnice. -- The Review and Herald, 16 mai, 1893.

Bunurile materiale ne-au fost doar încredințate

Indiferent cât de multe sau de puține ar fi resursele materiale ale unui individ, acesta să nu uite că tot ce are i-a fost doar încredințat. El trebuie să-l dea socoteală lui Dumnezeu pentru puterea, capacitățile, timpul, talentele, oportunitățile și mijloacele lui. Aceasta este o lucrare individuală; Dumnezeu ne oferă nouă, pentru ca, oferind altora, noi să devenim asemenea Lui: generoși, mărinimoși, milostivi. Cei care, uitând misiunea sacră ce le-a fost încredințată, caută să economisească sau să cheltuiască pentru a-și satisface mândria sau egoismul, poate că vor reuși să-și asigure câștigurile și plăcerile

acestei lumi, însă, în ochii lui Dumnezeu, când sunt evaluați în funcție de realizările lor spirituale, ei sunt săraci, nenorociți, ticăloși, orbi și goi.

Când este folosită adecvat, bogăția devine legătura de aur a recunoștinței și afecțiunii dintre om și semenii lui, o legătură puternică ce îl unește cu Răscumpărătorul lui. Darul infinit al scumpului Fiu al lui Dumnezeu atrage după sine nevoia ca cei care l-au primit să își manifeste în mod palpabil recunoștința față de harul Său. Cel care primește lumina dragostei lui Dumnezeu devine astfel responsabil în cea mai mare măsură de răspândirea luminii binecuvântate asupra altor suflete aflate în întuneric. -- The Review and Herald, 16 mai, 1882.

Pentru a reînvia în noi trăsăturile caracterului lui Hristos

Domnul îngăduie ca bărbații și femeile să treacă prin suferințe și calamități pentru a ne chema să renunțăm la egoismul nostru și pentru a reînvia în noi trăsăturile caracterului Său -- compasiunea, blândețea și dragostea.

În modul cel mai mișcător, dragostea divină face apeluri prin care ne cheamă să manifestăm aceeași compasiune și sensibilitate pe care le-a manifestat Hristos. El a fost un om al durerii, familiarizat cu suferința. În toate nenorocirile noastre, El simte împreună cu noi. El îi iubește pe oameni ca fiind câștigați cu propriul Său sânge și ne spune: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” -- The Review and Herald, 13 septembrie, 1906.

Mai înaltă onoare, cea mai mare bucurie

Dumnezeu este sursa vieții, a luminii și a bucuriei din Uni Idem El le trimite binecuvântările Sale ființelor pe care le-a creat, la fel cum soarele își

trimite razele de lumină. În dragostea Sa infinită, El i-a oferit omului privilegiul de a deveni părtăș la natura divină și i-a dat posibilitatea ca, la rândul lui, să transmită binecuvântări semenilor săi. Aceasta este cea mai înaltă onoare, cea mai mare bucurie pe care Dumnezeu a putut să le-o dea oamenilor. Cei care participă astfel la lucrarea de manifestare a iubirii se apropie tot mai mult de Creatorul lor. Cel care refuză să devină împreună „lucrător cu Dumnezeu” -- omul care, de dragul îngăduinței egoiste, ignoră nevoile semenilor săi, nefericitul care își adună comori aici, pe pământ -- își refuză cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu poate să i-o dea. -- The Review and Herald, 6 decembrie, 1887.

Capitolul 4

Divergența dintre principiile lui Hristos și principiile lui Satana

Toate ființele umane fac parte dintr-o singură mare familie -- familia lui Dumnezeu. Dorința Creatorului a fost aceea ca oamenii să se respecte și să se iubească unii pe alții și să manifeste un interes sincer și dezinteresat față de binele celorlalți. Însă ținta lui Satana este aceea de a-i face pe oameni să se preocupe de ei înșiși. Supunându-se stăpânirii lui, ei au cultivat un egoism care a umplut lumea de nefericire și de discordie, ajungând să fie în conflict unii cu alții.

Egoismul este esența decăderii și, dat fiind faptul că ființele umane s-au supus puterii lui, în lumea de azi se poate vedea contrariul consacrării față de Dumnezeu. Națiunile, familiile și indivizii au o singură dorință, și anume aceea de a-și pune eul pe primul plan. Omul își dorește să fie stăpânul semenilor Lui. Din cauza egoismului, s-a separat de Dumnezeu și de semenii lui și își urmează înclinațiile nestăpânite. Se comportă de parcă binele altora ar depinde de supunerea lor față de supremația lui.

Egoismul a adus discordie în biserică, umplând-o de ambiție nesfântă. [...] Egoismul distruge asemănarea cu Hristos, umplând omul cu iubire de sine. El conduce la îndepărtarea continuă de neprihănire. Hristos spune: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Însă iubirea de sine este oarbă față de desăvârșirea cerută de Dumnezeu. [...]

Hristos a venit în această lume pentru a ne descoperi dragostea lui Dumnezeu. Urmașii Lui trebuie să continue lucrarea începută de El. Să ne străduim să fim de ajutor și să ne încurajăm unii pe alții. Căutarea binelui celorlalți este mijlocul prin care poate fi găsită adevărata fericire. Omul nu

lucrează împotriva intereselor personale atunci când îl iubește pe Dumnezeu și când își iubește semenii. Cu cât el are un suflet mai lipsit de egoism, cu atât este mai fericit, fiindcă împlinește scopul lui Dumnezeu pentru el. Suflarea lui Dumnezeu îl pătrunde, umplându-l de bucurie. El știe că viața este un dar sfânt, valoros, ce i-a fost încredințat de Dumnezeu pentru a-l întrebuința în slujirea altora. -- The Review and Herald, 25 iunie, 1908.

O dispută inegală

Egoismul este cel mai puternic și cel mai răspândit dintre impulsurile umane, iar lupta sufletească dintre compasiune și lăcomie este o dispută inegală, deoarece, în vreme ce egoismul este cea mai intensă patimă, dragostea și bunăvoința sunt prea adesea cele mai slabe și, de regulă, răul câștigă victoria. De aceea, în activitatea noastră și în darurile pe care I le aducem lui Dumnezeu, nu suntem în siguranță dacă suntem stăpâniți de sentimente și de impulsuri.

Este neînțelept și periculos să dăruim sau să lucrăm: numai atunci când cineva ne provoacă mila și să reținem darurile sau să nu slujim atunci când nimeni nu ne stârnește emoțiile. Dacă suntem controlați de impuls sau de compasiunea pur omenească, atunci rarele ocazii când eforturile ne sunt răsplătite cu nerecunoștința sau când darurile oferite sunt folosite inadecvat sau sunt irosite vor fi suficiente pentru a îngheța în noi izvoarele binefacerii. Creștinii trebuie să acționeze pe baza unui principiu clar, urmând exemplul Mântuitorului de renunțare și de jertfire de sine. -- The Review and Herald, 7 decembrie, 1886.

Esența învățaturii lui Hristos

Sacrificiul de sine este esența învățaturii lui Hristos. Deseori credincioșilor li se impune acest lucru pe un ton aparent poruncitor, întrucât

nu există un alt mod de a salva oamenii decât acela de a-i desprinde de viața lor egoistă. În viața Sa pe pământ, Hristos a întruchipat cu adevărat puterea Evangheliei. [...] Tuturor celor care vor suferi împreună cu El, opunându-se păcatului, lucrând pentru cauza Sa, neglijându-se pe ei înșiși pentru binele altora, El le promite că vor avea parte de răsplata veșnică a neprihăniților. Prin manifestarea spiritului care a caracterizat viața Sa, trebuie să devenim părtași ai naturii Sale. Asumându-ne viața Sa de sacrificiu pentru alții, vom primi în viața viitoare „o greutate veșnică de slavă.” -- The Review and Herald, 28 septembrie, 1911.

Consecințele egoismului

Cei care își îngăduie să fie stăpâniți de spiritul lăcomiei își formează acele trăsături de caracter care îi vor așeza în cărțile din cer în dreptul numelui idolatru. Toți aceștia sunt clasați alături de hoți, defăimători și lacomi și, după cum declară Cuvântul lui Dumnezeu, niciunul nu va moșteni împărăția lui Dumnezeu. „Cel rău se fălește cu pofta lui, iar răpitorul batjocorește și nesocotește pe Domnul.” Manifestările lăcomiei sunt mereu în contradicție cu binefacerea creștină. Consecințele egoismului se dezvăluie întotdeauna prin neglijarea datoriei și prin eșecul întrebuițării darurilor ce ne-au fost încredințate de Dumnezeu pentru avansarea lucrării Sale. -- The Review and Herald, 1 decembrie, 1896.

Sfârșitul evlaviei

Hristos este modelul nostru. El și-a sacrificat viața pentru noi și ne cere ca la rândul nostru să ne sacrificăm viața pentru alții. În acest fel, putem scăpa de egoismul pe care Satana încearcă permanent să îl implanteze în inimile noastre. Acest egoism înseamnă sfârșitul evlaviei și poate fi biruit doar prin manifestarea dragostei față de Dumnezeu și față de semenii noștri. Hristos nu va permite niciunei persoane egoiste să intre în ceruri. Nicio

persoană lacomă nu poate intra pe porțile de mărgăritar, fiindcă lăcomia înseamnă idolatrie. -- The Review and Herald, 11 iulie, 1899.

Capitolul 5

Binefacerea și sufletul în care locuiește Hristos

Când dragostea desăvârșită a lui Hristos se află în inima omului, se vor produce lucruri minunate. Hristos va fi în inima credinciosului asemenea unei fântâni de apă care va țâșni înspre viața veșnică. Dar cei care sunt indiferenți față de oamenii aflați în suferință vor fi acuzați de indiferență față de Isus Hristos în persoana sfinților Săi. Nimic nu subminează mai rapid spiritualitatea sufletului decât învăluirea lui în egoism și preocuparea de sine.

Cei care se preocupă de ei înșiși și neglijează sufletul și trupul celor pentru care Hristos și-a dat viața nu mănâncă din pâinea vieții și nu beau apă din izvorul mântuirii. Ei sunt la fel ca un copac fără rod: uscați și lipsiți de sevă. Din punct de vedere spiritual, sunt niște pitici care își consumă mijloacele doar pentru ei înșiși, însă „ce seamănă omul aceea va și secera.”

Principiile creștine vor ieși întotdeauna în evidență. Ele vor fi manifestate în mii de feluri. Hristos care locuiește în inimă este asemenea unui izvor care nu seacă niciodată. -- The Review and Herald, 15 ianuarie, 1895.

Când Hristos domnește în inimă

Dumnezeu îi încredințează omului bogății pentru ca acesta să poată înfrumuseța învățătura lui Hristos, Mântuitorul nostru, întrebuintând comorile pământești pentru avansarea împărăției Sale în lumea aceasta. El trebuie să-L reprezinte pe Hristos și, prin urmare, nu trebuie să trăiască pentru a-și satisface dorințele, pentru a se înălța pe sine sau pentru a primi lauda pentru bogățiile pe care le are.

După ce inima este curățată de păcat, Hristos se așază pe tronul ce a fost odată ocupat de îngăduința de sine și de iubirea pentru bogățiile pământești. Chipul lui Hristos se observă în expresia feței. Lucrarea de sfințire este continuată în suflet. Îndreptățirea de sine dispare. Omul devine o ființă nouă, asemănătoare cu Hristos -- îmbrăcat în neprihănire și sfințenie adevărată. -- The Review and Herald, 11 septembrie, 1900.

Biruința asupra lăcomiei și zgârceniei

Cei bogați ar trebui să-l consacre lui Dumnezeu tot ce au, iar cel al cărui trup, suflet și duh sunt sfințite prin adevăr își va închina averea lui Dumnezeu și va deveni un mijloc prin care se va ajunge la alte suflete. Prin experiența lui, se va dovedi că harul lui Hristos are puterea de a birui lăcomia și zgârcenia, iar bogatul care îi predă lui Dumnezeu bunurile ce i-au fost încredințate va fi considerat un slujitor credincios, care va putea face cunoscut altora faptul că fiecare dolar din averea acumulată are pe el amprenta chipului și semnătura lui Dumnezeu. -- The Review and Herald, 19 septembrie, 1893.

Capitolul 6

Predici practice

Darurile oferite pentru împlinirea nevoilor sfinților și pentru avansarea împărăției lui Dumnezeu constituie predici practice, care adevăresc faptul că dătătorii nu au primit în zadar harul lui Dumnezeu. Exemplul viu al unui caracter lipsit de egoism, care imită exemplul lui Hristos, are o mare influență asupra oamenilor. Cei care nu trăiesc pentru ei înșiși nu își vor cheltui toți banii pentru satisfacerea presupuselor nevoi și pentru a-și mări confortul, ci vor păstra viu în minte faptul că sunt urmașii lui Hristos și că alții au nevoie de hrană și de îmbrăcăminte.

Cei care trăiesc pentru a-și satisface poftele și dorințele egoiste vor pierde favoarea lui Dumnezeu și răsplata cerească. Ei dovedesc în fața lumii că nu au o credință veritabilă, iar când vor încerca să le împărtășească altora adevărul prezent, cuvintele lor se vor auzi asemenea unei arame sunătoare și asemenea unui chimval zăngănitor. Toți ar trebui să-și arate credința prin cuvintele pe care le rostesc. „Credința fără fapte este moartă... În ea însăși.” „Dați înaintea bisericilor dovadă de dragostea voastră și arătați-le că avem dreptul să ne lăudăm cu voi.” -- The Review and Herald, 21 august, 1894.

Cea mai dificilă predică

Predica cel mai dificil de rostit și de aplicat este renunțarea de sine. Păcătosul lacom închide singur ușa în fața binelui ce ar putea fi realizat, întrucât banii lui sunt cheltuiți în scopuri egoiste. E imposibil ca cineva să se bucure de favoarea lui Dumnezeu și de comuniunea cu Mântuitorul, în vreme ce este indiferent față de binele semenilor lui care nu au viața în Hristos și care pier în păcatele lor. Hristos ne-a lăsat un minunat exemplu de jertfire de

sine. [...] Înaintând pe cărarea lepădării de sine, ridicând crucea și purtând-o pe urmele lui Hristos până acasă la Tatăl, viața noastră va dezvălui frumusețea vieții Sale. La altarul jertfirii de sine -- locul de întâlnire al lui Dumnezeu cu omul -- primim din mâna Sa torța cerească ce cercetează inima, dovedind nevoia de a rămâne în Hristos. -- The Review and Herald, 31 ianuarie, 1907.

Dătătorul devine mai mărinimos și una cu Hristos

Darurile celor săraci, aduse prin tăgăduire de sine pentru a ajuta la răspândirea luminii adevărului mântuitor, vor fi o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu și întru totul acceptate de El ca un dar sfânt. Chiar mai mult decât atât, însuși actul dăruirii îl face pe dătător să fie mai mărinimos și îl unește mai mult cu Răscumpărătorul lumii. El era bogat, însă S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Sumele cele mai mici de bani aduse cu bucurie de cei care au o situație limitată sunt pe deplin acceptate de Dumnezeu și chiar mai valoroase în ochii Săi decât darurile celor bogați, care pot să ofere bani cu miile, însă fără să dea dovadă de renunțare la sine și fără să simtă vreo lipsă. -- The Review and Herald, 31 octombrie, 1878.

Dăruire cu bucurie și cu promptitudine

Spiritul dărnicii creștine se va consolida pe măsură ce este practicat, fără să fie nevoie de a fi stimulat în mod păgubitor. Toți cei care au acest -- spirit, spiritul lui Hristos, își vor aduce darurile cu bucurie și cu promptitudine în vistieria Domnului. Inspirați de dragostea față de Hristos și față de sufletele pentru care El a murit, ei simt convingerea puternică de a-și împlini partea cu devotament -- The Review and Herald, 16 mai, 1893.

Capitolul 7

Lucrarea Domnului trebuie susținută

Ultimii ani ai timpului de probă fac trecerea spre veșnicie. Marea zi a Domnului este chiar la ușă. Trebuie să folosim toată energia pe care o avem pentru a trezi oamenii din greșelile și păcatele lor. [...]

E vremea să ținem seama de învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu. Toate poruncile Sale au în vedere binele nostru. Dumnezeu îi cheamă pe toți cei care se află sub steagul însângerat al Prințului Emanuel să dovedească faptul că sunt dependenți de El și că îi vor da socoteală prin restituirea unei anumite părți din ceea ce primesc de la El. Acești bani trebuie folosiți pentru înaintarea lucrării ce trebuie realizată pentru împlinirea misiunii încredințate de Hristos ucenicilor Lui. [...]

Poporul lui Dumnezeu este chemat să facă o lucrare care necesită bani și devotament. Obligațiile ce ne revin ne cer să lucrăm pentru Dumnezeu cât putem mai bine. El ne cere o slujire neîmpărțită, o consacrare deplină a inimii, a sufletului, a minții și puterii noastre.

În Univers, există doar două locuri în care ne putem depune comorile -- în vistieria lui Dumnezeu sau în vistieria lui Satana -- iar tot ce nu este consacrat slujirii lui Dumnezeu este socotit a fi de partea lui Satana și participă la împlinirea scopurilor lui. Domnul dorește ca mijloacele pe care ni le-a încredințat să fie întrebuințate pentru înălțarea împărăției Sale. Administratorii Lui au primit bunurile Sale pentru a le investi cu grijă și a produce un beneficiu prin salvarea de suflete. Aceste suflete devin la rândul lor administratori ai lucrurilor încredințate, cooperând cu Hristos pentru a promova binele cauzei lui Dumnezeu.

Primim pentru a da

În bisericile pline de viață există dezvoltare și creștere. Există, de asemenea, și un schimb constant între primirea și transmiterea mai departe a ceea ce îi aparține Domnului. Dumnezeu îi dă credinciosului adevărat lumină și binecuvântare, iar el, la rândul lui, le transmite altora în lucrarea pe care o face pentru Domnul. În timp ce credinciosul dă mai departe din ceea ce primește, capacitatea lui de a primi crește. Se face loc pentru primirea de noi rezerve de har și de adevăr. Ei primește o lumină mai clară și o cunoaștere mai profundă. Viața și dezvoltarea bisericii depind de capacitatea lui de a da și a primi. Cel care primește, dar nu dă niciodată mai departe, încetează să mai primească după un timp. Dacă adevărul nu ajunge de la el la alții, credinciosul își pierde capacitatea de a primi. Trebuie să le oferim și altora bunurile cerului, dacă vrem să primim noi binecuvântări,

Domnul nu intenționează să coboare pe pământ și să aducă aur și argint pentru înaintarea lucrării Sale. El le oferă oamenilor resurse pentru ca, prin darurile lor, să susțină avansarea lucrării Sale. Unicul scop, mai presus de toate celelalte, pentru care trebuie folosite darurile lui Dumnezeu este acela de a susține lucrători în câmpul misionar. Iar dacă oamenii vor deveni canale prin care binecuvântările cerului ajung la alții, Domnul le va împlini toate nevoile. Nu restituirea a ceea ce îi aparține Domnului îl sărăcește pe om, ci păstrarea pentru sine duce la sărăcie. [...]

Un timp pentru economisire și sacrificiu

Dumnezeu își cheamă poporul să devină conștient față de responsabilitățile ce îi revin. Dinspre Cuvântul Său vine un potop de lumină, iar obligațiile neglijate până acum trebuie îndeplinite. Odată ce aceste obligații sunt îndeplinite, oferindu-l lui Dumnezeu zecimile și darurile, se va

deschide calea pentru ca lumea să audă mesajul pe care Domnul ar vrea să îl audă. Dacă poporul nostru ar avea în inimă dragostea lui Dumnezeu, dacă fiecare membru al bisericii ar fi umplut cu spiritul de jertfire de sine, nu ar exista o lipsă de fonduri pentru misiunea locală sau externă, resursele noastre ar fi înmulțite, s-ar deschide o mie de căi pentru a ne face utili și am fi invitați să acționăm. Dacă ar fi fost atins scopul lui Dumnezeu de a duce întregii lumi solia îndurării, Hristos ar fi venit, iar sfinții ar fi fost primiți în cetatea lui Dumnezeu.

Dacă ar fi să existe un timp când ar trebui făcute sacrificii, atunci timpul acela este acum. Frații mei și surorile mele, deprindeți-vă să faceți economii în căminul vostru! Dați la o parte idolii pe care i-ați așezat mai presus de Dumnezeu. Renunțați la plăcerile egoiste. Vă rog mult, nu cheltuiți banii pentru a vă împodobi casele, fiindcă banii voștri sunt ai lui Dumnezeu și trebuie să-l dăm socoteală de modul în care îi întrebuințăm! Nu folosiți banii Domnului pentru a satisface capriciile copiilor voștri! Învățați-i că Dumnezeu are dreptul asupra tuturor lucrurilor pe care ei le dețin și că nimic nu poate anula vreodată acest drept.

Banii sunt o comoară necesară. Nu îi risipiți cu cei care nu au nevoie de ei. Cineva are nevoie de darurile pe care vreți să le oferiți. În lume sunt oameni înfomețați. Poate că spuneți: Nu pot să le dau la toți să mănânce, însă, aplicând lecțiile de economisire date de Hristos, puteți hrăni un om. „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic” -- aceste cuvinte au fost rostite de Cel care, prin puterea Sa, a făcut o minune și a satisfăcut nevoile unei mulțimi de oameni flămânzi.

Dacă aveți obiceiuri extravagante, îndepărtați-le din viața voastră imediat. În caz contrar, sunteți pierduți pentru veșnicie. Deprinderea de a economisi și de a fi harnici și cumpătați este pentru copiii voștri o moștenire mai bună decât o zestre mare.

Suntem străini și călători pe acest pământ. Să nu ne cheltuim resursele pentru a ne satisface dorințele pe care Dumnezeu ar vrea să ni le stăpânim. Să fim un model corespunzător de credință, îngrădindu-ne nevoile. Membrii bisericii noastre să se unească și să lucreze cu seriozitate, ca unii care umblă în lumina deplină a adevărului pentru aceste zile din urmă. [...]

Ce valoare are bogăția inestimabilă dacă este investită în vile scumpe sau în conturi bancare? Cât cântăresc acestea dacă sunt comparate cu mântuirea sufletelor pentru care a murit Hristos, Fiul Dumnezeului infinit? -- The Review and Herald, 24 decembrie, 1903.

Un privilegiu și o responsabilitate

Noi am primit cele mai solemne adevăruri încredințate vreodată muritorilor, casă le vestim lumii. Vestirea acestor adevăruri reprezintă lucrarea noastră. Lumea trebuie avertizată, iar poporul lui Dumnezeu trebuie să fie loial față de misiunea ce i-a fost încredințată. Credincioșii nu trebuie să se implice în speculații financiare și nici în afaceri riscante cu necredincioșii, deoarece acestea îi vor împiedica să facă lucrarea ce le-a fost dată.

Hristos spune despre poporul Său: „Voi sunteți lumina lumii.” Nu este lipsit de importanță faptul că sfaturile, scopurile și planurile lui Dumnezeu ne-au fost prezentate atât de clar. Avem privilegiul extraordinar de a putea înțelege voința lui Dumnezeu așa cum este ea descoperită în Cuvântul sigur al profeției. Prin urmare, avem și o mare responsabilitate: Dumnezeu așteaptă ca noi să le împărtășim altora cunoștința pe care ne-a dat-o. Scopul Său este acela ca factorii umani și divini să se unească pentru a vesti mesajul de avertizare. -- The Review and Herald, 28 iulie, 1904.

Suștinerea misiunilor externe

Compasiunea poporului lui Dumnezeu din fiecare biserică din țara noastră ar trebui să fie stârmită și ar trebui să se acționeze fără egoism pentru a satisface nevoile existente în diferite câmpuri misionare. Oamenii ar trebui să-și dovedească interesul față de cauza lui Dumnezeu, oferind din ceea ce au. Dacă s-ar manifesta un astfel de interes, între membrii familiei lui Hristos s-ar stabili o relație creștină, frățească, tot mai puternică.

Această lucrare de oferire cu credincioșie a tuturor zecimilor, pentru a fi hrană în casa lui Dumnezeu, va asigura lucrători atât pentru misiunea locală, cât și pentru cea externă. Deși cărțile și publicațiile despre adevărul prezent își revarsă comorile cunoștinței în toate zonele lumii, trebuie înființate centre misionare în diferite alte locuri. Predicatorul activ trebuie să spună cuvintele vieții și ale mântuirii. Există zone deschise care își așteaptă lucrătorii. Recolta este gata, iar strigătul sincer al macedonenilor după lucrători se face auzit pretutindeni în lume. -- The Review and Herald, 19 februarie, 1889.

Lucrarea nu trebuie să se oprească!

Dacă într-adevăr deținem adevărul pentru aceste zile din urmă, atunci trebuie să îl vestim oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. În curând, viii și morții vor fi judecați după faptele pe care le-au făcut, iar Legea lui Dumnezeu este criteriul după care vor fi cercetați. Din acest motiv, ei trebuie avertizați; Legea sfântă a lui Dumnezeu trebuie

[Un apel adresat de Ellen White în 1886. Scris în Europa.] reconsiderată și trebuie ținută înaintea ochilor lor ca o oglindă. Pentru a îndeplini această lucrare, este nevoie de mijloace. Știu că vremurile sunt grele și că banii nu sunt mulți, dar adevărul trebuie răspândit, și pentru aceasta

trebuie aduși bani în casierie. [...]

Să abandonăm lucrarea?

Mesajul nostru este pentru întreaga lume. Cu toate acestea, unii nu fac absolut nimic, iar mulți fac atât de puțin și cu o așa mare lipsă de credință, încât efortul lor nu reprezintă aproape nimic. Să abandonăm lucrarea misionară pe care am început-o în țările străine? Să renunțăm la o parte a lucrării misionare locale? Să ne îngălbenim la față pentru ce avem o datorie de câteva mii de dolari? Să stăm pe gânduri și să lenevim acum, chiar în toiul ultimelor scene ale istoriei acestui pământ? Inima îmi spune: Nu, nu! Nu pot să mă gândesc la această chestiune fără dorința fierbinte ca lucrarea să continue. Nu vrem să ne tăgăduim credința, nu vrem să îl tăgăduim pe Hristos, însă exact acest lucru îl vom face dacă nu vom merge înainte, pe măsură ce providența lui Dumnezeu deschide calea.

Lucrarea nu trebuie să se oprească din lipsă de mijloace financiare. Mai mulți bani trebuie investiți în ea. Frații mei din America, în numele învățătorului Meu, vă îndemn să vă treziți! Pe voi, cei care vă înveliți talanții în ștergar și-i ascundeți în pământ, care vă construiți case și adăugați terenuri lângă terenuri, Dumnezeu vă cheamă spunând: „Vindeți ce aveți și dați milostenie.” Va veni o vreme când păzitorii poruncilor nu vor mai putea cumpăra sau vinde. Grăbiți-vă să dezgropați talanții ascunși. Dacă Dumnezeu v-a încredințat bani, manifestați-vă credincioșia: desfăceți ștergarul și dați banii la zarafi, pentru ca atunci când va veni, Hristos să îi ia înapoi cu dobândă.

Daruri oferite cu bucurie la încheierea lucrării

În vremea de pe urmă, înainte de încheierea acestei lucrări, vor fi consacrați cu bucurie pe altar mii de dolari. Bărbați și femei vor considera că

au privilegiul și binecuvântarea de a lua parte la lucrarea de pregătire a sufletelor, pentru a putea sta în picioare în marea zi a lui Dumnezeu, și vor oferi sute de dolari cu aceeași ușurință cu care azi sunt oferți câțiva dolari,

Dacă dragostea pentru Hristos ar arde în inima celor care mărturisesc a fi poporul Său, același spirit s-ar manifesta și azi. Dacă și-ar da seama cât de aproape e încheierea întregii lucrări de mântuire a sufletelor, și-ar sacrifica mijloacele materiale cu tot atâta generozitate ca și membrii bisericii primare. Ei ar lucra pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu cu aceeași înfocare cu care necredincioșii muncesc pentru a strânge bogății. Atunci și-ar pune la lucru tactul și îndemânarea și ar lucra cu ardoare și în mod dezinteresat pentru a dobândi mijloace, nu ca să le adune pentru ei înșiși, ci ca să le aducă în vistieria Domnului.

Dar dacă unii vor săraci din cauză că vor investi bani în lucrare? Hristos S-a făcut sărac pentru voi; însă voi vă asigurați bogății veșnice, o comoară nepieritoare în ceruri. Bani voștri se află în mai mare siguranță acolo, decât dacă i-ați fi depus la bancă sau dacă i-ați fi investit în case sau terenuri. Sunt puși în saci care nu se învechesc. Niciun hoț nu se poate apropia de ei, iar focul nu îi poate arde. [...]

Când ascultăm de porunca Mântuitorului, exemplul nostru va avea un răsunet mai mare decât cuvintele unei predici. Manifestarea cea mai eficientă a puterii adevărului se produce atunci când cei care mărturisesc a-l crede dau dovadă prin faptele lor că au credință. Cei care cred acest adevăr solemn ar trebui să aibă un astfel de spirit de sacrificiu, încât cel care se închină la bani să își simtă muștrată ambiția lumească. -- Schițe din istoria misiunilor externe ale adventiștilor de ziua a șaptea, 291-293.

Capitolul 8

Devotament deplin față de biserică

Fiecare credincios ar trebui să fie pe deplin devotat bisericii. Interesul lui primordial trebuie să fie prosperitatea ei. Dacă fiecare membru consideră că nu are obligația sacră de a face din legătura lui cu biserica un beneficiu pentru ea, preferându-se pe sine, atunci biserica se poate descurca mult mai bine și fără el. Toți membrii pot să facă ceva pentru cauza lui Dumnezeu. Mulți cheltuiesc mari sume de bani pentru lux inutil, își satisfac poftele, dar consideră că li se impun mari eforturi pentru a contribui cu bani la susținerea bisericii. Sunt gata să beneficieze de toate privilegiile ei, dar preferă să îi lase pe alții să plătească facturile. Cei care simt cu adevărat un interes profund față de înaintarea cauzei bisericii nu vor ezita să investească bani în lucrare, oriunde și oricând este nevoie. -- Testimonies for the Church 4:18.

Cei care se bucură de lumina prețioasă a adevărului ar trebui să simtă dorința aprinsă de a o transmite pretutindeni. Există câțiva credincioși, purtători de stindard, care nu se abat de la datorie și care nu își neglijează responsabilitățile. Inima și portofelul lor sunt mereu deschise, de fiecare dată când se fac apeluri pentru aducerea de daruri în vederea înaintării cauzei lui Dumnezeu. Într-adevăr, unii par gata să facă mai mult decât li se cere, ca și cum se tem că vor pierde ocazia de a-și investi partea în banca cerului.

Alții fac cât mai puțin posibil. Își strâng averi sau își irosesc banii pentru ei înșiși, oferind cu zgârcenie și în silă sume neînsemnate pentru a susține cauza lui Dumnezeu. După ce își iau un angajament sau fac un jurământ în fața lui Dumnezeu, le pare rău și amână aducerea darului cât mai mult timp posibil, dacă nu cumva nu-l mai aduc deloc. Ei își micșorează cât mai mult zecimea, considerând că ceea ce îi restituie lui Dumnezeu este o sumă pierdută. Deși diferitele noastre instituții ar putea trece prin dificultăți

financiare, aceste persoane se comportă de parcă nu ar conta pentru ele dacă instituțiile respective prosperă sau nu. Cu toate acestea, ele sunt mijloacele prin care Dumnezeu luminează lumea. -- Testimonies for the Church 4:477, 478.

Legământul botezului

Toți cei care se alătură bisericii se angajează printr-un act solemn să lucreze în interesul bisericii și să plaseze acest interes deasupra oricăror considerente lumești. Este de datoria lor să mențină o legătură vie cu Dumnezeu, să se implice trup și suflet în planul de răscumpărare și să arate prin caracterul și prin viața lor măreția poruncilor lui Dumnezeu, în contrast cu tradițiile și principiile lumii. Toți cei care au făcut legământ cu Hristos s-au angajat să facă tot ce e posibil, în calitate de lucrători spirituali, pentru a fi activi, zeloși și eficienți în slujirea învățătorului lor. Hristos așteaptă ca toți să-și facă datoria; acesta să fie cuvântul de ordine printre urmașii Săi. [...] Toți trebuie să-și demonstreze loialitatea față de Dumnezeu prin utilizarea înțeleaptă a capitalului ce le-a fost încredințat, nu numai în ceea ce privește banii, ci și în ceea ce privește celelalte înzestrări care slujesc la consolidarea împărăției Sale. Satana se va folosi de orice mijloc posibil pentru a împiedica adevărul să ajungă la cei morți în greșelile lor, însă glasul avertizării și al rugăminții stăruitoare trebuie să ajungă la ei. și, în vreme ce doar câțiva participă la această lucrare, ar trebui ca mii de persoane să fie la fel de interesate ca acești câțiva. -- Testimonies for the Church 5:460-462.

Datoria noastră

Lumea trebuie să fie avertizată. Nouă ne-a fost încredințată această lucrare. Trebuie să punem în practică adevărul cu orice preț. Trebuie să fim pregătiți de acțiune în orice moment, lăsându-ne pe noi înșine pe locul doi și fiind gata să ne pierdem viața, dacă e nevoie, pentru slujirea lui Dumnezeu.

Avem de făcut o lucrare mare într-un timp scurt. Trebuie să ne înțelegem misiunea și să o împlinim cu loialitate. Toți cei care vor primi în final cununa biruinței au obținut dreptul de a fi îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos printr-un efort hotărât și plin de abnegație de a-l sluji lui Dumnezeu, lată datoria fiecărui creștin: a intra în luptă împotriva lui Satana, purtând sus steagul însângerat al crucii lui Hristos.

Această lucrare presupune jertfire de sine. Lepădarea de sine și crucea ne așteaptă pe tot parcursul vieții. „Dacă voiește cineva să vină după Mine” a spus Hristos, „să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.”

Cei care își adună comori în această lume sunt obligați să muncească din greu și să se sacrifice. Atunci, cu atât mai mult, cei care își doresc răsplata veșnică să creadă că nu e nevoie să facă sacrificii pentru aceasta? -- The Review and Herald, 31 ianuarie, 1907.

Nu așteptați apeluri

Poporul nostru nu trebuie să mai aștepte alte apeluri, ci trebuie să se apuce de lucru, transformând lucrurile aparent imposibile în lucruri posibile. Fiecare în parte să-și pună întrebarea: Mi-a încredințat Dumnezeu mijloace pentru înaintarea cauzei Sale? [...]

Să fim cinstiți cu Dumnezeu. Toate binecuvântările de care ne bucurăm vin de la El și, dacă ne-a încredințat talantul banilor, pentru a ajuta lucrarea Sa, să îl păstrăm pentru noi? Să spunem: Nu, Doamne, copiii mei vor fi nemulțumiți și de aceea îndrăznesc să nu ascult de Tine, îngropând talantul în pământ?

N-ar trebui să mai fie nicio amânare. Cauza lui Dumnezeu are nevoie de sprijinul vostru. Vă cer vouă, în calitate de administratori, sau ispravnici

ai Domnului, să puneți banii în circulație, să asigurați condițiile favorabile prin care mulți să aibă oportunitatea de a afla care este adevărul.

Ați putea fi ispitiți să investiți banii în terenuri. Poate că prietenii voștri v-au sfătuit să faceți acest lucru. Dar nu există un alt mod mai bun de a vă investi banii? Nu ați fost cumpărați cu un preț? Nu v-au fost încredințați banii ca să îi investiți pentru Dumnezeu? Nu puteți înțelege că El vrea să vă întrebuințați banii pentru a susține construirea de case de adunare, înființarea de sanatorii, în care bolnavii să primească vindecare fizică și spirituală, și construirea de școli, în care tineretul să fie instruit pentru slujire, ca să fie trimiși misionari în toate zonele lumii?

Dumnezeu însuși este sursa planurilor pentru avansarea lucrării Sale și i-a încredințat poporului Său un surplus de bani, pentru ca atunci când face un apel, ei să răspundă cu bucurie. Dacă vor fi credincioși și dacă vor aduce în vistieria Sa banii ce le-au fost încredințați, lucrarea Sa va înainta rapid. Multe suflete vor fi câștigate de partea adevărului, iar ziua venirii lui Hristos va fi grăbită. -- The Review and Herald, 14 iulie, 1904.

Capitolul 9

Glasul consacrării

Este aceasta și dorința inimii voastre: „Sunt cu totul al Tău, Mântuitorul Meu. Tu ai plătit prețul pentru sufletul meu și tot ceea ce sunt și sper să fiu odată îți aparține. Ajută-mă să câștig bani nu pentru a-i risipi necugetat, nu pentru a-mi satisface mândria, ci pentru a-i folosi pentru slava Numelui Tău”?

În tot ce faceți, gândul vostru să fie acesta: „Este aceasta calea Domnului? Va fi El mulțumit de ceea ce fac? El și-a dat viața pentru mine, ce-aș putea să-l ofer în schimb? Pot doar să spun: «Din ceea ce îți aparține, Doamne, îți dau cu generozitate»”. Dacă Numele lui Dumnezeu nu este scris pe frunțile voastre -- deoarece Dumnezeu trebuie să fie subiectul central al gândurilor voastre -- nu veți fi potriviți pentru moștenirea slavei. Însuși Creatorul vostru v-a oferit cerul întreg într-un singur dar minunat -- Singurul Său Fiu. [...]

Dumnezeu pune mâna pe zecime și pe daruri și spune: Sunt ale Mele. Când v-am încredințat bunurile Mele, am specificat că o parte trebuie să fie a voastră, pentru a vă împlini nevoile, iar o parte trebuie să îmi fie restituită.

Când ați adunat recolta în hambare pentru voi înșivă, l-ați restituit lui Dumnezeu zecimea în mod cinstit? l-ați adus darurile voastre, pentru ca lucrarea Sa să nu aibă de suferit? Ați avut grijă de orfani și de văduve? Aceasta este o ramură a lucrării misionare locale ce nu ar trebui nicidecum neglijată.

Nu aveți în jurul vostru săraci sau suferinzi care să aibă nevoie de haine

mai călduroase, de hrană mai bună și, mai presus de orice altceva, de compasiunea și dragostea pe care le vor prețui cel mai mult? Ce ați făcut pentru văduve, pentru cei necăjiți care vă cheamă să-i sprijiniți în lucrarea de educare și instruire a copiilor și nepoților lor? Cum ați rezolvat aceste cazuri? Ați încercat să îi ajutați pe orfani? Când părinții și bunicii îngrijorați și împovărați v-au rugat, ba chiar v-au implorat să îi luați și pe ei în seamă, i-ați îndepărtat printr-un refuz insensibil și aspru? Dacă da, Domnul să aibă milă de viitorul vostru, deoarece „cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” Să mai fim atunci surprinși de faptul că Domnul nu ne trimite binecuvântarea Sa, când darurile Sale sunt întrebuințate greșit și în mod egoist?

Dumnezeu vă umple mereu cu binecuvântările acestei vieți. Faptul că vă roagă să renunțați la darurile Lui pentru susținerea diferitelor ramuri ale lucrării Sale este spre binele vostru trecător și spiritual, pentru ca astfel să recunoașteți că Dumnezeu este dătătorul tuturor binecuvântărilor. Dumnezeu, Cel mai activ Lucrător, cooperează cu oamenii pentru asigurarea mijloacelor lor existențiale, dar le cere și lor să coopereze cu El la mântuirea altor suflete. El a pus în mâinile slujitorilor Săi mijloacele prin care să ducă mai departe lucrarea misionară locală și externă. Dar, dacă doar jumătate dintre oameni își fac datoria, nu vor fi fonduri suficiente și multe aspecte ale lucrării vor rămâne neterminate. -- The Review and Herald, 23 decembrie, 1890.

Răspuns la rugăciunea pentru unitate înălțată de Hristos

Biserica nu va putea ajunge niciodată în poziția dorită de Dumnezeu până când nu va fi strâns unită în compasiune cu misionarii ei. Unitatea pentru care s-a rugat Hristos nu va putea exista niciodată dacă spiritualitatea nu este manifestată în lucrarea misionară și dacă biserica nu devine un factor pentru susținerea misiunii. Eforturile misionarilor nu vor reuși să îndeplinească scopul dorit, dacă membrii bisericilor locale nu vor demonstra, nu numai cu vorba, ci și cu fapta, că își dau seama de obligația ce le revine

pentru a-i susține cu generozitate pe acești misionari.

Dumnezeu cheamă lucrători. Este necesară implicarea personală. Însă mai întâi e nevoie de convertire și apoi de lucrarea pentru mântuirea altora. -- The Review and Herald, 10 septembrie, 1903.

Goliți-vă inima de egoism

Este un fapt regretabil acela că biserica de azi simte atât de puțină dispoziție de a-și exprima recunoștința pentru că Domnul a înzestrat-o cu har și că i-a dat talanții banilor, pentru a avea cu ce să umple vistieria Sa.

Zonele neroditoare din via Domnului strigă spre Dumnezeu: „Oamenii nu și-au luat timp să ne îngrijească.” Când îngăduie ca semenii să rămână în sclavia lipsurilor și a degradării, bărbații și femeile îi îngăduie lui Satana să îi reproșeze lui Dumnezeu că permite ca unii dintre copiii Săi să sufere din cauza neîmplinirii nevoilor fundamentale ale vieții. Dumnezeu este insultat de indiferența celor cărora le-a încredințat resursele Sale. Administratorii aleși de El refuză să observe necazul pe care ar putea să-l aline, în acest fel, ei aduc un reproș asupra lui Dumnezeu.

Nimeni să nu-și nesocotească responsabilitățile. Chiar dacă nu investiți dolari, ci numai cenți, nu uitați că Dumnezeu binecuvântează hărnicia neobosită. El nu disprețuiește ziua începuturilor slabe. O folosire înțeleaptă a lucrurilor mici va genera o înmulțire minunată. Un talant întrebuițat cu înțelepciune îi va aduce lui Dumnezeu doi talanți. Este așteptată o dobândă proporțională cu capitalul încredințat. Dumnezeu primește potrivit cu ceea ce are un om, nu cu ce nu are.

Dumnezeu vă cheamă să îi oferiți ceea ce îi datorați în zecimi și daruri. El face apel la consacrare în orice aspect al lucrării Sale. Îndepliniți-vă

conștiincioși partea ce v-a fost desemnată. Lucrați cu seriozitate, amintindu-vă că Hristos este de partea voastră, plănuiind, chibzuind și acționând pentru voi. „Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisiți în orice faptă bună.” Dăruiți cu bucurie, cu voieșie și din toată inima și fiți recunoscători că puteți contribui la înaintarea împărăției lui Dumnezeu în lume. Goliți-vă inima de egoism și pregătiți-vă mintea pentru lucrarea creștină. Dacă sunteți în părtășie strânsă cu Dumnezeu, veți fi dornici să faceți orice sacrificiu pentru a le duce viața veșnică celor care pier.

Bunătatea spirituală și dărnicia creștină

În Numele Domnului, vă rog fierbinte, frații și surorile mele, în această criză prin care trece lucrarea noastră, veniți în ajutorul Domnului, de partea Domnului, împotriva celor puternici! Dacă reținem pentru noi ceea ce îi aparține lui Dumnezeu, vom aduce asupra noastră blestemul. Bunătatea spirituală este îndeaproape legată de dărnicia creștină. Flămânziți numai după bucuria de a imita binefacerea divină a Răscumpărătorului. Aveți asigurarea prețioasă a faptului că darurile voastre ajung în curțile cerești înaintea voastră.

Vreți să vă asigurați bunurile și proprietățile? Așezați-le în mâna care poartă urmele cuielor răstignirii. Păstrați tot ce aveți și veți face acest lucru în pierderea voastră veșnică. Dăruiți-I o parte lui Dumnezeu și, din acel moment, ceea ce i-ați dăruit va purta inscripția Sa, va fi pecetluit cu caracterul Său neschimbător. Vreți să vă bucurați de averile voastre? Atunci întrebuințați-le pentru a-i binecuvânta pe cei suferinzi. Vreți să vă înmulțiți bunurile materiale? „Cinstește pe Dumnezeu cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must.”

Dumnezeu va umple din nou mâna dăătorului

Dacă toți și-ar face partea, lipsa roadelor din via Domnului nu ar mai constitui condamnarea celor care mărturisesc a-L urma pe Hristos. Lucrarea misionară medicală trebuie să deschidă ușa Evangheliei adevărului prezent. Solia celui de-al treilea înger trebuie să se audă pretutindeni. Faceți economii! Dezbrăcați-vă de mândrie! Dați-i lui Dumnezeu comoara voastră pământească! Dăruiți acum ce puteți și, pe măsură ce veți coopera cu Hristos, mâna vi se va deschide pentru a da mai mult. Iar Dumnezeu vă va umple din nou mâna, astfel încât comoara adevărului să fie transmisă multor suflete. El vă va da pentru ca voi să le dați altora. -- The Review and Herald, 10 decembrie, 1901.

Capitolul 10

Apel pentru un zel mai mare

Lumea și bisericile încalcă Legea lui Dumnezeu și trebuie să fie avertizate: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.” Având în vedere un astfel de blestem care stă să cadă asupra celor care calcă Sabatul sfânt al lui Dumnezeu, nu ar trebui să manifestăm mai multă seriozitate și un zel mai mare? De ce suntem atât de indiferenți, atât de egoiști, atât de absorbiți de interesele trecătoare? Sunt interesele noastre diferite de cele ale lui Isus? A devenit adevărul prea tăios, se aplică el prea bine sufletului nostru și, asemenea ucenicilor lui Hristos care s-au simțit ofensați, ne-am întors în lumea jalnică de care aparțineam odată? Cheltuim bani în scopuri egoiste și ne satisfacem dorințele, în vreme ce oamenii mor din lipsă de cunoștință despre Isus și despre adevăr. Cât va mai continua această stare de lucruri?

Toți ar trebui să avem o credință vie -- o credință care lucrează prin dragoste și care curăță sufletul. Bărbații și femeile sunt gata să facă orice pentru a-și satisface eul, dar cât de puțini își doresc să facă ceva pentru Isus și pentru semenii lor care pier cu dorința de a afla adevărul! [...]

Investiți acum în banca cerului

Nu a sosit oare timpul de a începe să ne reducem cantitatea de bunuri materiale? Dumnezeu să vă ajute pe cei care puteți face acum ceva pentru a investi în banca cerului. Nu vă cerem un împrumut, ci un dar de bunăvoie -- o restituire a bunurilor care îi aparțin învățătorului și pe care vi le-a împrumutat. Dacă îl iubiți pe Dumnezeu mai presus de orice și dacă vă iubiți

semenii ca pe voi înșivă, credem că veți oferi dovezi palpabile ale acestui lucru prin daruri de bunăvoie pentru lucrarea misionară. Sunt suflete ce trebuie salvate și e nevoie să conlucrăm cu Isus Hristos la mântuirea acestor suflete, pentru care El și-a dat viața. Domnul vă va binecuvânta prin roadele bune pe care le veți aduce pentru slava Sa. Fie ca același Duh Sfânt, care a inspirat Biblia, să ia în stăpânire inimile voastre, determinându-vă să iubiți Cuvântul Său, care este duh și viață! Fie ca El să vă deschidă ochii pentru a descoperi acțiunile Duhului lui Dumnezeu! Motivul pentru care religia este azi atât de pipernicită este acela că poporul Său nu trăiește practic tăgăduirea și jertfirea de sine. -- The Review and Herald, 8 ianuarie, 1889.

Amânarea ploii târzii

Marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează întregul pământ cu slava Sa, nu va veni până când nu vom avea un popor conștient, care știe din propria experiență ce înseamnă să lucrezi împreună cu Dumnezeu. Când vom avea o consacrare deplină, din toată inima, față de slujirea lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt prin revărsarea fără măsură a Duhului Său. Dar acest lucru nu se va întâmpla atâta timp cât marea parte a bisericii nu lucrează împreună cu Dumnezeu. Dumnezeu nu poate revărsa Duhul Său atunci când egoismul și îngăduința de sine sunt atât de evidente. Când omul este dominat de acest spirit, atitudinea fii se poate rezuma prin cuvintele lui Cain: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” -- The Review and Herald, 21 iulie, 1896.

Subordonați orice interes pământesc lucrării de mântuire

Dragii mei frați și dragele mele surori, Mă adresez vouă cu dragoste și blândețe. Orice interes pământesc trebuie subordonat mării lucrări de răscumpărare. Nu uitați că în viața urmașilor lui Hristos trebuie să se vadă aceeași consacrare și supunere a oricărei cerințe sociale și a oricărei prietenii

pământești față de lucrarea lui Dumnezeu, așa cum s-a putut vedea în viața lui Hristos. Cerințele lui Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna de primă importanță. „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine.” Viața lui Hristos este manualul nostru. Exemplul Său trebuie să ne inspire să depunem un efort neobosit, jertfindu-ne pentru binele altora. [...]

Fiecare capacitate a slujitorilor lui Dumnezeu trebuie exersată continuu pentru a aduce mulți fii și multe fiice la Dumnezeu. În lucrarea Sa, nu trebuie să existe indiferență sau egoism. Orice pas făcut dinspre tăgăduirea de sine spre îngăduința de sine, orice slăbire a rugăciunilor arzătoare pentru lucrarea Duhului Sfânt înseamnă a-i ceda foarte multă putere dușmanului. Hristos își cercetează biserica. Sunt atât de mulți cei a căror viață religioasă duce la condamnarea lor!

Dumnezeu ne cere ceea ce nu îi oferim -- o consacrare fără rezerve. Dacă fiecare creștin și-ar respecta angajamentul făcut atunci când L-a acceptat pe Hristos, nu ar mai pieri atât de multe suflete în păcatele lor. Cine va da socoteală pentru cei care au intrat în mormânt nepregătiți pentru întâlnirea cu Domnul lor? Hristos S-a oferit ca jertfă deplină pentru noi. Cu câtă ardoare a lucrat El pentru mântuirea păcătoșilor! Cât de neobosit era în efortul de a-și pregăti ucenicii pentru lucrare! și cât de puțin facem noi! Iar influența a ceea ce am făcut a fost mult diminuată și contracarată de ceea ce am lăsat nefăcut sau de ceea ce am început să facem, dar nu am dus niciodată la bun sfârșit, și de obiceiul de a fi nespus de indiferenți. Cât de mult am pierdut când nu ne-am străduit să facem lucrarea pe care am primit-o de la Dumnezeu! Creștini fiind, ar trebui să fim îngroziți de această realitate. -- The Review and Herald, 30 decembrie, 1902.

Spiritul de sacrificiu

Planul de Mântuire a fost întemeiat pe un sacrificiu atât de vast, de profund și de înalt, încât este incomensurabil. Hristos nu i-a trimis pe îngeri în această lume decăzută, ca El să poată rămâne în cer, ci El însuși a venit ca să ne poarte vina. El a devenit „om al durerii și obișnuit cu suferința” ; El însuși a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre. Astfel, Dumnezeu privește lipsa tăgăduirii de sine de care dau dovadă așa-zișii creștini drept o negare a numelui de creștin. Cei care pretind a fi una cu Hristos și care își satisfac dorințele egoiste după haine, mobilă luxoasă și scumpă și după hrană îmbelșugată sunt creștini doar cu numele. A fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos.

și totuși, cât de adevărate sunt cuvintele apostolului: „Toți umblă după foloasele lor și nu după ale lui Isus Hristos!” Mulți creștini nu au faptele corespunzătoare numelui pe care îl poartă. Ei se comportă de parcă nu ar fi auzit niciodată de planul de răscumpărare conceput pentru ei cu un preț infinit. Majoritatea oamenilor își doresc să-și facă un nume în lume, adoptă manierele și ritualurile ei și trăiesc în îngăduință de sine. Ei își urmează propriile ținte cu același entuziasm ca și lumea și astfel își lasă nefolosită capacitatea de a ajuta la ridicarea împărăției lui Dumnezeu. [...] La fel cum vântul geros al iernii ține pe loc sosirea primăverii, lucrarea lui Dumnezeu -- care ar trebui să înainteze cu o forță și cu o eficiență de zece ori mai mare -- este împiedicată din cauza unor așa-ziși oameni ai lui Dumnezeu care își însușesc banii ce ar trebui dedicați slujirii Sale. Deși ar trebui să fie puternică, biserica este slabă, fiindcă dragostea care se jertfește pe sine, manifestată de Hristos, nu este întrețesută în viața de zi cu zi. Din pricina faptelor ei, biserica și-a pierdut lumina și a privat pe milioane de oameni de Evanghelia lui Hristos. [...]

Cum pot cei pentru care Hristos a sacrificat atât de mult să se bucure mai departe de darurile Sale în mod egoist? Dragostea și renunțarea de sine

manifestate de El sunt incomparabile, iar când această dragoste devine o parte din experiența urmașilor Săi, aceștia își vor identifica preocupările cu cele ale Răscumpărătorului lor. Ei se vor consacra Lui -- pe ei înșiși și averea lor -- și le vor întrebuința pe ambele potrivit cu nevoile cauzei Sale.

Isus nu așteaptă nimic mai mult din partea urmașilor Săi. Niciunui om care are ca obiectiv salvarea de suflete nu îi va fi greu să facă sacrificii. Aceasta este o lucrare individuală. Tot ce stă în puterea noastră de a oferi va ajunge în vistieria Domnului pentru a fi întrebuințat la vestirea adevărului, astfel ca solia venirii iminente a lui Hristos și cerințele Legii Sale să se facă auzite în toate zonele lumii. Pentru îndeplinirea acestei lucrări trebuie trimiși misionari.

Dragostea pentru Isus se va dezvălui în cuvinte și fapte. Împărăția lui Hristos va fi de primă importanță. Eul va fi așezat ca jertfă de bunăvoie pe altarul lui Dumnezeu. Oricine este cu adevărat unit cu Hristos va simți pentru oameni aceeași dragoste care L-a determinat pe Fiul lui Dumnezeu să-și părăsească tronul și autoritatea și să devină sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim. -- The Review and Herald, 13 octombrie, 1896.

Un apel către familiile consacrate

Dumnezeu le cere celor care cunosc adevărul să depună un efort personal. El le adresează familiilor creștine apelul de a merge în comunitățile care se află în întuneric și greșală și în străinătate, ca să se familiarizeze cu un nou grup social și să lucreze cu înțelepciune și perseverență pentru cauza învățătorului. Pentru a răspunde la acest apel trebuie experimentat sacrificiul de sine.

În timp ce mulți așteaptă ca toate obstacolele să fie îndepărtate, în lume

sunt suflete care mor fără speranță și fără Dumnezeu. Mulți, foarte mulți, de dragul avantajelor pământești, de dragul acumulării cunoștințelor din domeniul științific, se aventurează în zone pline de boli contagioase și în țări în care cred că vor putea obține avantaje materiale. Dar unde sunt bărbații și femeile care s-ar muta împreună cu familiile lor în regiuni ce au nevoie de lumina adevărului, pentru ca exemplul lor să aibă o influență asupra celor care îi consideră reprezentanții lui Hristos?

Strigătul macedoneanului se face auzit în fiecare colț al lumii, iar oamenii spun: „Treci... și ajută-ne” dar de ce nu dă nimeni un răspuns hotărât? Mii de persoane ar trebui să se simtă constrânse de Duhul lui Hristos să urmeze exemplul Celui care și-a dat viața pentru omenire. De ce refuzați să depuneți eforturi hotărâte și să faceți sacrificii, pentru a le oferi învățatură celor care nu cunosc adevărul pentru acest timp? Marele Misionar a venit în lumea noastră și a mers înaintea noastră ca să ne arate modul în care ar trebui să lucrăm. Nimeni nu poate trasa un drum exact pentru cei care vor să fie martorii lui Hristos.

Cei care au mijloace financiare sunt responsabili de două ori mai mult, întrucât aceste mijloace le-au fost încredințate de Dumnezeu, iar ei trebuie să se simtă responsabili pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu în diversele ei ramuri. Faptul că adevărul îi leagă pe oameni de tronul lui Dumnezeu cu legăturile lui de aur ar trebui să îi inspire să lucreze cu toată energia pe care au primit-o de la Dumnezeu, să investească bunurile Domnului lor în zonele de dincolo de graniță, propagând cunoștința despre Hristos departe, „printre neamuri”.

Mulți dintre cei ce au primit de la Dumnezeu mijloace financiare cu care să binecuvânteze omenirea le-au lăsat să devină pentru ei o cursă, nu o binecuvântare pentru ei înșiși și pentru alții. Este posibil ca bunurile materiale date de Dumnezeu să devină o piatră de poticnire? Veți îngădui ca mijloacele încredințate de El -- pe care vi le-a dat ca să le investiți -- să vă

îndepărteze de lucrarea lui Dumnezeu? Veți permite ca lucrurile ce v-au fost încredințate ca unor administratori cinstiți să vă diminueze influența și utilitatea, împiedicându-vă să lucrați împreună cu Dumnezeu? Vă veți îngădui să rămâneți acasă, pentru a strânge mijloacele încredințate de Dumnezeu, în loc să le depuneți în banca cerului? Nu puteți spune că nu există nimic de făcut, pentru că sunt foarte multe de făcut. Vă veți mulțumi să vă bucurați de confortul căminului vostru, fără să încercați să le spuneți sufletelor care pier cum pot obține locul pe care Hristos s-a dus să-l pregătească pentru cei care îl iubesc? Nu doriți să vă sacrificați averile pentru ca alții să poată obține moștenirea nemuritoare? -- The Review and Herald, iulie, 1896.

Capitolul 11

Vinderea caselor și a altor proprietăți

Dumnezeu îi cheamă pe cei care au în proprietate terenuri și case să le vândă și să investească banii acolo unde vor putea suplini marile nevoi ale lucrării misionare. Odată simțită marea satisfacție în urma acestei experiențe, ei își vor păstra sufletul deschis, iar banii pe care îi primesc de la Domnul vor ajunge continuu în vistieria Sa, pentru ca sufletele multora să fie convertite. La rândul lor, aceste suflete vor manifesta tăgăduirea de sine, chibzuință și simplitatea de dragul lui Hristos, pentru ca și ei să-l poată aduce daruri lui Dumnezeu. Prin acești talanți, investiți cu înțelepciune, și alte suflete pot fi convertite. În acest fel lucrarea continuă, demonstrând că darurile lui Dumnezeu sunt prețuite. Este recunoscut Dătătorul, iar slava îi este atribuită prin credincioșia ispravnicilor Lui.

Când le adresăm aceste apeluri în numele cauzei lui Dumnezeu și când le înfățișăm lipsurile financiare ale lucrării misionare, sufletele cinstite ale celor care cred adevărul sunt profund mișcate. La fel ca văduva săracă pe care Hristos a lăudat-o și care a pus doi bănuți în vistierie, ei dau cât pot mai mult din sărăcia lor. Astfel, există oameni cărora nu le sunt împlinite nici cele mai elementare nevoi ale vieții, în timp ce unii bărbați și unele femei care dețin case și terenuri țin strâns, cu tenacitate și egoism, de comoara lor pământească și nu au suficientă credință în solie și în Dumnezeu ca să-și ofere banii pentru lucrarea Sa. Acestora ii se aplică foarte bine cuvintele lui Hristos: „Vindeți ce aveți și dați milostenie.”

Așteptați să fiți călăuziți în mod individual

Primesc scrisori de la unii bărbați și de la unele femei sărace care mă

întreabă dacă să își vândă casa și să dea banii în lucrare. Ei spun că apelurile pentru daruri le mișcă sufletul și că vor să facă ceva pentru învățătorul care a făcut totul pentru ei. Pe aceștia i-aș sfătui astfel: E posibil să nu fie de datoria voastră să vă vindeți chiar acum micile voastre case, dar Întrebați-L voi înșivă pe Dumnezeu; Domnul va auzi rugăciunile voastre fierbinți în care îi cereți înțelepciune ca să pricepeți ce datorie aveți. -- Testimonies for the Church 5:733, 734.

Averile să scadă, în loc să se mărească

Acum e momentul ca frații noștri să își reducă, nu să își mărească averea. Suntem pe punctul de a ne muta într-o țară mai bună, cerească. De aceea, să nu ne stabilim casa pe pământ, ci să ne restrângem bunurile cât mai mult posibil.

Vine vremea când nu vom mai putea vinde deloc. În curând va fi dat decretul care le va interzice să vândă sau să cumpere celor care nu au semnul fiarei. -- Testimonies for the Church 5:152.

Pregătirea pentru vremea de strâmtorare

Casele și terenurile nu le vor fi de folos sfinților în vremea de strâmtorare, pentru că atunci vor fi nevoiți să fugă dinaintea mulțimilor înfuriate și nu vor mai avea posibilitatea de a le dona pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. Mi 5-a arătat că voia lui Dumnezeu este ca, înainte de sosirea vremii de strâmtorare, sfinții să se desprindă de orice povară și să facă legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu personal. Dacă își depun averile pe altar și dacă îl vor întreba pe Dumnezeu care le e datoria, El îi va instrui când să renunțe la aceste lucruri. Astfel vor fi liberi în timpul de strâmtorare și nu îi va mai împiedica nimic.

Am văzut că, dacă unii dintre ei își vor păstra avuțiile și nu îl vor întreba pe Domnul ce datorie au de îndeplinit, El nu le va spune ce trebuie să facă și li se va permite să își păstreze averile, iar în vremea de strâmtorare acestea li se vor părea asemenea unor munți gata să cadă peste ei, de care vor încerca să scape, însă nu vor putea, l-am auzit pe unii jelindu-se astfel: „Lucrarea stagna, poporul lui Dumnezeu tânjea după adevăr, iar noi nu am făcut nimic ca să ajutăm; acum averea nu ne mai e de folos. O, ce bine ar fi fost să fi renunțat la ea și să ne strângem comori în cer!”

Am văzut că sacrificiile nu se înmulțeau, ci se împuținau până nu mai rămânea nimic. Am mai văzut că Dumnezeu nu le-a cerut tuturor să renunțe la avuție în același timp, ci, în măsura în care voiau să fie îndrumați, El le arăta la timpul potrivit când și cât să vândă. În trecut, unora li s-a cerut să renunțe la averile lor pentru a susține cauza adventista, în vreme ce altora li s-a permis să și le păstreze până a apărut o anumită nevoie. Astfel, în funcție de necesitățile lucrării, datoria credincioșilor este să vândă ceea ce au. -- Early Writings, 56, 57.

Nimic să nu ne țină legați de pământ

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se extindă. Dacă poporul va asculta sfatul Său, nu vor mai fi multe bunuri care să fie distruse în conflagrația finală. Toți își vor fi depus comoara acolo unde molia și rugina nu pot să o strice, iar inima lor nu va mai fi legată de nimic de pe pământ. -- Testimonies for the Church 1:197.

Capitolul 12

Un test al loialității

„Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must.”

Acest verset ne învață că Dumnezeu, Dătătorul tuturor lucrurilor bune, are un drept asupra lor și că acest drept trebuie luat în considerare în primul rând, iar toți cei care îl respectă vor primi o binecuvântare specială.

Aici este prezentat un principiu care caracterizează modul în care Dumnezeu se raportează la oameni în toate situațiile. Domnul i-a așezat pe primii noștri părinți în Grădina Edenului. Toate lucrurile cu care i-a înconjurat erau menite să-i facă fericiți, iar El i-a îndemnat să îl recunoască drept Stăpân al acestora. În grădină, Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi plăcuți la vedere și plini de fructe gustoase, însă între aceștia a creat unul deosebit. Din toți ceilalți pomi, Adam și Eva puteau să mănânce cât doreau, însă din acesta Dumnezeu a zis: „Să nu mănânci.” Acesta era testul recunoștinței și loialității lor față de Dumnezeu.

La fel, Dumnezeu ne-a dăruit cea mai mare comoară a cerului în persoana lui Isus. Împreună cu El, ne-a dat toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele. Roadele pământului, recoltele îmbelșugate, comorile de aur și argint sunt darurile Sale. Case și terenuri, hrană și îmbrăcăminte, El le-a dăruit oamenilor pe toate. Ca urmare, El ne cere să îl recunoaștem drept Dătător al tuturor lucrurilor și, din acest motiv, ne spune: Din toate lucrurile pe care le aveți, pun deoparte o zecime pentru Mine, în afara darurilor ce trebuie aduse de bunăvoie în vistieria Mea. Aceasta este măsura prevăzută de

Dumnezeu pentru înaintarea lucrării de evanghelizare.

Acest plan de dăruire sistematică a fost conceput de Domnul Isus Hristos, care și-a dat viața pentru ca lumea să aibă viață. El, care a părăsit curțile cerești, care a renunțat la cinstea de a conduce oștirile cerești, care și-a înveșmântat divinitatea în umanitate pentru a înălța neamul omenesc decăzut, El, care de dragul nostru S-a făcut sărac pentru ca prin sărăcia Lui noi să devenim bogați, s-a adresat oamenilor și, în înțelepciunea Sa, le-a prezentat planul pentru susținerea celor care duc lumii solia Sa. -- The Review and Herald, 4 februarie, 1902.

Resursele de timp și de bani ale lui Dumnezeu

Exact același limbaj este folosit și atunci când se vorbește despre Sabat, și atunci când se prezintă legea cu privire la zecime: „Ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău.” Omul nu are nici dreptul, nici puterea de a înlocui ziua a șaptea cu ziua întâi. Deși poate pretinde că a făcut acest lucru, „totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită.” Tradițiile și învățăturile oamenilor nu micșorează cerințele Legii divine. Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea. Această perioadă de timp specificată, pusă deoparte de Dumnezeu însuși pentru închinare, continuă să rămână la fel de sacră azi ca și atunci când a fost sfințită de Creatorul nostru.

Tot la fel, zecimea din venitul nostru este „un lucru închinat Domnului.” Noul Testament nu mai precizează legea zecimii, la fel cum nu mai amintește nici de cea a Sabatului, întrucât se pornește de la premisa că ambele sunt valide, iar importanța lor spirituală profundă este explicată. [...] Deși ca popor căutăm să îi oferim cu fidelitate lui Dumnezeu timpul pe care I-a pus deoparte pentru El, să nu îi restituim oare acea parte din banii noștri asupra căreia are dreptul? -- The Review and Herald, 16 mai, 1882.

Zecime atât din bunurile materiale, cât și din resursele financiare

La fel ca Avraam, ei [credincioșii] trebuie să dea zecime din tot ceea ce dețin și din tot ceea ce primesc. Zecimea adusă cu credincioșie este partea Domnului. A o reține înseamnă a-L jefui pe Dumnezeu. Fiecare persoană ar trebui să aducă în vistieria Domnului zecimile și darurile, de bunăvoie și cu bucurie, deoarece, făcând astfel, este binecuvântată. Dacă reținem partea pe care ar trebui să l-o dăm lui Dumnezeu, nu suntem în siguranță. -- Manuscript 159, 1899.

Valabilă în ambele sisteme religioase: cel iudaic și cel creștin

Acesta [se face referire la experiența lui Avraam și a lui Iacov de aducere a zecimii] era obiceiul patriarhilor și al profeților înainte de stabilirea evreilor ca națiune. Însă, când Israel a devenit o națiune distinctă, Domnul i-a dat o poruncă precisă referitoare la acest lucru: „Orice zeciuală din pământ fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului.” Această lege nu avea să dispară odată cu orânduirile și cu darurile de jertfă care îl reprezentau pe Hristos. Atâta timp cât Dumnezeu are un popor pe pământ, cerințele Sale vor rămâne aceleași.

Zecimea din tot venitul nostru este a Domnului. El a pus-o deoparte pentru El însuși, pentru a fi întrebuințată în scopuri religioase. Este sfântă. El nu a acceptat nimic mai puțin în niciun sistem religios. Neglijarea sau amânarea acestei datorii va provoca dizgrația divină. Dacă toți cei ce mărturisesc a fi creștini ar aduce în mod cinstit zecimea la Dumnezeu, vistieria Sa ar fi plină. -- The Review and Herald, 16 mai, 1882.

Menită a fi o mare binecuvântare

Sistemul special al zecimii a fost întemeiat pe un principiu la fel de durabil ca Legea lui Dumnezeu. Acest sistem a fost o binecuvântare pentru israeliți, altminteri Dumnezeu nu li l-ar fi dat. El va fi tot o binecuvântare și pentru cei care îl duc mai departe, până la sfârșitul timpului. Tatăl nostru ceresc nu a inițiat planul binefacerii sistematice pentru a Se îmbogăți, ci pentru ca acesta să fie o mare binecuvântare pentru om. El a văzut că acest sistem al binefacerii era exact ceea ce avea omul nevoie. -- Testimonies for the Church 3:404, 405.

Nouă părți sunt mai valoroase decât zece

Mulți au compătimit soarta israeliților pentru că erau obligați să dăruiască sistematic, pe lângă faptul că aduceau anual daruri de bunăvoie. Dumnezeu cel atotînțelept știa cel mai bine ce sistem de daruri corespundea providenței Sale și i-a dat poporului Său porunci privitoare la acesta. S-a dovedit mereu că nouă părți sunt mai valoroase decât zece părți. -- Testimonies for the Church 3:546.

O schimbare remarcabilă față de vremea israeliților

Ar trebui să îi oferim mai întâi lui Dumnezeu partea Sa. În sistemul de daruri poruncit israeliților, li se cerea să-l aducă Domnului primele roade din tot ce primeau de la El, din turmele și cirezile lor, din roadele câmpului, din roadele livezilor sau din roadele viei; în caz contrar, trebuiau să le răscumpere înlocuindu-le cu ceva echivalent. Cât de diferită este situația în zilele noastre! Cerințele și poruncile Domnului, în cazul fericit în care li se acordă vreo atenție, sunt lăsate la urmă. Totuși lucrarea noastră are nevoie acum de zece ori mai multe mijloace financiare decât în timpul evreilor.

Marea misiune încredințată apostolilor era aceea de a merge în toată lumea și a predica Evanghelia. Aceasta ne arată extinderea lucrării și responsabilitatea crescută ce le revine urmașilor lui Hristos în zilele noastre. Dacă legea cerea zecimi și daruri cu mii de ani în urmă, cu cât mai mult sunt ele esențiale acum! Dacă cei bogați și cei săraci trebuiau să dea, potrivit sistemului iudaic, o sumă proporțională cu veniturile lor, acest lucru este de două ori mai important acum. -- Testimonies for the Church 4:474.

Capitolul 13

Întemeiat pe principii veșnice

Sistemul zecimii există de dinainte de zilele lui Moise. Oamenilor li se cerea să îi ofere lui Dumnezeu daruri pentru scopuri religioase chiar de pe vremea lui Adam, dinainte să-i fie dat lui Moise un sistem explicit. Supunându-se poruncilor lui Dumnezeu, oamenii trebuiau să își manifeste prin daruri prețuirea față de îndurarea și binecuvântările pe care le primeau prin daruri. Acest lucru a continuat de-a lungul generațiilor și a fost dus mai departe de Avraam, care i-a dat zecime lui Melhisedec, preotul Dumnezeului celui Preaînalt.

Același principiu exista și în zilele lui Iov. Când a ajuns la Betel, și Iacov, fugăr și fără niciun ban, s-a culcat noaptea singur, punându-și sub cap o piatră în loc de pernă și acolo i-a promis Domnului: „îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.” Dumnezeu nu îi obligă pe oameni să dea. Ei trebuie să ofere totul de bunăvoie. El nu vrea ca vistieria Sa să fie umplută cu daruri aduse din obligație. -- Testimonies for the Church 3:393.

Pavel confirmă acest sistem

În prima lui scrisoare către biserica din Corint, Pavel le-a dat credincioșilor instrucțiuni referitoare la principiile generale ce stau la baza susținerii lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Scriind despre truda lui apostolică de dragul lor, el îi întreba:

Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine sădește o vie și nu mănâncă din rodul ei? Cine paște o turmă și nu mănâncă din roadele turmei? Lucrurile acestea le spun după felul oamenilor? Nu le spune și legea? În adevăr, în

legea lui Moise este scris: „Să nu legi gura bouului care treieră grâul!” Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbește El înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci cine ară trebuie să are cu nădejde, și cine treieră grâul trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el.

„Dacă am semănat printre voi darurile duhovnicești” , îi întreba apostolul, „mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alții de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu mult mai mult nouă? Dar noi nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos. Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sunt hrăniți din lucrurile de la Templu și că cei ce slujesc altarului au parte de la altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie” (1 Corinteni 9, 7-14).

Apostolul se referea aici la planul pe care I-a făcut Domnul pentru întreținerea preoților care slujeau la templu. Cei care erau puși deoparte pentru această slujbă sfântă erau susținuți de frații lor, cărora le împărtășeau binecuvântări spirituale. „Aceia dintre fiii lui Levi care îndeplinesc slujba de preoți, după Lege, au poruncă să ia zeciuială de la norod” (Evrei 7, 5). Seminția lui Levi a fost aleasă de Domnul pentru slujbele sfinte care țineau de templu și de preoție. Despre preot s-a spus: „Pe el I-a ales Domnul, Dumnezeul tău, dintre toate semințiile, ca să facă slujba în Numele Domnului, el și fiii lui, în toate zilele” (Deuteronom 18, 5). Domnul a cerut ca zecimea din tot venitul să fie considerată ca fiind a Lui. [...]

La acest plan pentru susținerea lucrării se referea Pavel când a spus: „Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie.” Iar mai târziu, când îi scria lui Timotei, apostolul a zis: „Vrednic este lucrătorul de plata lui.” (1 Timotei 5, 18) -- The Acts of the Apostles, 335.

Dreptul lui Dumnezeu asupra noastră

Dumnezeu are un drept asupra noastră și asupra a tot ceea ce avem. Acesta este de primă importanță în raport cu toate celelalte. În semn că îi recunoaștem acest drept, El ne îndeamnă să îi aducem o anumită parte din tot ceea ce primim de la El. Zecimea este această parte. Prin porunca Domnului, ea îi era dedicată încă din primele veacuri. [...]

Când I-a eliberat pe Israel din Egipt pentru a fi o comoară deosebită pentru El, Dumnezeu I-a învățat să aducă zecimea din tot ce avea pentru slujba de la tabernacul. Ea era un dar special pentru o lucrare specială. Tot ce mai rămânea îi aparținea tot lui Dumnezeu și trebuia folosit spre slava Sa. Însă zecimea era pusă deoparte pentru susținerea celor care slujeau la sanctuar. Ea trebuia luată din primele roade din tot venitul și, alături de daruri și de jertfe, asigura destule mijloace pentru susținerea lucrării Evangheliei din acea vreme.

Dumnezeu nu ne cere mai puțin decât îi cerea poporului Său din trecut. Darurile Sale pentru noi nu sunt mai puține, ci mai multe decât cele pe care le primea vechiul Israel. Lucrarea Sa are nevoie și va avea mereu nevoie de mijloace materiale. Marea lucrare misionară pentru salvarea sufletelor trebuie continuată și, prin zecime și daruri, Dumnezeu a oferit suficiente resurse. Intenția Sa este ca lucrarea de evanghelizare să fie susținută în întregime. El consideră că zecimea este a Lui și ea trebuie privită drept o resursă sfântă, ce trebuie adusă în vistieria Sa pentru binele cauzei Sale, pentru înaintarea lucrării Sale, pentru trimiterea mesagerilor Lui „în ținuturile care sunt dincolo” și până la marginile pământului.

Dumnezeu și-a întins mâna asupra tuturor lucrurilor, atât asupra omului, cât și asupra a tot ceea ce deține acesta, întrucât toate lucrurile sunt ale Lui. El spune: Eu sunt stăpânul lumii. Universul este al Meu și vă cer să

aduceți pentru lucrarea Mea primele roade din tot ce v-am pus în mâini, prin binecuvântarea Mea. Cuvântul lui Dumnezeu afirmă: „Să nu pregeți să-Mi aduci pârga secerișului Tău.” „Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău,” El cere ca acest prinos să fie adus ca semn al loialității noastre față de El.

Noi îi aparținem lui Dumnezeu; suntem fiii și fiicele Sale -- suntem ai Lui prin faptul că ne-a creat și prin faptul că L-a dăruit pentru răscumpărarea noastră pe singurul Său Fiu născut. „Voi nu sunteți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” Minte, inima, voința și sentimentele îi aparțin lui Dumnezeu; banii pe care îi cheltuim sunt ai Lui. Fiecare lucru bun pe care îl primim și de care ne bucurăm este un rod al binefacerii divine. Dumnezeu este Dătătorul generos al tuturor lucrurilor bune și dorește ca cel ce primește de la El să recunoască darurile care îi împlinesc toate nevoile trupului și sufletului. Dumnezeu își cere doar partea Lui. Cea dintâi parte este a Lui și trebuie folosită ca o comoară încredințată nouă. Inima curățată de egoism va deveni sensibilă față de bunătatea și dragostea lui Dumnezeu și va simți îndemnul de a recunoaște pe deplin poruncile Sale drepte. -- The Review and Herald, 8 decembrie, 1896.

Capitolul 14

Un plan de o simplitate remarcabilă

Planul lui Dumnezeu privitor la zecime este de o simplitate și de o uniformitate remarcabilă. Toți oamenii trebuie să îl accepte cu multă credință și curaj, întrucât are o origine divină. În el sunt îmbinate simplitatea și utilitatea și nu necesită cunoștințe profunde pentru a-l înțelege și pentru a-l pune în aplicare. Toți pot contribui în acest fel la înaintarea importantei lucrări de mântuire. Orice bărbat, orice femeie și orice tânăr pot deveni un trezorier pentru Domnul și un agent ce trebuie să împlinească nevoile trezoreriei. [...]

Prin acest sistem sunt îndeplinite obiective mari. Dacă l-ar accepta toți, până la ultimul, fiecare ar deveni un trezorier vigilent și cinstit pentru Dumnezeu și nu ar lipsi mijloacele financiare cu care să fie dusă mai departe marea lucrare de vestire a soliei finale de avertizare a lumii. Casieria ar fi plină dacă toți ar adopta acest sistem, iar cei ce ar contribui nu s-ar număra printre cei săraci. Cu fiecare investiție, ei se vor atașa mai mult de cauza adevărului prezent și „vor strânge pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.” -- Testimonies for the Church 3:388, 389.

și pentru bogat și pentru sărac

În sistemul biblic al zecimilor și darurilor, sumele aduse de diferite persoane vor varia desigur foarte mult, din moment ce sunt proporționale cu venitul. În cazul unui om sărac, zecimea va fi o sumă mică, în raport cu venitului lui, iar darurile vor fi pe măsura posibilităților sale. Însă nu mărimea darului hotărăște dacă Dumnezeu îl va primi sau nu, ci motivația

inimii, spiritul de recunoștință și dragostea pe care o exprimă. Cei săraci să nu aibă impresia că darurile lor sunt prea mici pentru a se ține seama de ele. Ei să dăruiască pe măsura posibilităților lor, cu simțământul că sunt slujitorii lui Dumnezeu și că El le va accepta darurile.

Cel căruia i s-au încredințat fonduri mari și care îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El nu va considera o povară împlinirea cerințelor conștiinței lui luminate potrivit cu poruncile lui Dumnezeu. Cei bogați vor fi ispitiți să își îngăduie egoismul și zgârcenia și să păstreze pentru ei ceea ce îi aparține Domnului. Dar cel care este cinstit cu Dumnezeu, când va fi ispinit, îi va spune lui Satana: „Stă scris: se cade să înșele un om pe Dumnezeu?” „și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” -- The Review and Herald, 16 mai, 1893.

Legat prin legământ

În marea lucrare de avertizare a lumii, cei care au adevărul în inimă și sunt sfințiți prin adevăr își vor face partea. Ei vor fi conștiincioși în aducerea zecimilor și a darurilor. Fiecare membru al bisericii s-a angajat înaintea lui Dumnezeu să își refuze orice întrebuintare excesivă a banilor. Nevoia de a economisi în viața de cămin să nu ne împiedice să contribuim la consolidarea lucrării începute deja și a celei de intrare în zone noi. -- The Review and Herald, 17 ianuarie, 1907.

Le cer stăruitor fraților și surorilor din toată lumea să ia în serios responsabilitatea ce le revine de a aduce zecimea cu credincioșie. [...] Să îi înapoiem lui Dumnezeu ceea ce îi datorăm. Să realizăm pe deplin importanța faptului de a fi cinstiți cu Cel care cunoaște totul dinainte. Fiecare să-și cerceteze inima cu sârguință. Să caute să vadă cu ce e dator și să afle în ce stare este relația lui cu Dumnezeu.

Cel care L-a dat pe singurul Său Fiu ca să moară pentru voi a făcut un legământ cu voi. El vă dă binecuvântările Lui, iar în schimb vă cere să îi aduceți zecimi și daruri. Nimeni nu va Îndrăzni să spună că nu a avut cum să înțeleagă acest aspect. Planul lui Dumnezeu referitor la zecimi și daruri este clar stabilit în capitolul 3 din Maleahi. Dumnezeu își cheamă agenții umani să fie cinstiți față de legământul încheiat de El cu ei. „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile” spune El, „ca să fie hrană în Casa Mea.” -- The Review and Herald, 3 decembrie, 1901,

Nu e o lege aspră

Unii vor spune că aceasta este una dintre cele mai aspre legi ce le-au fost date evreilor. Dar ea nu era o povară pentru cel care avea o inimă dispusă și care îl iubea pe Dumnezeu. Numai după ce firea omenească egoistă s-a încăpățânat să rețină totul pentru sine, oamenii au pierdut din vedere considerentele veșnice și și-au prețuit comorile pământești mai presus de suflet. -- Testimonies for the Church 3:396.

E o povară doar pentru cel neascultător

Scriptura le cere creștinilor să participe activ la planul de zecimi și daruri, care le va menține treaz interesul față de mântuirea semenilor. Legea morală prevedea respectarea Sabatului, care nu era o povară decât atunci când oamenii încălcau legea și când erau constrânși de consecințele călcării ei. La fel, sistemul zecimii nu era o povară pentru cei care nu se îndepărtaseră de plan, Sistemul dat evreilor nu a fost nici anulat și nici ușurat de Cel care l-a instituit. Dimpotrivă, acum el trebuia să fie împlinit într-o mai mare măsură și pe o arie mai extinsă, la fel cum mântuirea doar prin Hristos trebuia, în era creștină, să fie scoasă la lumină în mai mare măsură. -- Testimonies for the Church 3:391, 392.

O sumă mică

Vorbesc despre sistemul zecimii, însă cât de mică mi se pare! Ce sumă neînsemnată! Cât de zadarnică e strădania de a socoti cu reguli matematice timpul, banii și dragostea în comparație cu dragostea și jertfa ce nu pot fi măsurate sau socotite! Zecimea pentru Hristos! Ce sumă neînsemnată, o răsplată rușinoasă pentru ceea ce a costat atât de mult! -- Testimonies for the Church 4:119.

Capitolul 15

O chestiune de onestitate

S-ar părea că spiritul zgârcit și egoist este cel care îi împiedică pe oameni să îi dea lui Dumnezeu ceea ce îi aparține. Domnul a încheiat cu oamenii un legământ special, care prevedea că ei vor pune deoparte cu regularitate o sumă destinată înaintării împărăției lui Hristos, iar El urma să-i binecuvânteze din belșug, până acolo încât să nu mai rămână loc pentru alte daruri. Dar dacă omul păstrează pentru el ceea ce îi aparține lui Dumnezeu, Domnul declară limpede: „Sunteți blestemați.”!...

Cei care își dau seama de dependența lor de Dumnezeu vor considera că trebuie să fie cinstiți cu semenii lor și, mai presus de toate, că trebuie să fie cinstiți cu Dumnezeu, de la care primesc toate binecuvântările vieții. Sustragerea de la îndeplinirea poruncilor clare ale lui Dumnezeu referitoare la zecimi și daruri este înregistrată în cărțile cerului sub numele de înșelăciune la adresa lui Dumnezeu.

Niciun om care nu e cinstit cu Dumnezeu sau cu semenii lui nu poate să prospere în mod real. Dumnezeul Preaînalt al cerului și al pământului zice: „Să n-ai în sacul tău două feluri de greutate, una mare și alta mică. Să n-ai în casa ta două feluri de efa, una mare și alta mică. Ci să ai o greutate adevărată și dreaptă, să ai o efa adevărată și dreaptă, pentru ca să ai zile multe în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău. Căci oricine face aceste lucruri, oricine săvârșește o nedreptate este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.” Prin profetul Mica, Domnul își exprimă din nou dezgustul față de necinste: „Mai sunt în casa celui rău comori nelegiuite și blestemata efa mică? Pot socoti Eu curat pe cel ce are o cumpănă nedreaptă și greutate strâmbe în sac? [...] De aceea și Eu te voi lovi cu suferință, te voi pustii pentru păcatele tale.” -- The Review and Herald, 17

decembrie, 1889.

Pacea conștiinței e pierdută

Când îi tratăm nedrept pe semenii noștri sau pe Dumnezeu, disprețuim autoritatea divină și ignorăm faptul că Hristos ne-a răscumpărat cu prețui vieții Sale. Lumea îl înșală pe Dumnezeu în proporții mari. Cu cât El le oferă mai mult, cu atât mai mult pretind oamenii că bogăția este a lor și că o vor folosi așa cum le place. Însă cei care se consideră urmașii lui Hristos vor adopta obiceiurile lumii? Să pierdem noi pacea conștiinței, comuniunea cu Dumnezeu și părtășia cu frații noștri fiindcă nu dorim să aducem pentru cauza Sa partea care I se cuvine?

Cei care pretind că sunt creștini să nu uite că întrebuințează banii pe care i-au primit de la Dumnezeu și că li se cere să respecte cu fidelitate poruncile Scripturii referitoare la acest subiect. Dacă inima voastră este cinstită față de Dumnezeu, nu veți folosi bunurile Sale în alte scopuri și nu le veți investi în planurile voastre egoiste. [...]

Frați și surori, dacă Domnul v-a binecuvântat cu bani, nu îi considerați ca fiind ai voștri. Socotiți-i ca fiind încredințați vouă de Dumnezeu și fiți corecți în returnarea zecimilor și a darurilor. Când v-ați luat un angajament, să fiți siguri că Dumnezeu așteaptă să îl îndepliniți cât mai curând posibil. Nu îi promiteți lui Dumnezeu o parte pentru ca apoi să o folosiți în scopuri personale, astfel ca rugăciunile voastre să nu devină o urâciune înaintea Lui. Tocmai această neglijare a datoriilor descoperite clar aduce întunericul asupra bisericii. -- The Review and Herald, 17 decembrie, 1889.

Nimic mai puțin decât sacrilegiu

Partea care a fost pusă deoparte în conformitate cu Scriptura, pentru că

I se cuvine Domnului, constituie sursa financiară a Evangheliei și nu ne mai aparține. Când un om ia din vistieria lui Dumnezeu pentru a-și acoperi nevoile personale sau nevoile de zi cu zi ale altora, el nu comite nimic mai puțin decât un sacrilegiu. Unii s-au făcut vinovați de faptul că și-au însușit de pe altarul lui Dumnezeu ceea ce I-a fost dedicat în mod special. Toți credincioșii ar trebui să privească această chestiune într-o lumină corectă. Nimeni dintre cei care ajung la strâmtorare să nu ia banii consacrați scopurilor religioase ca să îi folosească pentru el însuși, liniștindu-și conștiința că îi va pune la loc cândva, în viitor. Cel mai bine ar fi să reducă cheltuielile în conformitate cu venitul, să își restrângă nevoile și să trăiască pe măsura posibilităților, decât să întrebuințeze banii Domnului pentru scopuri lumești. -- Testimonies for the Church 9:246, 247.

Capitolul 16

Regularitate si organizare

Îndrumările referitoare la daruri, date de Duhul Sfânt prin apostolul Pavel, conțin un principiu valabil și pentru zecime: „în ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui.” Se avea în vedere participarea părinților și a copiilor, fiind vizați și cei bogați, și cei săraci. „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.” Când punem deoparte daruri, trebuie să avem în vedere marea bunătate a lui Dumnezeu față de noi.

Ce moment mai potrivit putea fi ales pentru a pune deoparte zecimea și pentru a-l prezenta darurile lui Dumnezeu? În Sabat ne gândim la bunătatea Sa. Contemplăm lucrarea Sa de creație ca o dovadă a puterii Sale de a ne răscumpăra. Inimile noastre sunt pline de recunoștință față de marea Sa dragoste. și, înainte de a începe truda săptămânii, îi restituim ceea ce îi aparține și totodată îi oferim un dar care să ateste recunoștința noastră. În acest fel, acest obicei va fi o predică săptămânală prin care declarăm că Dumnezeu este proprietarul tuturor lucrurilor pe care le deținem și că ne-a numit administratori ai lor, spre slava Sa. Fiecare recunoaștere a obligației pe care o avem față de Dumnezeu ne va întări simțul răspunderii. Recunoștința se aprofundează pe măsură ce o exprimăm, iar bucuria pe care ne-o dă acest lucru înseamnă viață pentru suflet și trup. -- The Review and Herald, 4 februarie, 1902.

Mai întâi zecimea, apoi darurile

Problema darurilor nu este lăsată în seama imboldurilor noastre.

Dumnezeu ne-a dat învățături clare în această privință. El a prevăzut zecimile și darurile ca pe o măsură a responsabilității noastre și dorește să I le oferim cu regularitate și sistematic. [...] Fiecare să-și examineze cu regularitate venitul, care este în întregime o binecuvântare de la Dumnezeu, și să pună deoparte zecimea ca un fond special, sacru, pentru Domnul. Acest fond nu trebuie în niciun caz să fie destinat vreunui alt scop; el trebuie destinat numai susținerii lucrării Evangheliei. După ce este pusă deoparte zecimea, să fie hotărâte și darurile, fiecare „după câștigul” lui. -- The Review and Herald, 9 mai, 1893.

Să împlinim în primul rând cerințele lui Dumnezeu

Dumnezeu nu numai că declară că zecimea îi aparține, ci ne spune și cum să o punem deoparte pentru El: „Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău.” Aici nu ni se spune că trebuie să cheltuim banii pentru noi înșine și să îi aducem lui Dumnezeu ce mai rămâne, chiar dacă s-ar dovedi a fi o zecime cinstită. Partea lui Dumnezeu să fie pusă prima deoparte. -- The Review and Herald, 4 februarie, 1902.

Nu trebuie să îi dăruim ceea ce ne rămâne din venitul nostru, după ce ne-am satisfăcut toate nevoile reale ori imaginare, ci, înainte de a cheltui ceva, trebuie să punem deoparte ceea ce Dumnezeu a prevăzut că îi aparține.

Multe persoane ar da curs tuturor obligațiilor și datoriiilor mărunte și l-ar lăsa lui Dumnezeu doar ultimele rămășițe, în cazul în care nu le-au cheltuit și pe acelea. În această situație, cauza Sa ar trebui să aștepte un moment mai convenabil. -- The Review and Herald, 16 mai, 1882.

Capitolul 17

Solia lui Maleahi

Mustrarea, avertizarea și făgăduința Domnului sunt prezentate într-un limbaj limpede în Maleahi 3, 8: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» «Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!» ”

Domnul cerului le cere celor cărora le-a oferit bunătățile Sale să îl pună la încercare. „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.”

Această solie nu și-a pierdut deloc puterea. Este la fel de actuală și importantă ca darurile lui Dumnezeu, care sunt mereu noi și neîntrerupte. Nu e dificil să ne înțelegem responsabilitatea în lumina acestei solii date prin sfântul profet al lui Dumnezeu. Nu suntem lăsați să ne poticnim în întuneric și neascultare. Adevărul este afirmat precis și poate fi înțeles cu claritate de toți cei care doresc să fie cinstiți înaintea lui Dumnezeu. O zecime din tot venitul nostru este a Domnului. El își așază mâna pe partea pe care a specificat să l-o restituim și ne spune: îți voi permite să folosești bunătățile Mele după ce vei pune deoparte zecimea și după ce vei veni înaintea Mea cu daruri.

Domnul cere să-l fie adusă zecimea în vistierie. Această parte să-l fie restituită cu precizie, cu onestitate și credincioșie. Pe lângă aceasta, El ne cheamă să-l aducem daruri. Nimeni nu este obligat să îi aducă Domnului

zecimea și darurile. Dar, tot atât de sigur precum e cuvântul pe care ni l-a dat, Dumnezeu va cere cu dobândă ce îi aparține din mâna oricărei ființe umane. Dacă oamenii sunt necredincioși în a-l restitui lui Dumnezeu partea Sa, dacă ignoră porunca pe care le-a dat-o, ei nu vor primi multă vreme binecuvântarea a ceea ce El le-a încredințat. [...]

Domnul i-a dat fiecărui om o lucrare de făcut. Slujitorii Săi trebuie să acționeze împreună cu El. Dacă doresc, oamenii pot să refuze să fie în legătură cu Făcătorul lor. Pot refuza să se predea în slujba Sa și „să pună la schimbător” bunurile ce le-au fost încredințate. S-ar putea ca ei să nu reușească să cultive cumpătarea și tăgăduirea de sine și ar putea uita că Domnul le cere să îi restituie ceea ce le-a încredințat. Toți aceștia sunt ispravnici necredincioși, administratori corupți.

Un administrator corect va face tot ce îi stă în putință pentru a-l sluji lui Dumnezeu; singurul obiectiv ce îi va sta înaintea va fi marea nevoie cu care se confruntă lumea. El își va da seama că solia adevărului trebuie răspândită nu numai celor din apropierea lui, ci și celor din zonele îndepărtate. Când oamenii cultivă acest spirit, dragostea de adevăr și sfîntirea pe care le vor primi prin adevăr vor alunga zgârcenia, risipa și orice formă de necinste. -- The Review and Herald Supliment, 1 decembrie, 1896.

Un refuz îndrăzneț

„Înțeleg că declari și că nu ar trebui să dăm zecime. Fratele meu, scoate-ți încălțăminte din picioare, întrucât locul pe care stai este sfânt. Domnul a vorbit despre aducerea zecimii. El a spus: «Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea.» [...]

Nu cu mult timp în urmă am primit de la Domnul o lumină precisă în această privință, și anume că mulți adventiști de ziua a șaptea îl înșelau pe

Dumnezeu în restituirea zecimilor și a darurilor și mi s-a arătat clar că Maleahi a descris situația exact așa cum este. Atunci, cum de îndrăznește cineva să gândească în sinea lui că ideea de a reține zecimile și darurile este de la Domnul? Fratele meu, unde te-ai îndepărtat de calea Domnului? O, întoarce-te din nou la calea cea dreaptă!” -- Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 60.

Înșelându-L pe Dumnezeu

Dacă numele vostru este scris în registrul bisericii nu înseamnă automat și că sunteți creștini. Trebuie să aduceți darurile voastre pe altarul de jertfă, cooperând cu Dumnezeu în cea mai înaltă măsură, pentru ca El să dezvăluie frumusețea adevărului Său prin voi. Nu refuzați să îi dăruiți Mântuitorului vreun lucru. Totul îi aparține. Nu ați avea ce să îi dăruiți, dacă nu ați fi primit mai întâi de la El.

Egoismul a apărut și și-a însușit ceea ce îi aparține lui Dumnezeu. Aceasta este lăcomie, care, la rândul ei, înseamnă idolatrie. Oamenii acaparează ceea ce primesc de la Dumnezeu, ca și cum ei ar fi stăpânii, pentru a face ce le place. Când li se dă puterea de a strânge averi, ajung să creadă că ceea ce dețin le conferă valoare în ochii lui Dumnezeu. Aceasta este o capcană, o amăgire a lui Satana. Ce rost au fastul și etalarea? Ce obțin bărbații și femeile prin mândrie și îngăduință de sine? „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” Comoara pământească este efemeră. Numai prin Hristos putem câștiga bogățiile veșnice. Bogăția pe care o dă El este deosebit de valoroasă. Odată ce L-ați găsit pe Dumnezeu, sunteți extraordinar de bogați prin contemplarea comorii Sale. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

Puneți-vă întrebarea: Ce fac eu cu talanții Domnului? Vă găsiți în situația în care vi se aplică aceste cuvinte: „Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime”?

Trăim într-o vreme de privilegii solemne și de încredințări sfinte, o vreme în care ni se hotărăște soarta pentru viață sau pentru moarte. Să ne venim în fire. Voi, cei care ziceți că sunteți copii ai lui Dumnezeu, aduceți zecimile la casa vistieriei Sale! Aduceți daruri multe și cu bucurie, fiecare după câștigul lui! Amintiți-vă că Domnul v-a încredințat talanții, pe care trebuie să îi puneți cu sârguință „la schimbător” pentru El. De asemenea, amintiți-vă că slujitorul credincios nu-și atribuie niciun merit. Toată lauda și slava sunt ale Domnului: „Adu la Mine bănuțul tău.” Nu ai obține niciun profit, dacă mai întâi nu ai depune bani la bancă. Nu ai putea obține o dobândă, dacă nu ai avea un capital. Capitalul l-ai primit de la Dumnezeu. Succesul tranzacției vine de la El și Lui 1 se cuvine slava.

O, dacă toți cei care au cunoștință de adevăr ar asculta de acest adevăr! De ce sunt atât de orbiți cei care se află chiar pe pragul lumii veșnice? În general, nu există lipsă de bani printre adventiștii de ziua a șaptea. Însă, mulți adventiști de ziua a șaptea nu reușesc să înțeleagă responsabilitatea ce le revine de a coopera cu Dumnezeu și cu Hristos pentru mântuirea sufletelor. Ei nu manifestă față de lume marea preocupare pe care o are Dumnezeu față de păcătoși. Ei nu profită de oportunitățile ce li s-au oferit. Lepra egoismului a luat biserica în stăpânire. Domnul Isus Hristos va vindeca biserica de boala ei teribilă, dacă și ea va dori să fie vindecată. Remediul se găsește în capitolul 58 din Isaia. -- The Review and Herald, 10 decembrie, 1901.

O problemă gravă

Este un lucru grav acela de a-ți însuși bunurile Domnului și de a-L înșela pe Dumnezeu, fiindcă astfel capacitatea de percepție se pervertește și

inima se împietrește. Ce stearpă este experiența religioasă și cât de întunecată este cunoștința celui care nu-L iubește pe Dumnezeu cu o dragoste curată, altruistă și care, prin urmare, nu reușește să-și iubească semenul ca pe sine însuși. [...]

Ultima mare zi le va dezvălui acestora și întregului Univers binele ce putea fi înfăptuit dacă nu și-ar fi satisfăcut înclinațiile egoiste, Înșelându-L astfel pe Dumnezeu cu zecimile și darurile lor. Ei ar fi putut să-și strângă comoara în banca cerului și ar fi putut să o păstreze în pungi care nu se învechesc. În schimb, ei au irosit-o pentru ei înșiși și pentru copiii lor, temându-se că Domnul le-ar putea lua banii sau influența, fiind în acest fel pierduți pentru totdeauna. Aceștia să înțeleagă ce consecințe îi așteaptă dacă rețin ceea ce I se cuvine lui Dumnezeu. Slujitorul leneș, care nu pune la schimbător banii Domnului, pierde moștenirea veșnică din împărăția slavei. - - The Review and Herald, 22 ianuarie, 1895.

A-L înșela pe Dumnezeu este cea mai mare nelegiuire de care se poate face vinovat un om. Totuși acest păcat este răspândit pretutindeni. -- The Review and Herald, 13 octombrie, 1896.

Fiecare dolar este important

Vă veți însuși ceea ce îi aparține lui Dumnezeu? Veți păstra pentru voi suma de bani despre care Domnul spune că este a Lui? Dacă da, îl înșelați pe Dumnezeu și fiecare dolar păstrat pentru voi este notat în dreptul vostru în cartea cerului. -- The Review and Herald, 23 decembrie, 1890.

De ce unora nu le este oferită binecuvântarea

Frații și surorile mele, grăbiți-vă să îi aduceți lui Dumnezeu zecimea în mod cinstit și să îi aduceți și un dar de mulțumire cu bucurie! Mulți nu vor fi

binecuvântați până nu vor restitui zecimea pe care și-au însușit-o. Dumnezeu vă așteaptă să răscumpărați trecutul. Mâna legii sfinte este așezată deasupra tuturor celor care se bucură de binefacerile lui Dumnezeu. Cei care au reținut zecimea să facă un calcul corect și să aducă la Domnul suma de care au privat lucrarea Sa. Dați-o înapoi și aduceți Domnului daruri de mulțumire! „Numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.” Dacă recunoașteți că ați făcut rău prin faptul că v-ați însușit pe nedrept bunurile Sale și dacă vă pocăiți de bunăvoie și pe deplin, El vă va ierta nelegiuirea. -- The Review and Herald, 10 decembrie, 1901.

Întunericul adus în biserică

Unii nu reușesc să îi instruiască pe oameni cu privire la toată datoria ce le revine. Ei predică acea parte a credinței noastre care nu provoacă opoziția și nemulțumirea ascultătorilor lor, dar, în felul acesta, nu prezintă întregul adevăr. Oamenilor le place predica lor, însă există o lipsă de spiritualitate, întrucât cerințele lui Dumnezeu nu sunt împlinite. Poporul nu îi aduce zecimi și daruri, care îi aparțin. Această înșelare a lui Dumnezeu, practică atât de cei bogați, cât și de cei săraci, aduce întunericul în biserici, iar pastorul care trudește împreună cu ei și care nu le arată voința clar descoperită a lui Dumnezeu este condamnat alături de ei, deoarece își neglijează datoria. -- The Review and Herald, 8 aprilie, 1884.

Nerestituirea este notată

Dumnezeu citește gândul lăcomiei din fiecare inimă care își propune să nu îi restituie partea Sa. Dumnezeu îi vede pe cei care, din egoism, neglijează să aducă zecimea și darurile la casa vistieriei, lehova, Domnul, înțelege totul. Așa cum înaintea Sa este scrisă o carte de amintire a celor care se tem de El și care se gândesc la Numele Său, tot la fel este păstrată o dovadă a celor care își însușesc darurile pe care le-au primit de la Dumnezeu pentru a le

întrebuința spre mântuirea sufletelor. -- The Review and Herald, 16 mai, 1893.

Marea pierdere a ispravnicului necredincios

Făgăduința pentru cei care îl cinstesc pe Dumnezeu cu averile lor mai există încă pe paginile sfinte. Dacă poporul Domnului ar fi ascultat cu credincioșie îndrumările Sale, făgăduința s-ar fi împlinit. Dar, când oamenii ignoră cerințele lui Dumnezeu ce le-au fost înfățișate cu claritate, Domnul le permite să meargă pe calea aleasă de ei și să culeagă roadele faptelor lor. Oricine își însușește partea pe care Dumnezeu a pus-o deoparte se dovedește a fi un administrator necinstit. El va pierde nu numai ce nu l-a restituit lui Dumnezeu, ci și partea ce i s-a încredințat pentru a fi a lui. -- The Review and Herald, 4 februarie, 1902.

Capitolul 18

Să Îl punem la încercare pe Dumnezeu

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” Vom asculta noi de Dumnezeu și vom aduce toate zecimile și darurile ca să fie hrană pentru satisfacerea nevoilor celor care flămânzesc după pâinea vieții? Dumnezeu vă invită să îl puneți la încercare acum, la încheierea anului, ca să întâmpinăm noul an cu vistieria lui Dumnezeu plină. [...]

El ne spune că va deschide zăgazurile cerului și că va turna peste noi belșug de binecuvântare. El făgăduiește pe Cuvântul Său: „Voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă [lăcusta] și nu vă va nimici roadele pământului și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor.” Astfel, Cuvântul Său este asigurarea că ne va binecuvânta într-atât, încât vom avea zecimi și daruri tot mai mari de adus. „întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor.”

Fraților, veți respecta condițiile? Veți dăruia din toată inima, cu bucurie și în măsură bogată? Misiunile externe au nevoie de fonduri din America. Va fi apelul lor zadarnic? Misiunile interne se află într-o mare nevoie de bani, deoarece, prin credință, s-au înființat în multe zone. Vor fi ele lăsate să stagneze și să dispară? Nu ne vom trezi? Să ajute Dumnezeu ca poporul Său să facă tot ce poate mai bine!

Nici un risc de asumat

O, ce asigurări totale și pline de îndurare ni s-ar da, dacă am împlini ceea ce ne cere Dumnezeu! Priviți această chestiune din perspectiva încrederii că Domnul va face exact ce a făgăduit. Să îndrăznim, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu! Din marea lor dorință de a fi bogați, mulți își asumă mari riscuri. Considerentele de ordin veșnic sunt ignorate, iar principiile nobile sunt sacrificate. Însă ei pot pierde totul în acest joc. Dar, atunci când dăm curs invitației divine, nu trebuie să ne asumăm niciun risc. Trebuie să îl credem pe Dumnezeu pe cuvânt și, în simplitatea credinței, să mergem mai departe după făgăduință și să îi dăm Domnului ce îi aparține. -- The Review and Herald, 18 decembrie, 1888.

O cauză a adversităților

Mulți dintre cei care mărturisesc a fi creștini se îngrijesc de ei înșiși din plin, satisfăcându-și toate nevoile imaginare, în vreme ce nu iau aminte la nevoile cauzei lui Dumnezeu. Ei se gândesc că ar câștiga dacă L-ar înșela pe Dumnezeu prin păstrarea egoistă a tuturor darurilor sau a unei părți din acestea. Însă îi așteaptă pierderi, și nu câștig. Calea lor se sfârșește prin retragerea îndurărilor și a binecuvântărilor. Prin spiritul lor egoist și zgârcit, oamenii pierd multe. Dacă ar fi luat la cunoștință în totalitate și de bunăvoie cerințele lui Dumnezeu și dacă ar fi împlinit voința Sa, binecuvântarea Lui s-ar fi manifestat prin înmulțirea roadelor pământului. Secerișul ar fi fost mai mare. Lipsurile tuturor ar fi fost împlinite din abundență. Cu cât dăm mai mult, cu atât mai mult vom primi. -- The Review and Herald, 8 decembrie, 1896.

Făgăduințele ce însoțesc poruncile Lui Dumnezeu

Datoria e datorie și ar trebui îndeplinită de la sine. Însă Domnul are

milă de noi, în starea decăzută în care ne aflăm, și își însoțește poruncile cu făgăduințe. El își cheamă poporul să îl pună la încercare, declarând că va răsplăti ascultarea cu cele mai mari binecuvântări. [...] El ne încurajează să îi aducem daruri, asigurându-ne că ceea ce ne va oferi în schimb va fi proporțional cu darurile pe care I le-am dat. „Cine seamănă mult, mult va secera.” Dumnezeu nu este nedrept, astfel încât să uite lucrarea și truda dragostei voastre.

Cât de blând și de credincios este Dumnezeu față de noi! El ne-a dat prin Hristos cele mai mari binecuvântări. Prin El, și-a pus semnătura pe contractul pe care L-a încheiat cu noi. -- The Review and Herald, 3 decembrie, 1901.

Însușirea fondurilor speciale ale lui Dumnezeu

Domnul mi-a dat de curând mărturii speciale referitoare la avertizările și făgăduințele pe care ni le-a dat prin Maleahi. După ce i-am vorbit foarte deschis bisericii din Sydney [Australia], în timp ce îmi luam haina la garderobă am fost întrebată: „Sora White, credeți că tatăl meu ar trebui să dea zecime? În ultimul timp a suferit mari pierderi și spune că imediat ce va reuși să își plătească datoria, va da zecime.” Eu am întrebat: „Dar cum rămâne cu obligațiile pe care le avem față de Dumnezeu, care ne dă viață și suflare și toate binecuvântările de care ne bucurăm? Vreți ca datoria față de Dumnezeu să crească mereu? Îl veți înșela cu partea pe care ne-a dat-o să o folosim pentru niciun alt scop în afară de avansarea lucrării Sale și de susținerea slujitorilor Săi în lucrare? Ca răspuns la întrebarea noastră, Maleahi spune: «Se cade să înșele un om pe Dumnezeu? [...] Dar voi întrebați: Cu ce Te-am înșelat?» -- ca și cum v-ați preface că nu înțelegeți această problemă. Răspunsul este acesta: «Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!» După o astfel de declarație, aș putea eu să îndrăznesc să vă spun: nu e nevoie să dați zecime atâta timp cât aveți de plătit o datorie? Să vă spun că trebuie să plătiți tot ce datorați oamenilor, deși făcând astfel, îl înșelați pe Dumnezeu?”

Dacă toți credincioșii ar lua cuvintele Scripturii exact așa cum sunt și dacă și-ar deschide inima să înțeleagă cuvântul Domnului, ei nu ar mai spune: „Nu înțeleg problema zecimii. Nu înțeleg de ce ar trebui să dau zecime în situația în care mă aflu.” „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu?” Consecința acestui lucru este arătată clar și nu aș risca să mă expun ei. Toți cei care vor adopta din toată inima și cu hotărâre poziția de supunere față de Dumnezeu, cei care nu vor întrebuința fondurile speciale ale lui Dumnezeu --

banii Lui -- pentru a-și achita datoriile, cei care îi vor da lui Dumnezeu partea despre care El spune că este a Sa vor primi binecuvântarea pe care Dumnezeu le-a făgăduit-o tuturor celor care ascultă de El. -- Mărturie specială pentru Biserica din Battle Creek, 9, 10 [August 1896].

Adevăratul motiv al nerestituirii

Am văzut că unii se scuză pentru faptul că nu ajută cauza lui Dumnezeu, spunând că au datorii. Dacă și-ar cerceta îndeaproape inima, ei ar descoperi că adevăratul motiv pentru care nu îi aduc daruri de bunăvoie lui Dumnezeu este egoismul. Unii au tot timpul datorii. Din pricina lăcomiei lor, mâna prosperității lui Dumnezeu nu îi va însoți pentru a le binecuvânta activitățile. Ei iubesc lumea aceasta mai mult decât adevărul. Ei nu sunt potriviți și nici pregătiți pentru împărăția lui Dumnezeu. -- Testimonies for the Church 1:225.

Reținerea zecimii din cauza lipsei de încredere

Zecimea este sacră, rezervată de Dumnezeu pentru El însuși. Ea trebuie adusă la casieria Sa pentru a fi întrebuințată în susținerea activității lucrătorilor Evangheliei. Timp îndelungat, Domnul a fost înșelat de cei care nu înțeleg că zecimea este partea rezervată lui Dumnezeu.

Unii sunt nemulțumiți și spun: „Nu voi mai da zecime, pentru că nu mai am încredere în felul în care este administrată.” Dar îl veți înșela voi pe Dumnezeu întrucât considerați că administrarea lucrării nu este corectă? Aduceți la cunoștința celor în măsură nemulțumirile voastre în mod deschis și clar și într-un spirit pozitiv. Trimiteți plângerile voastre, pentru ca lucrurile să poate fi îndreptate și corectate, dar nu vă retrageți din lucrarea lui Dumnezeu și nu vă dovediți a fi incorecți, din cauză că alții nu fac ceea ce e corect. -- Testimonies for the Church 9:249.

Prima datorie față de Dumnezeu

Unii consideră că au o responsabilitate sfântă față de copiii lor. Ei trebuie să le dea fiecăruia o parte, dar consideră că nu pot strânge bani ca să ajute și cauza lui Dumnezeu. Se scuză spunând că au o datorie față de copiii lor. Poate că acest lucru este adevărat, dar prima lor datorie este cea față de Dumnezeu. [...] Nu permiteți nimănui să-și dea curs pretențiilor și să vă determine să îl înșelați pe Dumnezeu. Nu le îngăduiți copiilor voștri să vă fure darul de pe altarul lui Dumnezeu și să îi folosească pentru ei înșiși. -- Testimonies for the Church 1:220.

Capitolul 20

Răspunsul unei conștiințe vigilente

Ca rezultat al întâlnirilor speciale din biserica __, s-a realizat un progres hotărât în ceea ce privește spiritualitatea, evlavia, binefacerea și lucrarea. S-au ținut cuvântări despre păcatul înșelării lui Dumnezeu cu zecimile și darurile. [...]

Mulți au mărturisit că nu au mai dat zecime de ani de zile. Știm că Dumnezeu nu poate să îi binecuvânteze pe cei care îl înșală și că biserica trebuie să sufere consecințele păcatelor membrilor ei în parte. În registrele bisericii noastre sunt înscrise multe nume, și dacă toți l-ar aduce Domnului cu promptitudine și cu onestitate zecimea, care este partea Sa, casieria nu ar duce lipsă de bani. [...]

Pe măsură ce le era înfățișat păcatul înșelării lui Dumnezeu, oamenii au înțeles mai bine datoria și privilegiul ce le revine în această privință. Un frate a spus că nu a mai dat zecime de doi ani și că era deznădăjduit, dar, după ce și-a mărturisit păcatul, a început să aibă speranță. „Ce să fac?”, întreba el.

Eu i-am spus: „Trimite-i casierului bisericii o notă; așa este mai practic.”

El a fost de părere că ce îi cer este destul de ciudat, dar s-a așezat și a început să scrie: „Pentru valorile primite, îmi iau angajamentul să plătesc suma de __.” și-a ridicat privirea spre mine de parcă mi-ar fi spus: Este

aceasta forma potrivită de a-l scrie o scurtă scrisoare Domnului?

„Da” adăugă el, „pentru valorile primite. Nu am primit eu binecuvântările lui Dumnezeu zi de zi? Nu m-au ocrotit îngerii? Nu mi-a dat Domnul toate binecuvântările spirituale și materiale? Pentru valorile primite, îmi iau angajamentul să îi înmânez casierului bisericii suma de 571,50 dolari .” După ce a făcut tot ce ținea de el, era fericit. După câteva zile a luat această scrisoare și a dus zecimea la casierie. De asemenea, de Crăciun a mai donat 125 de dolari.

Un alt frate a trimis o notă pentru suma de 1.000 de dolari, în speranța că o va plăti în câteva săptămâni, iar un altul a scris o notă pentru suma de 300 de dolari. -- The Review and Herald, 19 februarie, 1889.

Zecimea restantă este proprietatea lui Dumnezeu

Mulți au neglijat să fie cinstiți cu Făcătorul lor. Ei nu au reușit să pună deoparte zecimea săptămânal, așa că ea s-a acumulat, ridicându-se acum la o sumă mare, iar ei nu mai doresc să îndrepte lucrurile. Rețin această zecime restantă și o folosesc în scopuri personale. Însă ea este proprietatea lui Dumnezeu, pe care ei refuză să o depună în vistieria Sa. -- The Review and Herald, 23 decembrie, 1890.

Cei nepăsători să se revanșeze pentru necinstea lor

Cei care au ajuns să fie nepăsători și care rețin zecimile și darurile, să își amintească faptul că blochează calea, astfel că adevărul nu mai poate înainta spre zonele îndepărtate. Sunt datoare să apelez la poporul lui Dumnezeu să se revanșeze pentru necinstea din trecut și să-și aducă zecimea în mod cinstit. -- Manuscript 44, 1905.

Restituirea prin intermediul notelor de plată

Vineri dimineață am vorbit despre zecime. Acest subiect nu a fost prezentat bisericii așa cum trebuie, iar neglijența, împreună cu criza financiară, a determinat apariția unei scăderi însemnate față de nivelul zecimilor de anul trecut. Cu ocazia acestei conferințe, subiectul a fost dezbătut cu grijă în fiecare întâlnire. [...]

Un frate, un om cu influență, delegat din Tasmania, a venit la mine și mi-a spus: „Mă bucur că v-am auzit astăzi vorbind despre zecime. Nu știam că este o chestiune atât de importantă. Nu îndrăznesc să o mai neglijez.” Acum el socotește suma la care se ridică zecimea ce trebuie să o dea pentru ultimii douăzeci de ani și spune că o va restitui în întregime cât mai curând posibil, întrucât nu-și poate îngădui ca la Judecată să vadă în cărțile din ceruri că L-a înșelat pe Dumnezeu.

O soră care venea din biserica din Melbourne a adus 11 lire [54 de dolari] ca zecime restantă, pe care nu înțelese că era de datoria ei să o dea. Pe măsură ce au primit lumina, mulți au făcut mărturisiri privitoare la datoria ce o aveau față de Dumnezeu și și-au exprimat hotărârea de a o îndeplini. [...] Le-am propus să-și aducă la casierie note de plată în care să promită că vor da zecimea întreagă și corectă de îndată ce vor obține banii necesari. Mulți dădeau din cap aprobator și am încrederea că anul viitor nu vom avea o casierie goală ca acum. -- Manuscript 4, 1893.

Palizi la gândul că au reținut zecimea

Prea mulți oameni au pierdut spiritul de jertfire de sine! Ei și-au îngropat banii în averile trecătoare. Unii oameni binecuvântați sunt puși de Dumnezeu la încercare, ca să vadă cum vor reacționa ei față de privilegiile primite. Ei au reținut zecimile și darurile, iar datoria lor față de Domnul,

Dumnezeul oștirilor a devenit atât de mare, încât se îngălbenesc la gândul că trebuie să îi înapoieze Domnului ceea ce îi aparține -- o zecime corectă. Fraților, grăbiți-vă, acum aveți ocazia să fiți onești cu Dumnezeu! Nu amânați! -- General Conference Daily Bulletin, February 28, 1893.

Înainte de noul an

Ce se poate spune despre modul cum v-ați administrat banii? L-ați înșelat pe Dumnezeu cu zecimile și darurile în anul care a trecut? Priviți la cămărilor voastre pline, la pivnițele pline de bunătăți, pe care vi le-a dat Domnul, și întrebați-vă dacă l-ați înapoiat Dătătorului ceea ce îi aparține! Dacă L-ați înșelat pe Domnul, restituiți-l partea cuvenită! Pe cât posibil, îndreptați-vă trecutul și apoi rugați-L pe Mântuitorul să vă ierte! Îi veți înapoia Domnului ceea ce îi aparține, înainte ca acest an să treacă în veșnicie, cu povara păcatelor lui? -- The Review and Herald, 23 decembrie, 1902.

Restituirea însoțită de pocăință

Dacă a existat din partea voastră o neglijență în a-l înapoia Domnului ceea ce îi aparține, pocăiți-vă din suflet și restituiți ceea ce sunteți datori, ca să nu vină asupra voastră blestemul Său. [...] După ce ați făcut ce ține de voi, fără să mai rețineți nimic din ceea ce îi aparține Făcătorului vostru, puteți să îl rugați să vă asigure resursele prin care să transmiteți lumii solia adevărului. -- The Review and Herald, 20 ianuarie, 1885.

Loialitatea lui Iacov

Iacov a făcut un legământ [Geneza 28, 20-22] pe când era înviorat de rouă câmpului și întărit de prezența și asigurarea lui Dumnezeu. După ce slava Domnului dispăruse, el a fost supus ispitelor, ca orice om din vremea

noastră, dar a fost fidel legământului său și nu a nutrit gândul că ar putea fi scutit de angajamentul pe care și-l luase. Ar fi putut să argumenteze la fel ca și oamenii de azi că acea descoperire nu fusese decât un vis, că era extrem de emoționat când a făcut acel legământ și că, prin urmare, nu trebuia să îl respecte. Dar el nu a procedat astfel.

De-abia după mulți ani a îndrăznit Iacov să se reîntoarcă în țara lui, însă atunci și-a plătit datoria față de Domnul lui. Devenise un om bogat și o mare parte din avere a trecut din posesia lui în vistieria Domnului.

Mulți oameni din vremea noastră eșuează acolo unde Iacov a avut succes. Cei care au primit de la Domnul o sumă mare au cea mai puternică tendință de a o reține, fiindcă trebuie să îi ofere Domnului o sumă corespunzătoare cu venitul lor. Iacov a dat zecime din tot ce avea, apoi a mărturisit că a întrebuițat zecimea și l-a dat Domnului profitul ce îl obținuse de pe urma a ceea ce folosisese în interes personal în timpul petrecut într-o țară păgână, când nu putuse să dea ce promisese. Era vorba de o sumă mare, dar nu a ezitat; nu putea să se considere stăpân peste ceea ce îi făgăduise lui Dumnezeu, ci a recunoscut că îi aparținea Domnului.

Suma cerută este proporțională cu suma primită. Cu cât este mai mare capitalul încredințat, cu atât mai valoros va fi darul care îl cere Dumnezeu să îi fie restituit. Dacă un creștin are 10 sau 20 de mii de dolari, cerințele lui Dumnezeu îi impun nu numai să dea partea cuvenită, conform sistemului zecimii, ci să aducă înaintea Domnului darurile pentru păcat și darurile de mulțumire. -- Testimonies for the Church 4:466, 467.

Rugăciunea nu înlocuiește darea zecimii

Rugăciunea nu are menirea de a produce o schimbare la Dumnezeu; ea ne aduce pe noi în armonie cu Dumnezeu. Ea nu înlocuiește datoria.

Rugăciunea înălțată des și cu ardoare nu va fi primită de Dumnezeu ca înlocuitor al zecimii. Rugăciunea nu ne va plăti datoriile ce le avem față de Dumnezeu. -- Messages to Young People, 248.

Înainte de a fi prea târziu

Nu va mai fi mult până la încheierea timpului de probă. Dacă nu îi sluiți Domnului acum cu loialitate, cum veți privi raportul în care este trecută necredințioșia voastră? Nu peste mult timp, se va face un apel pentru reglarea conturilor și veți fi între ba și. -- „Cât îi datorezi Domnului meu?” Dacă ați refuzat să fiți cinstiți cu Dumnezeu, vă rog stăruitor să vă gândiți la deficitul ce îl aveți și, dacă e posibil, să reparați pierderea. Dacă acest lucru nu e posibil, rugați-vă cu părere de rău și cu umilință ca Dumnezeu să vă ierte marea datorie, în Numele lui Hristos. Începeți acum să acționați creștinește. Nu mai aduceți nicio scuză pentru faptul că nu ați reușit să îi dați Domnului ceea ce îi aparține. Acum, cât glasul scump al milei se mai face auzit, cât nu este încă prea târziu să îndreptați greșelile, cât ni se spune „astăzi” dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile. -- The Review and Herald, Supplement, 1 decembrie, 1896.

Capitolul 21

Administrarea zecimii

Dumnezeu ne-a dat îndrumări speciale referitoare la utilizarea zecimii. El nu vrea ca lucrarea Sa să sufere din pricina lipsei de fonduri. Ca să prevină o lucrare sporadică și erorile, El ne-a arătat foarte clar datoria ce ne revine în această privință. Partea pe care Dumnezeu a pus-o deoparte pentru El însuși nu trebuie să primească o altă destinație decât cea specificată de El. Nimeni să nu se simtă liber să rețină zecimea și să o folosească după cum crede că e mai bine. Ea nu trebuie folosită în scopuri personale în cazuri de urgență și nici nu trebuie cheltuită după cum li se pare oamenilor mai nimerit, chiar dacă e vorba de o așa-zisă lucrare a Domnului.

Pastorul trebuie să învețe poporul, prin sfaturi și prin exemplu, să privească zecimea ca fiind sfântă. El nu trebuie să creadă că o poate reține și că o poate administra după cum îi dictează judecata, deoarece este pastor. Ea nu îi aparține. El nu are libertatea de a-și însuși ceea ce socotește că merită. Nu ar trebui să-și exercite influența în favoarea niciunui plan care ar utiliza zecimile și darurile dedicate lui Dumnezeu în alt scop decât cel cuvenit. Ele trebuie puse în vistieria Sa și sfințite pentru slujirea Sa, așa cum El a prevăzut.

Dumnezeu dorește ca toți ispravnicii Săi să respecte cu exactitate rânduielile divine. Ei nu trebuie să încerce să compenseze neîmplinirea planurilor Domnului prin anumite acte de caritate sau prin aducerea unui dar, la momentul și în modul în care li se pare nimerit lor, unor simpli oameni. Unii întrebuintează această metodă jalnică de a încerca să îmbunătățească planul lui Dumnezeu și de a inventa un paliativ, contabilizând impulsurile bune pe care le-au avut într-o ocazie sau alta și încercând să compenseze prin ele împlinirea cerințelor lui Dumnezeu. Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii

să își exercite influența spre împlinirea rânduielii Sale. El și-a făcut cunoscut planul, iar toți cei care vor să coopereze cu El trebuie să îndeplinească acest plan și nu să se încumete să îi aducă o îmbunătățire.

Domnul l-a învățat pe Moise, pentru Israel: „Să poruncești copiilor lui Israel să-ți aducă pentru sfeșnic untdelemn curat de măslină fără drojdii, ca să ardă în candelene curate” (Exod 27, 20). Aceasta trebuia să fie o jertfă neîntreruptă, pentru a se asigura tot ce se cuvenea pentru slujba casei lui Dumnezeu. Poporul Său de astăzi trebuie să își amintească faptul că și casa de închinare este proprietatea Domnului și că trebuie îngrijită cu scrupulozitate. Însă fondurile pentru această lucrare nu trebuie să provină din zecime.

Mi s-a încredințat o solie foarte clară și hotărâtă pentru poporul nostru. Mi s-a poruncit să le spun credincioșilor că greșesc prin întrebuițarea zecimii în diferite scopuri care, deși bune în ele însele, nu constituie destinația pentru care a prevăzut Domnul zecimea. Cei care folosesc astfel zecimea se îndepărtează de rânduiala Domnului. Dumnezeu va judeca aceste lucruri.

Alte domenii ce trebuie susținute, dar nu din zecime

Unii spun că zecimea poate fi investită în scopuri școlare, alții susțin că agenții comerciale și colportorii ar trebui susținuți din zecime. Însă se face o mare greșală când se deturneză zecimea în alte scopuri decât cel cuvenit -- susținerea pastorilor. [...]

Zecimea este a Domnului și cei care intervin nejustificat în ea vor fi pedepsiți cu pierderea comorii lor cerești, dacă nu se pocăiesc. Lucrarea să nu mai fie îngrădită din cauză că zecimea a primit diferite destinații, altele decât cele pe care le-a poruncit Domnul. Trebuie asigurate fonduri și pentru

aceste domenii ale lucrării. Ele trebuie susținute, dar nu din zecimi. Dumnezeu nu s-a schimbat; zecimea trebuie încă utilizată pentru susținerea lucrării de pastorație. -- Testimonies for the Church 9:247-250.

Sunt incluși și profesorii de Biblie sau de religie

Conferințele noastre așteaptă din partea școlilor personal calificat și bine instruit, iar ele, la rândul lor, ar trebui să sprijine școlile printr-un efort deplin și chibzuit. Ni s-a arătat clar că cei care păstoresc școlile noastre, prezentând Cuvântul lui Dumnezeu, explicând Scripturile, instruind elevii în lucrurile lui Dumnezeu, ar trebui susținuți din banii de zecime. Această îndrumare a fost dată cu mult timp în urmă, iar în ultima vreme a fost

repetată iar și iar. -- Testimonies for the Church 6:215.

Nu e un fond neînsemnat

Zecimea este pusă deoparte pentru o întrebuințare specială. Ea nu trebuie să fie considerată un fond neînsemnat. Ea trebuie consacrată în mod special susținerii celor care duc lumii solia lui Dumnezeu și nu ar trebui întrebuințată în alte scopuri. -- The Review and Herald, Supplement, 1 decembrie, 1896.

Nu este destinată cheltuielilor de întreținere a bisericii

Mi s-a arătat că este greșit să folosim zecimea pentru acoperirea cheltuielilor neînsemnate ale bisericii. Aceasta este o îndepărtare de la metodele corecte. Ar fi mult mai bine să ne îmbrăcăm cu haine mai puțin scumpe, să reducem din plăcerile noastre, să cultivăm tăgăduirea de sine și să achităm aceste cheltuieli. În acest fel, veți avea o conștiință curată, însă îl înșelați pe Dumnezeu de fiecare dată când puneți mâna în casierie ca să luați

banii necesari acoperirii cheltuielilor pentru biserică. -- Mărturie speciala pentru biserica din Battle Creek, 6, 7 [August 1896].

Capitolul 22

Educația prin pastorii și conducătorii bisericii

Cei care sunt angajați ca pastori au o responsabilitate solemnă, care este în mod straniu neglijată. Unora le place să predice, dar nu depun niciun efort personal pentru biserică. Există o mare nevoie de instruire în privința datoriilor față de Dumnezeu, mai ales referitor la aducerea unei zecimi cinstite. Pastorii noștri s-ar simți profund nedreptățiți dacă nu ar fi plătiți cu promptitudine pentru lucrarea lor, dar țin ei seama de faptul că trebuie să fie hrană în casa lui Dumnezeu pentru susținerea lucrătorilor? Dacă nu reușesc să-și îndeplinească întreaga responsabilitate de instruire a credincioșilor de a fi cinstiți în a-l da lui Dumnezeu ceea ce Li aparține, va fi o lipsă de bani în casierie, care va împiedica înaintarea lucrării lui Dumnezeu.

Păzitorul turmei lui Dumnezeu ar trebui să se achite conștiincios de responsabilitatea lui. Dacă, din cauza faptului că nu îi face plăcere, o va lăsa altcuiva să o îndeplinească, el se va dovedi a fi un lucrător necredincios. Să citească în Maleahi cuvintele Domnului, care își acuză poporul că îl înșală pe Dumnezeu prin reținerea zecimilor. Dumnezeu cel puternic declară: „Sunteți blestemați” (Maleahi 3, 9). Atunci când cel care slujește prin cuvânt și învățătură observă că poporul merge pe o cale care îi va aduce blestemul, va putea el să își neglijeze datoria de a oferi învățături și avertizări? Fiecare membru al bisericii trebuie învățat să dea zecime în mod conștiincios și corect. -- Testimonies for the Church 9:250, 251.

Instruirea noilor convertiți

Lucrătorul nu trebuie să lase nefăcută o parte din activitate din cauza faptului că o consideră dezagreabilă, gândindu-se că o va împlini pastorul ce

va veni după ei. Când se întâmplă așa, și un alt pastor îl înlocuiește pe cel dintâi, prezentându-i poporului lui Dumnezeu cerințele Sale, unii se retrag, spunând: „Pastorul care ne-a făcut cunoscut adevărul nu ne-a spus despre aceste lucruri.” și se supără din cauza cuvântului. Unii refuză să accepte sistemul zecimii, se îndepărtează și nu mai merg împreună cu cei care cred și iubesc adevărul. Când li se prezintă alte versete, ei răspund: „Nu așa am fost învățați” și ezită să meargă mai departe. Cât de bine ar fi fost dacă primul sol al adevărului i-ar fi instruit consecvent pe acești convertiți cu privire la toate problemele esențiale, chiar dacă prin truda lui s-ar fi alăturat bisericii mai puțini oameni! Dumnezeu ar fi mai mulțumit să aibă șase oameni convertiți complet la adevăr decât șaiszeci așa-zisi convertiți.

Activitatea pastorului cuprinde și instruirea celor ce acceptă adevărul prin truda lui, pe care trebuie să îi învețe cu privire la aducerea zecimii în casa vistieriei, ca o recunoaștere a dependenței lor de Dumnezeu. Noii convertiți ar trebui să fie pe deplin lămuriți în ceea ce privește datoria de a-l înapoia Domnului ceea ce îi aparține. Porunca de a da zecime este atât de clară, încât nu există nicio scuză pentru ignorarea ei. Cel care neglijează să ofere învățătură în această privință nu își îndeplinește cea mai importantă parte a lucrării ca re îi revine.

De asemenea, pastorii trebuie să îi ajute pe oameni să înțeleagă că e important să poarte poverile altora care sunt implicați în lucrarea lui Dumnezeu. Nimeni nu este exceptat de la lucrarea de dăruire. Oamenii trebuie învățați că fiecare departament al lucrării lui Dumnezeu le solicită sprijinul și preocuparea. Marele câmp misionar ne stă înaintea, și acest subiect trebuie prezentat cu insistență iar și iar. Oamenii trebuie să înțeleagă că nu cei care ascultă, ci cei care împlinesc cuvântul vor obține viața veșnică. În același timp, ei trebuie învățați că cei care se împărtășesc cu harul lui Hristos trebuie nu numai să contribuie cu averile lor la înaintarea adevărului, ci și să se predea pe ei înșiși lui Dumnezeu, fără rezervă. -- Gospel Workers, 369-371.

Datoria pastorului

Biserica să numească pastori sau prezbiteri consacrați Domnului Isus, iar aceștia să aibă grijă să fie aleși slujbași care să se ocupe cu credincioșie de lucrarea de strângere a zecimilor. Dacă pastorii demonstrează că nu sunt potriviți pentru sarcina lor, dacă nu reușesc să prezinte bisericii importanța restituirii părții lui Dumnezeu, dacă nu au grijă ca slujbașii aflați în subordinea lor să fie corecți și ca zecimea să fie adunată, pastorii se află într-un pericol serios. Ei neglijează un aspect care determină binecuvântarea sau blestemul asupra bisericii. Ar trebui eliberați din responsabilitatea lor și ar trebui verificați și încercați alții în locul lor.

Solii Domnului trebuie să aibă grijă ca aceste cerințe să fie împlinite cu mare atenție de membrii bisericii. Dumnezeu spune că trebuie să fie hrană în casa Lui, dar dacă banii din casierie sunt sustrași, dacă se consideră că e corect ca oamenii să întrebuințeze zecimea după bunul plac, Domnul nu poate oferi binecuvântare. El nu îi poate sprijini pe cei care cred că pot face ce vor cu ceea ce îi aparține lui Dumnezeu. -- The Review and Herald, Supplement, 1 decembrie, 1896.

Responsabilitatea slujbașilor bisericii

Este de datoria prezbiterilor și a slujbașilor bisericii să instruiască poporul cu privire la acest subiect și să pună lucrurile în ordine. Ca lucrători împreună cu Dumnezeu, slujbașii bisericii trebuie să înțeleagă temeinic această problemă descoperită clar. Pastorii înșiși trebuie să îndeplinească cu strictețe și în detaliu poruncile Cuvântului lui Dumnezeu. Cei care dețin poziții de încredere în biserică nu trebuie să fie neglijenți, ci trebuie să aibă grijă ca membrii să își îndeplinească această datorie cu credincioșie. [...] Prezbiterii și slujbașii bisericii să urmeze îndrumările din Cuvântul Sacru și

să îi sfătuiască pe membri cu privire la necesitatea de a-și împlini juruințele și de a-și aduce zecimile și darurile. -- The Review and Herald, 17 decembrie, 1889.

Cei săraci să fie învățați să fie darnici

Deseori, printre cei care primesc adevărul se numără și săracii acestei lumi. Cu toate acestea, ei nu trebuie să facă din sărăcia lor o scuză pentru neglijarea datoriilor ce le revin, dacă țin seama de lumina prețioasă ce le-a fost dată. Ei nu ar trebui să îngăduie ca sărăcia să îi împiedice să își adune o comoară în ceruri. Binecuvântarea ce se află la dispoziția celor bogați se află și la dispoziția lor. Dacă sunt corecți în administrarea puținului pe care îl au, comoara lor din cer se va mări corespunzător cu loialitatea lor. Motivația cu care lucrează, nu cantitatea, este cea care hotărăște valoarea darului lor înaintea cerului. -- Gospel Workers, 222.

Capitolul 23

Principiile administrării banilor și a valorilor materiale

Cercetăm noi personal Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție și cu rugăciune, ca să nu ne îndepărtăm de învățăturile și de cerințele lui? Domnul nu ne va privi cu plăcere dacă reținem ceva, puțin sau mult, din ceea ce trebuie să îi înapoiem. Dacă dorim să cheltuim banii pentru a ne satisface pretențiile, să ne gândim la binele pe care l-am putea face cu banii respectivi. Să punem deoparte pentru Domnul sume mici și mari, pentru ca lucrarea să poată fi începută în zone noi. Dacă vom cheltui în mod egoist banii, care sunt atât de necesari, Domnul nu ne va binecuvânta și nu va putea să ne aducă lauda Sa.

Ca ispravnici ai harului lui Dumnezeu, noi administrăm banii Domnului. Este important, foarte important pentru noi să fim întăriți zi de zi prin harul Său bogat, să ni se dea capacitatea de a înțelege voia Sa și să fim găsiți credincioși și în lucrurile mici, și în cele mari. Când experimentăm acest lucru, slujirea lui Hristos va deveni pentru noi o realitate. Dumnezeu cere de la noi acest lucru, iar noi ar trebui să ne manifestăm recunoștința, pentru ceea ce a făcut El pentru noi, înaintea îngerilor și înaintea oamenilor. Ar trebui să reflectăm bunătatea lui Dumnezeu față de noi, prin laudă și prin fapte de îndurare față de ceilalți. [...]

Înțeleg toți membrii bisericii că tot ceea ce au li s-a oferit pentru a fi întrebuințat și valorificat spre slava lui Dumnezeu? Dumnezeu ține o socoteală strictă în dreptul fiecărei ființe umane din această lume. Iar când vine ziua încheierii socotelilor, ispravnicul credincios nu-și atribuie niciun merit. El nu spune „polul meu” ci „polul Tău a mai adus” încă alți poli. El știe ca, dacă nu i s-ar fi încredințat darul respectiv, nu ar fi putut obține un profit. El consideră că, împlinindu-și conștiincios atribuțiile de administrator,

nu a făcut altceva decât să-și facă datoria. Capitalul era de la Domnul și, prin puterea Sa, a reușit să îl valorifice cu succes. Doar a Numelui Său să fie slava! Fără capitalul încredințat, el știe că ar fi putut ajunge la ruină veșnică.

Aprobarea din partea Domnului este primită aproape cu surprindere; este foarte neașteptată. Dar Hristos îi spune: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” -- The Review and Herald, 12 septembrie, 1899.

Cum își pune Dumnezeu administratorii la încercare

Cât de înclinat este omul să se atașeze de lucrurile pământești! Atenția lui este absorbită de case și de terenuri, iar datoria față de semenul său este neglijată. Propria lui mântuire este considerată o chestiune lipsită de consecințe importante, iar cerințele lui Dumnezeu sunt uitate. Oamenii se agață de comorile pământești cu atâta tenacitate, de parcă ar putea să le păstreze pentru totdeauna. Se comportă ca și cum ar crede că au dreptul să facă ce le place cu mijloacele lor financiare, fără să țină cont de porunca Domnului și de nevoile posibile ale semenilor lor.

Ei uită că toate lucrurile despre care spun că le aparțin le-au fost doar încredințate. Ei sunt administratorii harului lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a dat această comoară ca să-i pună la încercare, ca să-și demonstreze atitudinea față de cauza Sa și ca să-și arate intențiile față de El. Ei administrează banii Domnului nu numai pentru această viață, ci și pentru veșnicie, iar folosirea corectă sau abuzul talanților lor va hotărî poziția și sarcinile ce li se vor încredința în lumea viitoare. -- The Review and Herald, 14 februarie, 1888.

O problemă care ține de practică

Ideea administrării banilor și a bunurilor ar trebui să aibă pentru

poporul lui Dumnezeu o importanță practică. [...] Faptul de a aduce daruri le va da viață spirituală miilor de persoane care pretind a mărturisi adevărul și care se plâng că se află în întuneric. Ei se vor transforma din închinători egoiști și lacomi ai lui Mamona, în conlucrători serioși și credincioși ai lui Hristos pentru salvarea păcătoșilor. -- Testimonies for the Church 3:387.

În locul Stăpânului

Slujitorul se identifică de obicei cu stăpânul lui. El își acceptă îndatoririle de ispravnic și trebuie să acționeze în locul stăpânului, făcând ceea ce ar face acesta, dacă ar fi fost prezent. Preocupările stăpânului devin preocupările lui. Poziția de administrator este una de încredere, întrucât stăpânul îi acordă acestuia încredere. Dacă în vreun aspect acționează în mod egoist și întrebuițează în scopuri personale profitul obținut prin investirea bunurilor Domnului, el trădează încrederea ce i s-a acordat, -- Testimonies for the Church 9:246.

Folosirea egoistă a bogățiilor dovedește necredincioșia ispravnicului față de Dumnezeu și îl condamnă ca fiind nepotrivit pentru cele ce îi vor fi încredințate în ceruri. -- Testimonies for the Church 6:391.

Capitolul 24

Talanții noștri

Parabola talanților, corect înțeleasă, va dezrădăcina lăcomia pe care Dumnezeu o numește idolatrie. -- Testimonies for the Church 3:387.

Dumnezeu le-a împrumutat oamenilor talanți -- intelect pentru a crea, inimă care să fie locașul tronului Său, dragoste care să se reverse ca o binecuvântare asupra celor din jur, conștiință care să convingă de păcat. Fiecare a primit ceva de la Stăpân și fiecare trebuie să-și facă partea pentru împlinirea nevoilor lucrării lui Dumnezeu.

Dumnezeu dorește ca lucrătorii Săi să îl considere Dătătorul tuturor lucrurilor pe care le au, să nu uite că tot ceea ce dețin și tot ceea ce sunt se datorează Celui care este un minunat Sfetnic și un desăvârșit Lucrător. Atingerea delicată a mâinii medicului, puterea asupra nervilor și a mușchilor și cunoașterea sistemului complex al organismului reprezintă înțelepciunea puterii divine ce trebuie folosită pentru binele omenirii suferinde, îndemânarea cu care folosește un tâmplar ciocanul și forța cu care fierarul face nicovala să răsunе vin de la Dumnezeu. El le-a încredințat oamenilor talanți și dorește ca ei să ceară sfatul Său. Astfel, vor putea folosi darurile Sale cu talent și precizie, demonstrând că sunt lucrători împreună cu Dumnezeu.

și bunurile materiale sunt un talant. Domnul îi trimite poporului Său solia: „Vindeți ce aveți și dați milostenie”. Tot ce avem este al Domnului, fără nicio îndoială. El ne cheamă să ne trezim, să purtăm o parte din poverile cauzei Sale, pentru ca lucrarea Sa să prospere. Fiecare creștin trebuie să-și îndeplinească partea, ca administrator credincios. Metodele lui Dumnezeu

sunt practice și corecte, iar noi trebuie să investim înțelept banii noștri, restituindu-l cu bucurie daruri pentru susținerea lucrării Sale, pentru a aduce suflete la Hristos. Sumele mari și mici trebuie să ajungă în vistieria Domnului. [...] Vorbirea este un talant. Dintre toate darurile revărsate asupra familiei omenești, niciunul nu ar trebui prețuit mai mult decât darul vorbirii. El este util pentru proclamarea înțelepciunii și dragostei minunate a lui Dumnezeu. Astfel sunt transmise mai departe comorile harului și înțelepciunii Sale.

Cuvintele arată dacă Mântuitorul locuiește în inima celui ce le rostește. Duhul Sfânt nu va rămâne în inima celui care se supără dacă ceilalți nu sunt de acord cu ideile și cu planurile lui. De pe buzele unui astfel de om ies cuvinte distrugătoare, care îl întristează pe Duhul Sfânt și care contribuie la formarea unor trăsături mai degrabă satanice, decât divine. Domnul dorește ca cei care au legătură cu lucrarea Sa să vorbească în orice împrejurare cu smerenia lui Hristos. Dacă sunteți provocați, nu vă pierdeți răbdarea! Comportați-vă cu bunătatea pe care a exemplificat-o Hristos în viața Sa. [...]

Puterea este un talant și trebuie folosită spre slava lui Dumnezeu. Trupul nostru este al Lui. El a plătit prețul de răscumpărare atât pentru trup, cât și pentru suflet. [...] îi putem sluji mai bine lui Dumnezeu când suntem sănătoși și viguroși, decât atunci când suntem neputincioși și bolnavi; de aceea, ar trebui să cooperăm cu Dumnezeu în grija față de trupul nostru. Dragostea pentru Dumnezeu este esențială pentru viață și sănătate. și credința în Dumnezeu este esențială pentru sănătate. Pentru a fi perfect sănătoși, inima trebuie să fie plină de dragoste, de speranță și de bucurie în Domnul. [...]

Influența este un talant și este o putere spre bine când este adus în slujire focul sacru al lui Dumnezeu. Influența unei vieți sfinte se face resimțită în cămin și în afara lui. Dărnicia și sacrificiul de sine care caracterizează viața unui om exercită o influență spre bine asupra celor cu

care acesta intră în legătură. [..]

În funcție de capacitatea celui care Îl primește

În planul Domnului, există varietate în distribuirea talanților. Unuia i se dă un talant, altuia cinci, iar altuia zece. Acești talanți nu sunt dăruți în mod întâmplător, ci în funcție de capacitatea celui ce îi primește.

În funcție de talanții primiți, se vor aștepta roadele. Cea mai mare responsabilitate îi revine celui care este destinatarul celor mai mari capacități. Cel care are zece lei trebuie să dea socoteală pentru tot câștigul pe care aceștia l-ar fi putut aduce, dacă ar fi fost întrebuințați corect. Cel care are doar zece bani va da socoteală doar pentru ei. [...] Credincioșia cu care au fost întrebuințate darurile este cea care va aduce lauda din partea lui Dumnezeu. Dacă dorim să ni se spună că suntem slujitori buni și credincioși, trebuie să înfăptuim o lucrare completă și în interesul Stăpânului. El va răsplăti slujirea sârguincioasă și cinstită. Dacă oamenii își vor pune încrederea în El, dacă vor recunoaște compasiunea și bunătatea Sa și dacă vor umbla cu umilință înaintea Sa, El va coopera cu ei. Va înmulți talanții lor.

„Puneți-i în negoț până mă voi întoarce”

Dumnezeu ne-a lăsat în grijă resursele Sale atâta timp cât este El plecat. Fiecare administrator are de îndeplinit o lucrare specială pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu. Nimeni nu este scutit. Domnul ne îndeamnă pe toți: „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.” Prin înțelepciunea Sa, ne-a dat îndrumări pentru întrebuințarea darurilor Sale. Talanți ca vorbirea, memoria, influența, averea trebuie să se înmulțească pentru slava lui Dumnezeu și pentru înaintarea împărăției Sale. El va binecuvânta folosirea corectă a darurilor Sale.

Noi spunem că suntem creștini așteptători ai celei de-a Doua Veniri a Domnului nostru pe norii cerului. Atunci ce vom face cu timpul nostru, cu toate cunoștințele noastre, cu averile noastre, care nu ne aparțin, ci ne-au fost încredințate pentru a ne pune la încercare onestitatea? Să le aducem la Isus. Să ne folosim comorile pentru înaintarea cauzei Sale. Astfel, vom da ascultare poruncii: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” -- The Review and Herald, 9 aprilie, 1901.

Fiecare are o lucrare de făcut

S-a ajuns să se creadă că talanții sunt dăruți numai unei anumite grupe favorizate, din care sunt excluși alții care, bineînțeles, nu sunt chemați să ia parte la trudă sau la răsplată. Dar parabola nu ne spune acest lucru. Când și-a chemat robii, Stăpânul casei i-a dat fiecăruia ceva de făcut. Fiecare membru al familiei lui Dumnezeu are responsabilitatea de a întrebuința resursele Domnului său. [...] Tuturor li s-au încredințat talanții Domnului lor, într-o măsură mai mare sau mai mică. Puterea spirituală, mintală și fizică, influența, poziția socială, bunurile materiale, sentimentele, solidaritatea, toate reprezintă talanții valoroși ce trebuie folosiți în lucrarea de mântuire a sufletelor pentru care a murit Hristos. -- The Review and Herald, 26 octombrie, 1911.

De ce ne sunt dați talanții

Cei care formează poporul lui Dumnezeu ar trebui să înțeleagă faptul că Dumnezeu nu le-a dat talanți pentru a-i îmbogăți cu bunuri pământești, ci cu scopul ca ei să își asigure o temelie solidă pentru vremurile ce vor veni, și chiar pentru viața veșnică. -- The Review and Herald, 8 ianuarie, 1895.

Capitolul 25

Responsabilitățile celui care are doar un talant

Unii dintre cei care au primit doar un talant se scuză spunând că nu au tot atât de mulți talanți ca și ceilalți. La fel ca ispravnicul necredincios, ei își îngroapă talantul în pământ. Le este frică să îi înapoieze Domnului ceea ce au primit de la El. Ei se implică în activități lumești și investesc cât mai puțin posibil în lucrarea pentru Dumnezeu. Ei se așteaptă ca cei cu mai mulți talanți să ducă povara lucrării, considerând că nu sunt responsabili pentru succesul și înaintarea ei. [...]

Mulți dintre cei care susțin că iubesc adevărul fac exact acest lucru. Ei se înșală pe ei înșiși, fiindcă Satana i-a orbit. Prin faptul că îl înșală pe Dumnezeu, se înșală pe ei înșiși mai mult. Ei pierd comoara cerească din cauza lăcomiei și din cauza inimii lor rele și necredincioase.

Fiindcă au doar un talant, le este teamă să i-l încredințeze lui Dumnezeu și îl îngroapă în pământ. Astfel, se simt eliberați de responsabilitatea ce le revine. Le place să vadă cum progresează adevărul, dar nu consideră că și ei sunt chemați să cultive tăgăduirea de sine și să ajute lucrarea prin efort personal și cu mijloace proprii, chiar dacă nu dețin o mare sumă. [...]

Toți oamenii au primit talanți

Toți oamenii, mari și mici, bogați și săraci, au primit talanți de la Stăpânul lor; unii mai mulți, alții mai puțini, fiecare după puterea lui. Binecuvântarea lui Dumnezeu va fi revărsată peste lucrătorii cinștiți, iubitori și sânguincioși. Investiția lor va avea succes și va câștiga suflete pentru

împărăția lui Dumnezeu, iar ei vor obține o comoară nepieritoare. Toți oamenii sunt agenți morali și li s-au încredințat resursele cerului. Numărul talanților corespunde cu capacitățile pe care le deține fiecare.

Dumnezeu îi dă fiecăruia de îndeplinit o lucrare și așteaptă roade corespunzătoare, în funcție de ceea ce a primit. El nu îi cere celui căruia i-a încredințat un talant să aducă tot atât cât aduce cel care are zece talanți. El i-a dat numai un talant și nu se așteaptă ca un om sărac să facă binefacere la fel ca un om bogat. Nu așteaptă de la cel slab și suferind lucrarea și puterea pe care le are omul sănătos. Acel singur talant, întrebuițat cât mai bine posibil, va fi primit de Dumnezeu „avându-se în vedere ce are omul, nu ce n-are.”

Dumnezeu ne numește „robi” , ceea ce înseamnă că noi suntem numiți de El pentru o anumită lucrare și pentru a purta anumite responsabilități. El ne-a împrumutat un capital ce trebuie investit. Nu este al nostru, așa că, dacă adunăm pentru noi sau dacă risipim după bunul nostru plac resursele Sale, îl întristăm pe Dumnezeu. Suntem responsabili pentru utilizarea corectă sau incorectă a ceea ce Dumnezeu ne-a încredințat. Dacă acest capital rămâne nefolosit sau dacă îl îngropăm în pământ, fie el și un singur talant, ni se va cere să-l dăm socoteală Stăpânului. El pretinde să îi dăm nu ceea ce este al nostru, ci ceea ce îi aparține, cu dobândă.

Fiecare talant restituit Stăpânului va fi cercetat cu atenție. Faptele și îndatoririle slujitorilor lui Dumnezeu nu vor fi considerate de mică importanță. Fiecare om va fi abordat personal și i se va cere să dea socoteală de talanții ce i-au fost încredințați, dacă i-a fructificat sau dacă i-a folosit incorect. Răsplata va fi în funcție de talanții valorificați. Pedepsa va fi în funcție de talanții folosiți incorect. -- The Review and Herald, 23 februarie, 1886.

Talanții încredințați trebuie folosiți

Nimeni nu trebuie să se plângă că nu are mai mulți talanți. Când talanții primiți sunt folosiți spre slava lui Dumnezeu, aceștia se vor înmulți. Nu este vremea acum să deplângem situația în care ne aflăm și să invocăm scuze pentru faptul că am neglijat să ne valorificăm capacitățile fiindcă nu am avut posibilitățile altuia, spunând: „O, dacă aș avea darul și capacitatea lui, aș investi mult capital pentru Stăpânul meu.” Dacă își vor întrebuința cu înțelepciune singurul lor talant, aceste persoane vor împlini tot ce cere Stăpânul de la ele. [...]

Sper că vor fi făcute eforturi în fiecare biserică pentru a-i trezi pe cei care nu fac nimic. Dumnezeu să îi ajute pe aceștia să înțeleagă că El le va cere acel singur talant împreună cu un profit, iar dacă ei nu vor obține alți talanți pe lângă cel primit, îl vor pierde și pe acesta și își vor pierde și sufletul. Sperăm să observăm în bisericile noastre o schimbare. Stăpânul casei se pregătește să se întoarcă și să-și cheme ispravnicii să dea socoteală pentru talanții pe care i-au primit de la El. Dumnezeu să aibă atunci milă de cei care nu fac nimic! Cei care aud aprecierea de bun venit: „Bine, rob bun și credincios” își vor fi valorificat cu succes capacitățile și mijloacele spre slava lui Dumnezeu. -- The Review and Herald, 14 martie, 1878.

Talanții nefolosiți

Unii doresc să dea potrivit cu ceea ce au și consideră că Dumnezeu nu le cere mai mult, dat fiind faptul că nu au multe mijloace. Ei sunt nevoiți să folosească pentru necesitățile familiei întregul lor venit. Însă mulți astfel de oameni ar trebui să-și pună întrebarea următoare: Aduc eu daruri corespunzătoare cu ceea ce aș fi putut avea? Dumnezeu a intenționat ca puterile trupului și ale minții lor să fie folosite. Unii nu și-au fructificat în cel mai înalt grad capacitatea ce le-a dat-o Dumnezeu. Truda este partea omului.

Ea a fost însoțită de un blestem, fiindcă a fost făcută necesară din cauza păcatului. Bunăstarea fizică, mintală și morală a omului face necesară o viață de trudă utilă. „în sânghință, fiți fără preget!” ne îndeamnă, prin inspirație, apostolul Pavel.

Nicio persoană, fie ea bogată ori săracă, nu îi poate aduce slavă lui Dumnezeu printr-o viață caracterizată de indolență. Majoritatea oamenilor săraci nu au alt capital decât timpul și puterea fizică, iar acestea sunt deseori risipite în plăcerea de a lenevi, în nepăsare, astfel că nu au ce să-l aducă Domnului ca zecime și daruri. Dacă nu au înțelepciunea de a munci cât pot mai bine și de a-și folosi cu chibzuință capacitățile fizice și mintale, creștinii ar trebui să aibă o atitudine smerită și umilă, pentru a primi sfat și îndrumare de la frații lor, pentru ca judecata mai bună a acestora să suplinească deficiențele lor. Mulți oameni săraci, care acum se mulțumesc să nu facă nimic pentru binele semenilor și pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, ar putea face multe dacă ar dori. Ei sunt la fel de răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru capitalul puterii fizice, cum este bogatul răspunzător pentru capitalul banilor lui. -- Testimonies for the Church 3:400.

Răspunzători pentru puterea fizică

Am văzut că cei care nu au averi, dar au putere fizică, sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru puterea lor. Ei ar trebui să lucreze cu sânghință și să fie zeloși în duh și nu ar trebui să îi lase să se sacrifice doar pe cei care au resurse materiale. Am văzut că și ei pot să facă sacrificii, și sunt datori să o facă, în aceeași măsură ca și cei care au mai multe bunuri materiale. Însă, adesea, cei care nu au bunuri materiale și bani nu înțeleg că se pot tăgădui pe ei înșiși în multe alte feluri, că pot să renunțe la unele haine, că pot să nu-și satisfacă gusturile și plăcerile și că pot să pună deoparte mai mult pentru lucrare, strângând astfel o comoară în cer. -- Testimonies for the Church 1:115.

Cei care au putere fizică trebuie să o întrebuințeze în slujirea lui Dumnezeu. Ei trebuie să lucreze cu mâinile lor și să obțină bani pentru lucrarea Domnului. Cei care pot obține un loc de muncă trebuie să lucreze cu conștiinciozitate și să valorifice oportunitățile pe care le observă, pentru a-l ajuta pe cei care nu pot avea un loc de munca. -- The Review and Herald, 21 august, 1894.

Indolența nu trebuie încurajată

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că cel care nu muncește nici nu mănâncă. Domnul nu vrea ca cel harnic să îi susțină pe cei care nu sunt sârguincioși. Pierderea vremii și lipsa efortului aduce sărăcie și lipsuri. Dacă aceste defecte nu sunt observate și corectate de cei care se complac în ele, tot ceea ce se face pentru ei este inutil, la fel cum ai pune o comoară într-o ladă găurită. Însă există o sărăcie ce nu poate fi evitată, iar noi trebuie să manifestăm bunătate și compasiune față de cei defavorizați. -- The Review and Herald, 3 ianuarie, 1899.

Capitolul 26

Înșelându-L pe Dumnezeu în slujirea cuvenită

Printre păzitorii Sabatului sunt unii care se agață cu disperare de comoara lor pământească. Ea este dumnezeul lor, idolul lor; ei își iubesc banii, fermele, vitele și mărfurile mai mult decât pe Mântuitorul lor, care, de dragul lor, S-a făcut sărac pentru ca ei, prin sărăcia Lui, să se îmbogățească. Ei își înalță comorile pământești, socotind că au o valoare mai mare decât sufletele oamenilor. Vor auzi aceștia aprobarea prin cuvintele: „Bine, rob bun și credincios”? Nu, niciodată. Ei vor auzi cu uimire sentința irevocabilă: „Duceți-vă!” Hristos nu are nevoie de astfel de oameni. Ei au fost niște robi leneși, strângând pentru ei mijloacele pe care le-au primit de la Dumnezeu, în timp ce semenii lor au pierit în întuneric și greșeli.

Sufletul meu este profund tulburat de această situație. Cei care dețin bani vor dormi până va fi prea târziu? Da, până când Dumnezeu îi va respinge împreună cu averea lor, spunându-le: „Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit, și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea!” Ce descoperire se va face în Ziua Domnului, când comorile adunate și veniturile păstrate prin înșelăciune vor striga împotriva posesorilor lor, care mărturiseau a fi buni creștini și care își închipuiau că respectă Legea lui Dumnezeu, când, de fapt, iubeau mai mult câștigul decât sufletele oamenilor răscumpărate prin sângele lui Hristos.

Acum este timpul ca toți credincioșii să lucreze. [...] Ce răspuns vor da mulți în ziua Domnului, când El îi va întreba: „Ce ați făcut pentru Mine, care v-am dăruit bogățiile Mele, onoarea Mea, poruncile Mele și viața Mea, pentru a vă salva din ruină?” Cei care nu au făcut nimic vor fi fără glas în

acea zi. Ei vor vedea păcatul neglijenței lor. L-au înșelat pe Dumnezeu prin faptul că nu l-au slujit toată viața, nu și-au exercitat influența spre bine, nu au adus niciun suflet la Isus. S-au mulțumit să nu facă nimic pentru Stăpânul lor și nu vor primi nicio răsplată, ci moartea veșnică. Ei vor pieri împreună cu cei nelegiuiți, deși au declarat că sunt urmași ai lui Hristos. -- The Review and Herald, 14 martie, 1878.

Marele păcat al celor care se pretind creștini

Fiecare om, indiferent de meseria sau de profesia pe care o are, ar trebui să pună cauza lui Dumnezeu pe primul loc; ar trebui nu numai să-și pună la lucru talanții pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, ci și să-și cultive la maximum capacitățile pe care le are. Mulți oameni consacră luni și chiar ani de zile deprinderii unei meserii sau unei profesii pentru a putea deveni lucrători de succes în această lume, însă nu fac niciun efort special pentru a cultiva acei talanți care i-ar face lucrători de succes în via Domnului. Aceștia și-au folosit în mod greșit capacitățile și talanții și au arătat lipsă de respect față de Stăpânul lor ceresc. Acesta este marele păcat al celor care pretind a fi poporul lui Dumnezeu. Ei se slujesc pe ei înșiși și slujesc lumii. Poate că au reputația că sunt oameni de afaceri abili și de succes, dar ei își neglijează datoria de a întrebuița și a-și înmulți talanții pe care i-au primit de la Dumnezeu pentru lucrarea Sa. Deprinderea lumească se întărește prin exercițiu; cea spirituală devine mai slabă prin inactivitate. -- The Review and Herald, 1 ianuarie, 1884.

Păcatul neglijenței

Dacă cei ai căror talanți ruginesc acum din lipsă de activitate ar căuta ajutorul Duhului lui Dumnezeu și dacă ar pleca la lucru, am vedea că s-ar realiza mai mult. Apelurile urgente pentru ajutor ar trebui să sensibilizeze inimile și ar trebui să se facă auzit răspunsul: „Vom face tot ce vom putea, în

slăbiciunea și în neștiința noastră, apelând la înțelepciunea Marelui învățător al înțelepciunii.” Este oare posibil ca înaintea tuturor acestor ocazii de a fi folositori, în timp ce se aud atâtea strigăte impresionante după ajutor, bărbații și femeile să stea cu brațele încrucișate sau să lucreze doar pentru ei înșiși, trudind pentru lucruri pământești?

„Voi sunteți lumina lumii” le-a spus Isus ucenicilor Săi. Dar cât de puțini oameni sunt conștienți de puterea și de influența lor; cât de puțini își dau seama de ceea ce ar putea să facă pentru a fi sprijin și binecuvântare pentru alții! Ei își pun talantul în ștergar și îl îngroapă în pământ, închipuindu-și că au o umilință vrednică de toată lauda. Însă cărțile din cer mărturisesc împotriva acestor slujitori leneși și răi, care păcătuiesc în mod grav față de Dumnezeu prin neglijarea lucrării care le-a fost încredințată. Când vor fi deschise rapoartele din cer, dezvăluindu-le neglijența grosolană, nu se vor mai scuza că au fost neputincioși.

Oricare ar fi talantul ce ne-a fost încredințat, ni se cere să îl întrebuințăm în slujba lui Dumnezeu, și nu a lui Mamona. [...]

Cei care își îngroapă talanții în pământ pierd șansa de a obține o coroană împodobită cu stele. Nu se va ști niciodată, până la marea descoperire din Ziua Judecății finale, câți bărbați și câte femei au procedat astfel și nici câte vieți s-au pierdut în întuneric din cauza talanților îngropați în afaceri, în loc să fie folosiți în slujba Dătătorului. [...]

Oamenii... pot fi interesați de minele care aduc un mare câștig de argint și aur. Ei își pot consacra întreaga viață obținerii acestor comori, însă vor muri și vor lăsa totul în urmă. Nu vor putea lua cu ei nici măcar un dolar care să îi poată face bogați în lumea de dincolo. Sunt ei înțelepți? Nu sunt ei nesăbuiți când pierd prețioasele ore ale timpului de probă fără să se pregătească pentru viața viitoare? Cei înțelepți își vor strânge „o comoară

nesecată în ceruri” -- „pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață.” Dacă vrem să ne strângem comori nepieritoare, ar trebui să începem de acum să ne transferăm comoara în ceruri, iar inima noastră va fi acolo unde ne este și comoara. -- The Review and Herald, 7 octombrie, 1884.

Confruntarea cu Ziua Judecării

Dumnezeu nu constrânge pe nimeni să îl iubească și să respecte Legea Sa. Prin planul de răscumpărare, El le-a arătat oamenilor o dragoste indescritibilă. El ne-a dăruit comorile înțelepciunii Sale și ne-a oferit cel mai valoros dar al cerului pentru a ne determina să îl iubim și să fim în armonie cu voința Sa. Dacă refuzăm o astfel de dragoste și dacă nu îl vom invita să ne conducă, ne îndreptăm singuri spre ruină, iar în cele din urmă vom îndura moartea veșnică.

Dumnezeu vrea ca inima noastră să îi slujească plină de bucurie. El ne-a dat capacitatea de a raționa, ne-a înzestrat cu talanții puterii, banilor și influenței, pentru a-i folosi spre binele omenirii, ca să putem manifesta spiritul Său înaintea lumii. Oportunități și privilegii prețioase ne sunt puse la dispoziție și, dacă le neglijăm, îi înșelăm pe ceilalți și pe noi înșine și îl dezonorăm pe Făcătorul nostru. Ar fi bine ca în Ziua Judecării să nu fim trași la răspundere pentru șansele ratate și privilegiile neglijate. Interesul nostru veșnic depinde de îndeplinirea cu sârguință a datoriei prezente, prin valorificarea talanților pe care ni i-a încredințat Dumnezeu pentru salvarea sufletelor. [...]

Poziția și influența noastră în societate, oricât ar fi ele de apreciate, nu trebuie să devină o scuză pentru folosirea greșită a resurselor Domnului. Binecuvântările speciale de la Dumnezeu ar trebui să ne stimuleze să îi slujim Lui cu toată inima și cu toată dragostea, însă mulți dintre cei care sunt binecuvântați în acest fel îl uită pe Dătător și devin nechibzuiți, sfidători și risipitori. Ei îl dezgonează pe Dumnezeul cerului și exercită o influență care aduce blestemul și nimicirea asupra celor cu care se asociază. Ei nu caută să ușureze suferințele celor în nevoie. Nu contribuie la zidirea lucrării lui

Dumnezeu. Ei nu caută să îndrepte greșelile celor neștiutori, să ia apărarea văduvei și a orfanului sau să facă dovada unui caracter nobil înaintea celor mari și a celor mici, manifestând un spirit de bunăvoință și virtute. Dimpotrivă, ei își asupresc angajații, le opresc prin înșelăciune plata cuvenită pentru muncă, îi amăgesc pe cei naivi, jefuiesc văduvele și își adună o comoară pătată cu sângele acestora. Ei vor trebui să dea socoteală înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Acești oameni nu împlinesc voia Tatălui din cer și vor auzi porunca aspră: „Depărtați-vă de la Mine, voi, toți care lucrați fărădelege.” -- The Review and Herald, 14 februarie, 1888.

Dezvăluiri uimitoare

Ce dezvăluiri vor fi făcute în Ziua Judecății! Se va constata că mulți dintre cei care s-au numit creștini nu L-au slujit pe Dumnezeu, ci pe ei înșiși. Eul a fost principala lor preocupare; slujirea de sine a fost lucrarea lor de o viață. Trăind pentru satisfacerea sinelui și pentru un cât mai mare câștig personal, ei și-au denaturat și și-au diminuat capacitățile și puterile ce le-au fost încredințate de Dumnezeu. Nu au fost cinstiți cu Dumnezeu. Viața lor a însemnat o lungă înlănțuire de înșelăciuni. Aceștia se plâng acum în fața lui Dumnezeu și a semenilor, spunând că nu sunt apreciați și binecuvântați așa cum cred ei că ar trebui să fie. Însă necredințioșia lor va fi dată în vileag în acea zi în care Domnul va judeca toate cazurile. El va reveni „și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește.”

În ziua aceea, vor fi dezamăgiți cei care cred că Dumnezeu va accepta daruri neînsemnate și o slujire fără tragere de inimă. Dumnezeu nu își va pune pecetea pe lucrarea niciunui om, fie el mare sau mic, bogat sau sărac, dacă nu este făcută cu toată inima, cu credințioșie și din dorința de a-L lăuda pe Dumnezeu. Dar cei care au făcut parte din familia lui Dumnezeu de pe pământ, care s-au străduit să aducă onoare Numelui Său, au câștigat o experiență care îi va face împărați și preoți ai lui Dumnezeu; ei vor fi primiți

ca slujitori credincioși. Lor le vor fi adresate cuvintele: „Bine, rob bun și credincios..., intră în bucuria stăpânului tău.” -- The Review and Herald, 5 ianuarie, 1897.

Nu vorbe, ci fapte

Când cazurile tuturor oamenilor ajung înaintea lui Dumnezeu, nu este pusă niciodată întrebarea „Ce convingeri au spusei că au?” ci „Ce au făcut ei? Sunt împlinitori ai Cuvântului? Au trăit pentru ei înșiși? Ori s-au deprins cu fapte de binefacere, de bunătate și de dragoste, punându-i pe alții pe primul loc și lăsându-se pe ei la urmă, pentru ca alții să fie binecuvântați?”

Dacă raportul arată că astfel a fost viața lor, că au fost caracterizați de blândețe, renunțare la sine și bunătate, vor primi binecuvântata asigurare și aprobare din partea lui Hristos: „Bine..., veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.”

Hristos a fost întristat de evidenta noastră dragoste de sine și de indiferența față de necazurile și de nevoile celorlalți. -- The Review and Herald, 13 iulie, 1886.

Făgăduința făcută ispravnicului credincios

Este foarte important să-ți arunci pâinea pe ape. Aceasta înseamnă să oferi continuu daruri. Dumnezeu va asigura mijloace astfel încât administratorul credincios căruia i-au fost încredințate să aibă din belșug din toate lucrurile și să poată împlini orice faptă bună. „După cum este scris: «A împrăștiat, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac.» Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre” (2 Corinteni 9, 9.10). Domnul va purta de grijă seminței semănată cu mâna

plină și darnică. Acela care se îngrijește să îi dea sămânță lucrătorului Său îi va da acestuia și ceea ce îl va ajuta să coopereze cu Dătătorul seminței. -- Testimonies for the Church 9:132.

Capitolul 28

Bogăția este un talant încredințat

Urmașii lui Hristos nu trebuie să disprețuiască bogăția; ei trebuie să o considere talantul încredințat lor de Domnul. Printr-o întrebuițare înțeleaptă a darurilor, urmașii lui Hristos pot fi binecuvântați veșnic, dar nu trebuie să uităm că Dumnezeu nu ne-a dat bogățiile pentru a le folosi după bunul plac, pentru a da frâu liber oricărui imbold sau pentru a dăruia sau nu după cum considerăm de cuviință. Nu trebuie să folosim bunurile materiale în mod egoist, îndreptându-le doar spre satisfacerea personală. Aceasta nu este atitudinea corectă față de Domnul și față de semenii noștri și vom culege în final numai confuzie și necazuri. [...]

Lumea îi apreciază pe cei bogați și le conferă o valoare mai mare decât unui om sărac și cinstit, însă cei bogați își formează caracterul prin modul în care folosesc darurile ce le-au fost încredințate. Astfel ei demonstrează dacă vor putea primi sau nu în grijă bogățiile veșnice. Atât cei bogați, cât și cei săraci își hotărăsc singuri destinul veșnic și se dovedesc potriviți sau nu pentru a primi moștenirea sfinților în slavă. Aceia care întrebuițează bogățiile în mod egoist în această lume manifestă niște trăsături de caracter care arată ce ar face ei dacă ar avea avantaje mai mari și dacă ar deține comorile nepieritoare ale împărăției lui Dumnezeu. Principiile egoiste cultivate pe pământ nu sunt principiile ce vor domni în cer. Toți oamenii sunt egali în cer. [...]

Dar ce sunt bogățiile nedrepte? Satana folosește comorile pământești pentru a ademini, a amăgi și a înșela sufletele, astfel încât să le ducă la ruină. Dumnezeu le-a dat oamenilor îndrumări cu privire la modul în care să întrebuițeze bunurile Sale: să împlinească nevoile omenirii, să contribuie la înaintarea cauzei Sale, să instaureze împărăția Sa în această lume, să trimită

misionari dincolo de graniță, să răspândească vestea bună despre Hristos în toate colțurile lumii. Dacă mijloacele dăruite de Dumnezeu nu sunt folosite în acest fel, nu îi va judeca Dumnezeu pentru aceste lucruri? Sufletele sunt lăsate să moară în păcat, în vreme ce membrii bisericii, care pretind a fi creștini, folosesc resursele încredințate lor pentru a-și satisface poftele nesfinte și pentru a-și îngădui eul.

Risipirea mijloacelor financiare

Cât de mulți bani din capitalul încredințat de Dumnezeu sunt cheltuiți pe tutun, bere și băuturi alcoolice! Dumnezeu a interzis toate aceste pofte, deoarece distrug organismul uman. Prin folosirea acestora, sănătatea este sacrificată și viața însăși este oferită pe altarul lui Satana. Dorința pervertită duce la debilitarea creierului, astfel încât oamenii nu mai pot gândi clar și corect, nu mai pot face planuri care să le aducă succes în problemele cotidiene și cu atât mai puțin vor reuși să-și folosească intelectul educat în domeniul religios. Ei nu sunt capabili să discearnă lucrurile sfinte și veșnice de cele obișnuite și trecătoare.

Satana a inventat multe căi prin care să fie risipiți banii pe care Dumnezeu i-a oferit oamenilor. Jocul de cărți, pariurile, jocurile de noroc, cursele de cai și reprezentațiile teatrale sunt invențiile lui. El i-a făcut pe oameni să participe la aceste distracții cu atât de mult zel, de parcă ar câștiga darul prețios al vieții veșnice. Oamenii pun deoparte sume imense pentru a-și satisface aceste plăceri interzise, iar rezultatul este pervertirea puterii care le-a fost dată de Dumnezeu și care a fost răscumpărată prin sângele Fiului Său. Capacitățile fizice, morale și mintale, care le sunt date oamenilor de Dumnezeu și care îi aparțin lui Hristos, sunt folosite cu zel pentru I slujirea lui Satana și pentru îndepărtarea oamenilor de la neprihănire și sfințenie.

Totul este în așa fel conceput, încât să poată îndepărta mintea cât mai

mult posibil de la ceea ce este nobil și curat, iar punctul final va fi aproape atins în momentul în care locuitorii pământului vor fi la fel de stricați ca lumea de dinainte de Potop. [...]

Ca în zilele lui Noe

Dacă ne uităm la ceea ce se întâmpla în zilele de dinainte de Potop și dacă ne îndreptăm apoi atenția spre obiceiurile și practicile societății contemporane, vom observa că pământul nostru se pregătește repede pentru plăgile care vor avea loc în zilele din urmă. Oamenii au stricat pământul prin comportamentul lor păcătos. Satana se joacă cu viața oamenilor. Cei care împlinesc poruncile lui Hristos vor descoperi că vor trebui să vegheze și să se roage continuu pentru a nu cădea în ispită.

Se pare că oamenii nu-și dau pe deplin seama de faptul că banii pe care ei îi cheltuiesc în mod inutil pe distracții, care nu fac altceva decât să tulbure sufletul și să ducă la degradarea principiilor lor morale, sunt banii Domnului. Cei care cheltuiesc banii pe plăceri egoiste îi fac pe plac și îi aduc slavă vrăjmașului oricărei neprihăniri. Dacă și-ar întoarce inima spre Dumnezeu, ei ar folosi banii ca să binecuvânteze și să îi susțină pe semenii lor, să ușureze sărăcia și să aline suferința. În lumea noastră există foamete, lipsuri, boală și moarte, însă cât de puțini renunță la risipa lor păcătoasă! Satana inventează tot ce poate pentru a-i ține pe oameni ocupați, astfel încât ca să nu mai aibă timp să-și pună întrebarea: în ce stare se află sufletul meu?

Preocuparea lui Hristos față de neamul omenesc

Proprietarul tuturor comorilor pământești a venit în lumea noastră luând chip de om. Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Nu se poate exprima cât de profundă trebuie să fi fost preocuparea Sa față de neamul omenesc. El știe ce valoare are fiecare suflet. Ce suferință îl încerca în timp

ce vedea că moștenirea pe care o răscumpărase era amăgită de născocirile lui Satana!

Singura satisfacție pe care o caută Satana când se joacă cu sufletele oamenilor este aceea de a-L face pe Hristos să sufere, Măcar că era bogat, Isus S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Cu toate acestea, cea mai mare parte a lumii lasă averile pământești să eclipseze farmecul cerului. Oamenii se atașează de lucrurile trecătoare și îi întorc spatele lui Dumnezeu. Cât de regretabil este păcatul celor care nu-și vin în fire și nu își dau seama că este o nebunie să-i permită iubirii exagerate față de lucrurile pământești să alunge din inimă dragostea de Dumnezeu! Când iubirea de Dumnezeu este alungată, iubirea de lume îi succede pentru a suplini golul. Numai Domnul poate curăța templul sufletului de întinarea morală.

Isus și-a dat viața pentru ca lumea să trăiască și îi acordă omului o valoare infinită. El dorește ca omul să-și cunoască valoarea și să aibă în vedere bunăstarea lui viitoare. Dacă ochiul este menținut sănătos, tot trupul va fi plin de lumină. Dacă vederea spirituală este clară, realitățile nevăzute vor fi apreciate la adevărata lor valoare, iar contemplarea lumii veșnice va aduce și mai multă bucurie în această lume.

Creștinul va experimenta bucuria în măsura în care este un administrator credincios al bunurilor Domnului lui. Hristos își dorește foarte mult să îi salveze pe toți fiii și pe toate fiicele lui Adam. El își ridică glasul, rostind o avertizare, pentru a rupe vraja care a prins sufletul în robia păcatului. El îi îndeamnă pe oameni să se întoarcă din nebunia lor. Le înfățișează o lume mai nobilă și le spune: „Nu vă strângeți comori pe pământ.”

Ispitele subtile

Hristos vede pericolul; El cunoaște ispitele subtile și puterea vrăjmașului, întrucât S-a confruntat cu ele. El și-a dat viața pentru a le fi acordată o perioadă de probă fiilor și fiicelor lui Adam. Cunoscând consecința neascultării și a nelegiuirii lui Adam, având o mai mare lumină, ei sunt invitați să vină la El ca să găsească odihnă pentru sufletele lor. Însă, cu cât este mai mare lumina și mai clar semnalul de avertizare, cu atât mai mare va fi condamnarea celor care resping lumina și se îndreaptă către întuneric. Cuvintele lui Hristos sunt prea solemne pentru a nu le lua în considerare.

Oamenii par a fi împinși de dorința nesăbuită de a acumula averi pământești. În acest scop, recurg la orice formă de necinste. Sunt foarte preocupați de afaceri, de parcă succesul în acest domeniu le-ar asigura obținerea vieții veșnice. Ei investesc capitalul încredințat de Domnul în bunuri pământești și nu mai rămân fonduri pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu în lume, prin alinarea suferințelor mintale și fizice ale locuitorilor pământului. Mulți dintre cei care pretind a fi creștini nu iau în serios porunca lui Hristos: „Strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”.

Domnul nu obligă pe nimeni să facă dreptate, să iubească mila și să umble smerit cu Dumnezeu lui, ci El pune în fața omului binele și răul și îi arată clar care va fi rezultatul sigur al fiecărei alternative. Hristos ne cheamă zicând: „Urmați-Mă”. Dar nu suntem niciodată forțați să mergem pe urmele Sale. Faptul că alegem să mergem pe urmele Sale este rezultatul propriei noastre alegeri. Pe măsură ce înțelegem viața și caracterul lui Hristos, simțim o dorință tot mai puternică de a fi ca El, căutăm să îl cunoaștem mai bine și aflăm că El se ivește ca zorile dimineții. Apoi începem să înțelegem de ce „cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând, până la miezul zilei.” -- The Review and Herald, 31

martie, 1896.

Acumularea de bogății nu este păcat

Biblia nu îl condamnă pe cel bogat pentru că este bogat; nu se spune că strângerea unei averi ar fi un păcat și nici că banul ar fi rădăcina tuturor relelor. Dimpotrivă, Scriptura declară că Dumnezeu este Cel care ne dă putere ca să acumulăm bogății. Iar această capacitate este un talant prețios, dacă este consacrat lui Dumnezeu și întrebuințat pentru înaintarea lucrării Sale. Biblia nu condamnă geniul sau arta, întrucât acestea sunt rodul înțelepciunii date de Dumnezeu. Nu putem să fim mai curați sau mai sfinți dacă ne îmbrăcăm în sac sau dacă ne privăm căminul de lucrurile care asigură confortul, bunul gust și bunăstarea.

Scriptura ne învață că bogăția devine un pericol numai atunci când intră în competiție cu lucrurile veșnice. Ea devine o capcană doar atunci când lucrurile pământești și trecătoare ne captivează gândurile, sentimentele și devoțiunea cerută de Dumnezeu. Cei care renunță la greutatea veșnică de slavă pentru puțină strălucire pe pământ, la locașurile veșnice pentru o casă care va fi a lor doar câțiva ani fac o alegere neînțeleaptă. Un astfel de schimb a făcut Esau, când și-a vândut dreptul de întâi născut pentru o ciorbă; Balaam, când s-a lipsit de binecuvântarea lui Dumnezeu pentru a primi răsplata împăratului lui Madian, și Iuda, când pentru treizeci de arginți, l-a trădat pe Domnul slavei.

Iubirea de bani este cea pe care o acuză Cuvântul lui Dumnezeu, numind-o rădăcina tuturor relelor. Banii în sine sunt darul lui Dumnezeu pentru oameni, ca să fie folosiți cu loialitate în slujba Sa. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Adam și i-a dat multe vite, mult argint și mult aur. Iar, ca dovadă a bunăvoinței divine, Biblia spune că Dumnezeu le-a dat lui David, lui Solomon, lui Iosafat și lui Ezechia foarte multe bogății și slavă.

Ca și alte daruri ale lui Dumnezeu, deținerea bogățiilor presupune o anumită responsabilitate, dar și anumite ispite. Câți oameni care l-au rămas credincioși lui Dumnezeu în necazuri au căzut totuși în fața atracției strălucitoare a prosperității! Deținerea de bunuri materiale poate face să iasă la suprafață patima predominantă a naturii egoiste. Lumea de astăzi poartă blestemul lăcomiei, al avariției și al viciilor îngăduinței de sine, care îi caracterizează pe închinătorii la Mamona. -- The Review and Herald, 16 mai, 1882.

Talantul financiar este necesar

Cei care fac parte din clasele înalte ale societății trebuie căutați cu blândețe și cu respect. Acești oameni au fost neglijați prea mult. Voia Domnului este ca oamenii cărora le-a încredințat mulți talanți să audă adevărul altfel decât în trecut. Oamenii de afaceri, cei aflați în poziții de răspundere, oamenii cu spirit inventiv și științific și oamenii de geniu trebuie să se afle printre primii care să audă chemarea Evangheliei.

În lume, există oameni care au primit de la Dumnezeu capacitatea de a organiza. De ei este nevoie pentru continuarea lucrării din aceste zile din urmă. Nu toți sunt predicatori, însă este nevoie de persoane care pot prelua administrarea instituțiilor în care se desfășoară activități industriale, de persoane care pot îndeplini rolul de conducători și de educatori în conferințele noastre. Dumnezeu are nevoie de oameni care să poată privi înainte și să vadă nevoile ce trebuie împlinite; de oameni cu posibilități financiare, care să fie credincioși; de oameni care vor rămâne tari ca stânca atunci când este vorba de principii, atât în criza actuală, cât și în necazurile viitoare ce pot apărea. -- The Review and Herald, 8 mai, 1900.

Capitolul 29

Modalități de acumulare a averii

Sunt unii oameni, chiar și printre adventiștii de ziua a șaptea, care se află sub mustrarea Cuvântului lui Dumnezeu din cauza modului în care și-au strâns averea și din cauza modului în care o folosesc, comportându-se de parcă ar fi a lor și de parcă ei ar fi realizat-o, fără să se gândească la slava lui Dumnezeu și fără să se roage cu ardoare ca El să le arate cum să o obțină și cum să o folosească. Ei se prind cu toată puterea de un șarpe, care în cele din urmă îi va mușca.

Despre poporul Său, Dumnezeu spune: „Câștigul și plata lui vor fi închinat Domnului, nu vor fi nici strânse, nici păstrate.” Însă mulți dintre cei care pretind a crede adevărul nu îl primesc pe Dumnezeu în gândurile lor mai mult decât antediluvienii sau decât locuitorii Sodomei. Un singur gând chibzuit îndreptat spre Dumnezeu și inspirat de Duhul Sfânt le-ar distruge toate planurile. Eul, și iarăși eul, este pentru ei dumnezeul lor, începutul și sfârșitul.

Creștinii sunt în siguranță numai dacă obțin banii așa cum îi îndrumă Dumnezeu și dacă îi folosesc în domeniile pe care El le poate binecuvânta. Dumnezeu este de acord să întrebuițăm resursele Sale când avem în vedere slava Sa, spre binecuvântarea noastră, ca să putem fi și pentru ceilalți o binecuvântare. Cei care au adoptat principiul lumii, înlăturând preceptele lui Dumnezeu, care strâng tot ce pot din venituri sau din bunuri, sunt săraci, într-adevăr săraci, fiindcă Dumnezeu nu îi privește cu plăcere. Ei merg pe calea pe care și-au ales-o singuri și îi aduc dezonoare lui Dumnezeu, adevărului, bunătății Sale, milei și caracterului Său.

Acum, în timpul de probă, suntem cu toții puși la încercare. Satana acționează prin intermediul amăgirilor și înșelăciunilor lui, iar unii cred că prin aranjamentele lor au reușit să obțină un câștig extraordinar. Dar iată, când credeau că sunt pe deplin asigurați și când se purtau cu mândrie și egoism, au aflat că Dumnezeu poate risipi mai repede decât pot ei strânge. -- Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 335, 336.

Integritatea în afaceri

Așa cum ne purtăm față de semenii noștri, cu mici incorectitudini sau cu înșelăciuni mai îndrăznețe, ne purtăm și față de Dumnezeu, Oamenii care persistă într-un stil de viață lipsit de onestitate își vor pune în practică mai departe principiile, până când se vor înșela pe ei înșiși și vor pierde cerul și viața veșnică. Ei vor sacrifica onoarea și religia pentru un ne semnificativ câștig pământesc. Există astfel de oameni chiar printre noi, care vor trebui să trăiască experiența nașterii din nou ca să poată vedea împărăția lui Dumnezeu. Fiecare faptă a noastră trebuie să fie marcată de corectitudine, îngerii cerești cercetează lucrarea ce ni s-a încredințat, iar acolo unde a existat o îndepărtare de la principiile adevărului, în raport s-a scris „Lipsă”

Isus spune: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții.” Comoara înseamnă acele lucruri care preocupă mintea și absorb atenția în așa măsură, încât Dumnezeu și adevărul Său nu mai au loc.

Iubirea de bani, care îl îndeamnă pe om să-și adune comoara pământească, era patima predominantă în vremea iudeilor. Considerentele nobile și veșnice erau subordonate considerentelor de ordin pământesc, de obținere a bogățiilor și a influenței. Spiritul lumesc se așezase în suflet, în locul cuvenit lui Dumnezeu și religiei. Lăcomia și avariția exercitau asupra oamenilor o influență atât de fascinantă și de captivantă, încât s-a ajuns la

pervertirea generozității și denaturarea umanității până într-atât, încât oamenii au ajuns la pierzare. Mântuitorul nostru a rostit o avertizare categorică împotriva strângerii de comori pe pământ.

Toate tipurile de afaceri și toate profesiile se află sub privirea lui Dumnezeu și fiecare creștin a primit capacitatea de a face ceva pentru cauza Stăpânului Său. Fie că lucrează pe câmp, în atelier sau în casierie, oamenii îi vor da socoteală lui Dumnezeu pentru întrebuințarea înțeleaptă și cinstită a talanților lor. Ei sunt răspunzători față de Dumnezeu pentru activitatea lor în aceeași măsură ca pastorul, care are ca obiect Cuvântul și învățătura. Dacă oamenii își strâng bogății într-un mod neîncuviințat de Cuvântul lui Dumnezeu, le vor obține prin sacrificarea principiului onestității. Dorința exagerată după câștig îi va determina chiar și pe preținșii urmași ai lui Hristos să copieze obiceiurile lumii. Ei vor fi tentați să își dezonoreze religia prin dobândirea de bunuri pe căi necinstite, prin oprimarea văduvei și a orfanului și prin încălcarea dreptului străinului. -- The Review and Herald, 18 septembrie, 1888.

Abilitate și corectitudine în toate acțiunile

Sfințenia era principala caracteristică a vieții Mântuitorului pe pământ, iar voia Sa este ca ea să fie și caracteristica vieții urmașilor Săi. Lucrătorii Lui trebuie să acționeze fără egoism, cinstit și ținând cont de utilitatea și de influența celorlalți lucrători. În lucrarea Sa nu trebuie să existe colțuri întunecate în care să fie săvârșite incorectitudini. Nedreptatea îi este extrem de neplăcută lui Dumnezeu. -- The Review and Herald, 24 iunie, 1902.

Împotrivire față de ispită

Dumnezeu arată foarte clar că toți cei care pretind a-l sluji trebuie să demonstreze superioritatea principiilor drepte. Adevăratul urmaș al lui

Hristos va socoti fiecare tranzacție în afaceri ca parte integrantă din religia lui, la fel cum rugăciunea este parte a religiei lui. [...]

Satana îi oferă fiecărui suflet împărățiile acestei lumi în schimbul îndeplinirii dorinței lui. Aceasta a fost marea tentație pe care i-a înfățișat-o lui Hristos în pustia ispitirii. Tot la fel se adresează și multor urmași ai lui Hristos: „Dacă veți adopta metodele mele în afaceri, vă voi răsplăti cu bogăție.” Fiecare creștin este pus, la un moment dat, la încercare, ca să i se descopere punctele slabe din caracter. Dacă i se împotrivesc ispitei, va obține biruințe prețioase. El trebuie să aleagă: să îi slujească lui Hristos sau să devină un urmaș al înșelătorului și un închinător al acestuia. -- Signs of the Times, 24 februarie, 1909.

Consemnările din cartea cerului

Obiceiurile lumii nu sunt un criteriu pentru creștin. Acesta nu trebuie să copieze practicile ei necinstite, înșelătoria și jaful la care se dedă ea. Fiecare faptă nedreaptă față de un semen reprezintă o încălcare a regulii de aur. Fiecare încercare de a profita de neștiința, de slăbiciunea și de nenorocirea altuia este consemnată ca înșelătorie în cartea cerului. Cel care se teme cu adevărat de Dumnezeu va trudi mai degrabă zi și noapte și va mânca pâinea sărăciei decât să se complacă în patima pentru câștig care asuprește pe văduvă și pe orfan sau care îl nedreptățește pe cel străin.

Cea mai mică abatere de la corectitudine înlătură barierele și pregătește inima pentru înfăptuirea unei nedreptăți și mai mari. Sufletul omului va deveni insensibil față de Duhul lui Dumnezeu exact în măsura în care își permite să obțină un câștig în detrimentul altui om. Câștigul obținut cu un astfel de preț este o pierdere îngrozitoare. -- Prophets and Kings, 651, 652.

Renunțarea la principiu

Adesea vedem oameni aflați în poziții de mare răspundere care sunt urmași ai lui Hristos, dar a căror credință a eșuat. Vine la ei o ispită, iar ei renunță la principiu și la privilegiile religioase pentru a-și asigura comoara pământească mult râvnită. Ei mușcă din momeala lui Satana. Hristos a biruit, făcând astfel posibilă și biruința omului; dar omul se așază sub conducerea dumnezeului lumii acesteia și pleacă de sub stindardul lui Isus Hristos ca să intre în rândurile vrăjmașului. Toate puterile lui sunt îndreptate spre câștig și se închină altor dumnezei, iar mai apoi Domnului.

Omul lumesc nu este satisfăcut cu ceea ce are în prezent, chiar dacă are din abundență, ținta lui permanentă este aceea de a dobândi tot mai mult și își îndreaptă fiecare gând și fiecare capacitate în această direcție. -- The Review and Herald, 1 martie, 1887.

Zgârcenia și egoismul

Fac un apel la frații mei de credință și îi îndemn să cultive blândețea. Indiferent de chemarea sau de poziția pe care o aveți, dacă nutriți egoismul și lăcomia, Domnul nu-și va găsi plăcere în voi. Nu faceți din lucrarea și din cauza lui Dumnezeu o scuză pentru a fi egoiști și zgârciți cu cineva, chiar dacă vă ocupați de afaceri legate de lucrarea Sa. Dumnezeu nu va accepta niciun câștig în vistieria Sa care a fost dobândit prin tranzacții egoiste. Fiecare faptă care are legătură cu lucrarea Sa va fi examinată de Domnul. Fiecare tranzacție necinstită, fiecare încercare de a profita de vreo persoană care se află într-o situație presantă, fiecare plan de a achiziționa terenuri sau bunuri materiale cu o sumă mai mică decât valoarea reală nu pot fi acceptate de Dumnezeu, chiar dacă banii câștigați sunt donați pentru cauza Sa. Prețul sângelui singurului Fiu ai lui Dumnezeu a fost oferit pentru toți oamenii și trebuie să ne purtăm cu onestitate și imparțialitate cu toți semenii noștri,

pentru a respecta astfel principiile cuprinse în Legea lui Dumnezeu. [...] Dacă un frate care a lucrat în mod dezinteresat pentru cauza lui Dumnezeu ajunge să-și piardă puterea fizică și nu-și mai poate face datoria, să nu fie îndepărtat și forțat să se descurce singur. Dați-i un salariu suficient cât să se poată întreține; amintiți-vă că face parte din familia lui Dumnezeu și că toți sunteți frați. -- The Review and Herald, 18 decembrie, 1894.

Capitolul 30

Pericolele prosperității

De-a lungul veacurilor, bogăția și onoarea au constituit un mare risc pentru umilință și spiritualitate. Când o persoană prosperă și când toți semenii o vorbesc de bine, tocmai atunci se află în cel mai mare pericol. Omul este supus naturii firești. Prosperitatea spirituală va continua să existe doar atâta timp cât omul se bazează în întregime pe Dumnezeu în ceea ce privește înțelepciunea și desăvârșirea caracterului. Iar cei care simt în cea mai mare măsură nevoia de a depinde de Dumnezeu sunt de obicei aceia care au cea mai neînsemnată comoară pământească și onoare omenească.

Laudele la adresa omului

Există un pericol în oferirea de daruri scumpe și în rostirea unor cuvinte laudative la adresa oamenilor. Cei care sunt binecuvântați de Dumnezeu în mod special trebuie să fie mereu vigilenți, pentru ca mândria să nu apară și să îi ia în stăpânire. Cel care este urmat de un mare număr de oameni, care primește multe cuvinte de laudă din partea solilor Domnului are nevoie de rugăciuni speciale înălțate de veghetorii credincioși ai lui Dumnezeu ca să fie ferit de pericolul de a nutri gânduri de mulțumire de sine și de mândrie spirituală.

căci, dacă este lăsat singur, va fi tentat să facă greșeli și să își dezvăluie slăbiciunile omenești. [.,.]

În valea umilinței

Nu trebuie să ne facem griji când ducem un pahar gol, ci atunci când

este plin până la refuz trebuie să fim atenți. Necazul și suferința ne pot produce mari dificultăți și mari descurajări, însă prosperitatea este cea care pune în pericol viața spirituală. Dacă omul nu se află în supunere permanentă față de voia lui Dumnezeu, dacă nu este sfințit prin adevăr și dacă nu are credința care lucrează prin dragoste și curăță sufletul, prosperitatea îi va stârni cu siguranță tendința firească spre îngâmfare.

Rugăciunile noastre trebuie înălțate în mod deosebit pentru cei care se află în poziții înalte. Ei au nevoie de rugăciunile întregii biserici, dat fiind faptul că li s-a încredințat prosperitatea și influența.

În valea umilinței, unde oamenii așteaptă ca Dumnezeu să le dea învățătură și să le călăuzească fiecare pas, există însă siguranță. Toți cei care au o legătură vie cu Dumnezeu să se roage pentru cei aflați în poziții de răspundere -- pentru cei care se află în vârf și din partea căroră, datorită poziției lor înalte, se așteaptă să dea dovadă de multă înțelepciune. Dacă acești oameni nu simt nevoia de a se sprijini pe un braț mai puternic decât cel al omului, dacă nu depind cu totul de Dumnezeu, vor vedea lucrurile într-o lumină distorsionată și vor cădea. -- The Review and Herald, 14 decembrie, 1905.

Denaturarea uneia dintre calitățile originare

Dorința de a acumula bogății este una dintre însușirile inițiale ale naturii noastre, ce ne-a fost implantată de Tatăl nostru ceresc pentru scopuri nobile. Dacă întrebați un om de afaceri de ce și-a investit toată energia în strângerea de bogății și de ce se străduiește din răputeri să își sporească averea, nu va putea să vă ofere o motivație pentru acest lucru, un scop clar pentru care își adună comori pământești și bogății. El nu va putea să vă spună exact care este obiectivul principal pe care îl urmărește sau ce nouă sursă de fericire și-a propus să atingă. El continuă să strângă bunuri

materiale, fiindcă și-a îndreptat toate capacitățile și toată puterea spre acest scop.

Omul lumesc își dorește foarte mult ceea ce nu are. S-a obișnuit să-și direcționeze toate gândurile și toate scopurile spre asigurarea viitorului și, pe măsură ce înaintează în vârstă, devine tot mai nerăbdător să obțină cât mai mult posibil. Este numai normal ca omul lacom să devină și mai lacom odată ce se apropie de momentul în care va pierde legătura cu lucrurile pământești.

Toată această energie, toată perseverența, fermitatea și hărnicia pe care omul le consacră pentru obținerea puterii pământești sunt rezultatul întrebuițării puterilor lui într-un scop greșit. Fiecare aptitudine ar fi putut fi cultivată prin exercițiu până la cel mai înalt nivel posibil pentru viața cerească, veșnică, și pentru o mai mare măsură veșnică de slavă. Obiceiurile și practicile omului profan de a-și folosi perseverența și energia pentru fructificarea fiecărei ocazii, cu scopul de a-și spori avutul, ar trebui să fie o lecție pentru cei care pretind a fi copiii lui Dumnezeu, care caută slava, cinstea și nemurirea. Fiii veacului acestuia sunt mai înțelepți decât fiii luminii în anumite privințe și în aceasta constă înțelepciunea lor. Dorința lor este câștigul pământesc și în acest scop își întrebuițează toată energia. O, ce bine ar fi dacă și cel care trudește pentru bogățiile cerești ar avea același zel!
-- The Review and Herald, 1 martie, 1887.

Dezavantajul bogățiilor

Foarte puțini își dau seama cât de intensă este iubirea lor față de bani, atâta vreme cât nu sunt puși la încercare. Mulți dintre cei care spun că sunt urmașii lui Hristos demonstrează atunci că nu sunt pregătiți pentru cer. Faptele lor dovedesc faptul că ei iubesc bogăția mai mult decât pe semenul lor sau decât pe Dumnezeu. La fel ca tânărul bogat, ei întreabă care este calea vieții, dar atunci când aceasta le este arătată, când li se spune care este

prețul și când înțeleg că li se cere jertfirea bogățiilor pământești, ei ajung la concluzia că cerul costă prea mult. Cu cât este mai mare comoara de pe pământ, cu atât îi este mai dificil celui care o deține să înțeleagă că ea nu îi aparține, ci că i-a fost împrumutată pentru a o folosi spre slava lui Dumnezeu.

Isus folosește aici ocazia de a le da ucenicilor Săi o lecție impresionantă: „Isus le-a zis ucenicilor Săi: «Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în împărăția cerurilor. Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu.»”

Bogații cei săraci și săracii cei bogați

Aici se vede puterea bogăției. Iubirea de bani exercită asupra minții omenești o influență aproape paralizantă. Bogățiile sucesc mințile și mulți dintre cei ce le au ajung să se comporte ca și cum și-ar fi pierdut judecata. Cu cât oamenii dețin mai multe lucruri în această lume, cu atât își doresc mai multe. Temerea că ar putea ajunge să ducă lipsă de ceva crește proporțional cu averea. Ei au tendința de a aduna resurse pentru viitor. Sunt zgârciți și lacomi, de teamă că Dumnezeu nu le va mai purta de grijă. Acești oameni sunt într-adevăr săraci în Dumnezeu. Pe măsură ce bogăția a crescut, ei și-au pus încrederea în ea și și-au pierdut credința în Dumnezeu și în făgăduințele Sale.

Săracul credincios și încrezător devine bogat în Dumnezeu prin folosirea judicioasă a puținului pe care îl are pentru binecuvântarea celorlalți. El consideră că semenul lui are un drept pe care nu îl poate ignora, dacă vrea să asculte de porunca lui Dumnezeu: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți.” El crede că mântuirea semenilor lui are o mai mare importanță decât tot aurul și argintul din lume.

Hristos le arată celor care au bogății și care totuși nu sunt bogați în Dumnezeu modul în care își pot procura adevăratele bogății. El spune: „Vindeți ce aveți și dați milostenie” și strângeți-vă o comoară în cer. El le propune ca remediu transferul asupra moștenirii cerești a atașamentului lor. Prin investirea în cauza lui Dumnezeu a mijloacelor de care dispun, cu scopul salvării sufletelor, și prin alinarea suferințelor celor în nevoie, ei devin bogați în fapte bune, „așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie ca să apuce adevărata viață”. Aceasta se va dovedi a fi o investiție sigură.

Însă mulți demonstrează prin faptele lor că nu îndrăznesc să aibă încredere în banca cerului. Ei aleg mai degrabă să încredințeze pământului mijloacele, decât să le strângă în cer. Aceștia trebuie să depună multe eforturi pentru a birui lăcomia și iubirea de lume. Bogații cei săraci, care pretind a-l sluji lui Dumnezeu, sunt vrednici de milă. Deși mărturisesc a-L cunoaște pe Dumnezeu, ei îl reneagă prin faptele lor. Cât de mare este întunericul în care se află! Mărturisesc a crede adevărul, dar faptele lor nu corespund cu vorbele. Din cauza iubirii de bogății, oamenii devin egoiști, pretențioși și aroganți. -- The Review and Herald, 15 ianuarie, 1880.

A-L urma pe Isus

Isus i-a cerut [tânărului bogat] doar să îl urmeze. Calea spinoasă a datoriei este mai ușor de urmat când descoperim pașii Săi divini înaintea noastră și când călcăm pe măcăcinii culcați la pământ de tălpile Lui. Dacă tânărul bogat s-ar fi supus cerințelor Sale, Hristos l-ar fi primit pe acest conducător înzestrat și nobil, cu aceeași deschidere cu care i-a primit pe pescarii sărmani pe care i-a invitat să îl urmeze.

Capacitatea acestui tânăr de a strânge averi nu ar fi fost în detrimentul lui, dacă și-ar fi iubit aproapele ca pe el însuși și dacă nu le-ar fi făcut rău

altora în timp ce-și aduna bogății. Această capacitate, în ea însăși, ar fi fost primită de Stăpânul divin, dacă ar fi fost pusă la lucru în slujba lui Dumnezeu cu scopul salvării sufletelor din ruină, iar el ar fi devenit un lucrător sânguincios și plin de reușite pentru Hristos. Însă el a refuzat înaltul privilegiu de a coopera cu Hristos la salvarea sufletelor; a întors spatele comorii slăvite ce urma să o primească în împărăția lui Dumnezeu și s-a agățat de comorile pământești efemere. [...]

Tânărul bogat reprezintă o mare clasă de oameni, care ar fi niște creștini admirabili dacă nu ar exista nicio cruce de purtat, nicio povară de dus, niciun avantaj pământesc de sacrificat, nicio renunțare la avere sau la sentimente. Hristos le-a încredințat capitalul talanților și așteaptă roade corespunzătoare. Lucrurile pe care le deținem nu ne aparțin, ci trebuie să le folosim în slujba Celui de la care am primit tot ce avem. -- The Review and Herald, 21 martie, 1878.

Credința este rară printre cei bogați

Între oamenii bogați, credința consecventă este o raritate. Credința adevărată, susținută de fapte, este rară. Dar toți cei care au această credință nu vor duce lipsă de influență. Ei vor copia acea bunăvoință și preocupare dezinteresată pe care o avea Hristos în lucrarea de salvare a sufletelor. Urmașii lui Hristos ar trebui să prețuiască sufletele așa cum le-a prețuit El. Ei ar trebui să aprecieze lucrarea scumpului lor Mântuitor și ar trebui să trudească la salvarea celor răscumparați prin sângele Său, indiferent de sacrificiul cerut. Ce înseamnă banii, casele și terenurile, în comparație cu un singur suflet? -- The Review and Herald, februarie, 1886.

Bogățiile nu sunt un preț de răscumpărare pentru cel păcătos

Toate bogățiile, chiar și cele mai mari, nu sunt suficiente pentru a

ascunde de Dumnezeu vreun păcat, oricât de mic. Nici bogățiile și nici inteligența nu vor fi acceptate ca preț de răscumpărare pentru cel păcătos. Numai pocăința, adevărata umilință, o inimă zdrobită și un duh mâhnit pot fi primite de Dumnezeu.

În bisericile noastre sunt mulți dintre cei care ar trebui să aducă daruri mari și care nu ar trebui să se mulțumească să-l dăruiască sume infime Domnului care a făcut atât de mult pentru ei. Asupra lor se revarsă binecuvântări inestimabile, însă cât de puțin îi înapoiază Dătătorului! Cei care sunt într-adevăr străini și călători pe acest pământ să își strângă acum comori în patria cerească, aducând în vistieria Domnului darurile atât de necesare! -- The Review and Herald, 18 decembrie, 1888.

Cel mai mare pericol

Mi s-a arătat că printre adventiștii păzitori ai Sabatului nu există lipsă de mijloace. În momentul de față, cel mai mare pericol cu care se confruntă ei este acumularea de bogății. Unii își înmulțesc permanent grijile și activitățile și sunt suprasolicitați, iar rezultatul este acela că Dumnezeu și nevoile cauzei Sale sunt aproape uitate. Acești credincioși sunt morți din punct de vedere spiritual. Li se cere să facă un sacrificiu pentru Dumnezeu, să aducă un dar. Sacrificiul nu duce la înmulțirea mijloacelor, ci la scăderea și la împuținarea lor. [...] Multe dintre resursele poporului nostru se dovedesc a fi doar o pagubă pentru cei care se atașează de ele. -- Testimonies for the Church 1:492.

Capitolul 31

șiretlicurile lui Satana

Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu se apropie de necazurile zilelor din urmă, Satana se consultă cu consecvență cu îngerii lui pentru a pune la cale un plan prin care credința poporului credincios să fie zădărnicită. El vede că bisericile cu renume sunt deja adormite prin puterea lui amăgitoare. Prin raționamente false și prin minuni înșelătoare, el poate să le țină mai departe sub control. De aceea, își trimite îngerii cu capcanele lor la cei care așteaptă a Doua Venire a lui Hristos și care se străduiesc să țină poruncile lui Dumnezeu.

Marele înșelător spune: „Trebuie să avem grijă la cei care atrag atenția poporului la Sabatul lui Iehova. Ei îi vor determina pe mulți să înțeleagă cerințele Legii lui Dumnezeu, iar aceeași lumină care descoperă adevăratul Sabat descoperă și slujirea lui Hristos din Sanctuarul ceresc și arată că ultima lucrare pentru mântuirea omului se află în desfășurare. Țineți în întuneric mintea poporului până la încheierea lucrării și vom reuși să luăm în stăpânire și lumea, și biserica. [...]

Duceți-vă, împovărați-i cu grijile acestei vieți pe cei care dețin terenuri și bani. Înfățișați-le lumea în cea mai atrăgătoare lumină, ca să-și strângă comoara aici și ca să se atașeze de lucrurile pământești. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să-i împiedicăm pe cei care lucrează pentru cauza lui Dumnezeu să obțină mijloace care ar putea fi folosite împotriva noastră. Să păstrăm banii la noi. Cu cât vor strânge mai mulți bani, cu atât mai multe pagube vor produce împărăției noastre, îndepărtându-i de la noi pe supușii noștri? Determinați-i să le pese mai mult de bani decât de zidirea împărăției lui Hristos și de răspândirea adevărului pe care noi îl urâm. Atunci nu va mai trebui să ne fie teamă de influența lor, căci știm că fiecare persoană egoistă și

lacomă va cădea sub puterea noastră și, în final, se va despărți de poporul lui Dumnezeu.” -- Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 472-474.

Mai mult decât pierdere pământească

Satana este arhiamăgitorul. Rezultatele cedării în fața ispitelor lui sunt mai grave decât orice pierdere pământească pe care am putea-o avea; da, chiar mai rele decât moartea însăși. Cei care ating succesul cu prețul teribil al supunerii față de voința și planul lui Satana vor descoperi că au făcut un schimb cât se poate de rău. În negocierea cu Satana, totul se obține cu un preț foarte mare. Avantajele pe care le prezintă el sunt un miraj. Marile așteptări a căror împlinire el o promite sunt aduse la realitate cu prețul a tot ceea ce e bun, sfânt și curat. Satana să fie mereu întâmpinat prin cuvintele: „Stă scris”. „Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă pe căile Lui! Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit și-ți merge bine.” [...]

Calea pregătită celor răscumparați ai Domnului este cu mult mai presus de planurile și de practicile lumești. Cei care merg pe ea trebuie să arate prin faptele lor că au principii curate. -- Signs of the Times, 24 februarie, 1909.

O experiență religioasă mărginită

Cei bogați sunt ispitiți să-și întrebuițeze mijloacele pentru a-și îngădui eul, pentru a-și satisface pretențiile, pentru a se împodobi pe ei înșiși sau casele lor. În aceste scopuri, așa-ziii creștini nu ezită să cheltuiască nestingheriți și chiar în mod excesiv. Dar când sunt solicitați să dăruiască pentru vistieria Domnului, pentru cauza Sa și pentru îndeplinirea lucrării Sale pe acest pământ, mulți șovăie. Expresia feței lor, care strălucea de interesul față de planurile pentru satisfacerea de sine, nu se mai luminează de bucurie când cauza lui Dumnezeu face apel la dărnicia lor. Având probabil impresia că nu au încotro, oferă cu zgârcenie o sumă mică, mult mai mică

decât cea pe care o cheltuiesc pentru capriciile lor inutile. Dar nu manifestă dragoste reală față de Hristos și nici interes intens pentru salvarea sufletelor prețioase. Nu e de mirare că viața creștină a acestei categorii de oameni este, în cel mai bun caz, o experiență mărginită și defectuoasă! Dacă nu își vor schimba stilul de viață, lumina lor se va preface în întuneric. -- The Review and Herald, 16 mai, 1882.

Capitolul 32

Întrebuințarea greșită a averii

Acumularea de averi nu este numai inutilă, ci este și un blestem. Ea este în viața aceasta o cursă pentru suflet, care îl îndepărtează pe om de comoara cerească. În marea Zi a Domnului, mărturia pe care averea o va depune despre talanții nefolosiți și despre șansele ignorate va aduce condamnarea celui care o posedă.

În sufletul lor, mulți îl acuză pe Dumnezeu că este un Stăpân nedrept, deoarece le pretinde avuțiile și slujirea. Însă nu îi putem da lui Dumnezeu ceva ce îi aparține deja. „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-ți aducem” , spunea regele David. Toate lucrurile sunt ale lui Dumnezeu, nu numai prin creație, ci și prin răscumpărare. Toate binecuvântările din această viață și din viața viitoare ne-au fost date cu pecetea crucii de pe Calvar. -- The Review and Herald, 23 decembrie, 1902.

Transformați prin dragoste

Adevărul, pus în inimă de Duhul Sfânt, va alunga iubirea de bogății. Dragostea pentru Isus și iubirea de bani nu pot să conviețuiască în aceeași inimă. Dragostea de Dumnezeu întrece atât de mult iubirea de bani, încât cel care o posedă se desprinde de banii și bunurile lui și se atașează de Dumnezeu. Prin dragoste, omul este apoi determinat să le slujească celor în nevoie și să sprijine cauza lui Dumnezeu. Cea mai mare bucurie a lui este aceea de a întrebuința corect resursele Domnului. El consideră că nimic din ceea ce are nu-i aparține lui și se achită cu conștiinciozitate de datoria lui de administrator numit de Dumnezeu. Atunci poate să țină cele două mari porunci ale Legii: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta,

cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. În acest fel este posibil ca un om bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu. „și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde pentru Numele Meu va primi însutit și va moșteni viața veșnică” , lată răsplata pentru cei care fac sacrificii pentru Dumnezeu. În această viață primesc însutit și vor moșteni și viața veșnică. -- The Review and Herald, 16 septembrie, 1884.

Dacă administratorii numiți de Dumnezeu își fac datoria, nu există pericolul ca bogățiile să se înmulțească atât de rapid, încât să devină o cursă pentru ei; fiindcă ele vor fi utilizate cu înțelepciune practică și cu dărnicie creștină. -- The Review and Herald, 16 mai, 1882.

Bunurile materiale trebuie apreciate, dar nu acumulate pentru sine

Cel care caută bogățiile nepieritoare ar trebui să lupte pentru comoara din cer cu mult mai multă ardoare și perseverență și cu o intensitate proporțională cu valoarea obiectului urmărit. Omul lumesc trudește pentru lucrurile pământești trecătoare. El își adună o comoară pe pământ făcând exact ceea ce i-a spus Isus să nu facă.

Creștinul sincer înțelege avertizarea dată de Isus și împlinește Cuvântul Său, strângându-și astfel o comoară în cer, exact cum i-a spus Mântuitorul lumii să facă. El are în vedere veșnicia strălucită, pentru care consideră că merită să ducă o viață de efort stăruitor și neobosit. El nu își îndreaptă eforturile spre un scop greșit. El își îndreaptă sentimentele spre lucrurile de sus, unde Hristos S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Transformat prin har viața lui este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”.

El nu și-a pierdut nicidecum puterea de a acumula, însă își întrebuințează puterile active din direcția realizărilor spirituale. Astfel, toți

talantii încredințați vor fi socotiți daruri din partea lui Dumnezeu ce trebuie folosite spre slava Sa. Un astfel de om va pune preț pe bunurile materiale și pe bani, dar nu îi va strânge pentru sine, ci le va acorda Valoare numai în măsura în care pot fi folosiți pentru avansarea adevărului, pentru a lucra cum a lucrat Hristos pe pământ, pentru a ajuta omenirea. În acest scop el își va folosi capacitățile nu pentru a se satisface sau a se slăvi pe sine ci pentru a-și valorifica toate darurile primite, ca să îi aducă lui Dumnezeu cea mai nobilă slujire. Despre el se poate spune: „în sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.”

Dumnezeu nu condamnă prudența în folosirea lucrurilor vieții acesteia, dar preocuparea intensă și teama excesivă în ceea ce privește lucrurile pământești nu sunt în armonie cu voința Sa. -- The Review and Herald, 1 martie, 1887.

Capitolul 33

Compasiunea față de cei săraci

ținând cont de tot ce face Cerul pentru a-i salva pe cei pierduți, cum pot cei care sunt părtași la bogățiile harului lui Hristos să nu manifeste interes și compasiune față de semenii lor? Cum își pot ei îngădui să se mândrească cu rangul sau cu poziția socială și să-i disprețuiască pe cei nefericiți și pe cei săraci?

Este foarte adevărat că oprimarea celor săraci și mândria generată de poziția socială, care predomină în lume, există și printre preținșii urmași ai lui Hristos. În cazul multora, simpatia ce trebuie exprimată în întregime față de omenire pare amorțită. Oamenii își atribuie darurile ce le-au fost încredințate pentru binecuvântarea altora. Bogatul îl asuprește pe cel sărman și folosește mijloacele astfel obținute pentru a se mândri și pentru a stârni admirația chiar în casa lui Dumnezeu. Săracii ajung să creadă că este prea costisitor pentru ei ca să participe la serviciul divin al lui Dumnezeu. Mulți au impresia că numai cei bogați pot participa la închinarea publică, pentru a face o impresie bună în lume. Dacă Domnul nu și-ar manifesta dragostea față de cei săraci și modești care au duhul mâhnit, această lume ar fi un loc trist pentru cei lipsiți. [...]

Mântuitorul lumii S-a născut într-o familie săracă și, pe când era copilăș, mama Lui L-a înfățișat la templu, unde nu a putut să aducă decât jertfa prescrisă pentru cei săraci -- două turturele sau doi pui de porumbel. Isus este cel mai prețios dar al cerului pentru lumea noastră, un dar inestimabil și, cu toate acestea, a fost acceptată din partea Lui chiar și cea mai neînsemnată jertfă. Mântuitorul nostru, de-a lungul călătoriei Sale pe pământ, a simțit cum e să fii sărac și modest. Lepădarea de sine și sacrificiu! l-au caracterizat viața.

Toate favorurile și binecuvântările de care ne bucurăm vin numai de la El; suntem ispravnici ai harului Său și ai darurilor Sale trecătoare. Cel mai mic talant și cel mai mic serviciu îi pot fi oferite lui Isus în dar, iar El le va prezenta înaintea Tatălui împreună cu mirosul plăcut al meritelor Sale. Dacă dăruim cu o inimă sinceră ceea ce avem mai bun, din dragoste pentru Dumnezeu, dintr-o dorință arzătoare de a-l sluji lui Isus, darul este pe deplin acceptat. Toți oamenii pot să-și strângă o comoară în cer. Toți pot fi „bogați în fapte bune...”, darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, ca să apuce adevărata viață.”

Uniți prin relații de solidaritate

țelul lui Dumnezeu este ca bogații și săracii să fie aduși laolaltă prin relații de solidaritate și de ajutorare. El are un plan cu fiecare dintre noi. Le-a desemnat o lucrare tuturor celor care vor să-l slujească. El ne îndeamnă să ne manifestăm interesul față de fiecare caz de suferință și de lipsuri de care auzim.

Domnul nostru Isus Hristos, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. El îi îndeamnă pe toți cei care au primit binecuvântări trecătoare să îi urmeze exemplul, Isus spune: „Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi și le puteți face bine oricând voiți.” Lipsurile și sărăcia din lume fac apel constant la compasiunea noastră, iar Mântuitorul spune că slujirea celor nevoiași și suferinzi îi aduce cea mai mare plăcere. El ne spune: „împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău.” Trebuie să le slujim celor bolnavi, să îi hrănim pe cei flămânzi, să îi îmbrăcăm pe cei goi și să îi învățăm pe cei neștiutori.

Mulți îl consideră responsabil pe Dumnezeu pentru faptul că această lume este plină de lipsuri și de suferință. Însă Domnul este un Dumnezeu mărinimos și, prin reprezentanții Săi, cărora le-a încredințat bunurile Sale, Se îngrijește de nevoile tuturor ființelor create. El are în vedere nevoile tuturor și, dacă oamenii nu ar abuza de darurile Sale și dacă nu le-ar păstra doar pentru ei, nimeni nu ar trebui să sufere de foame. -- The Review and Herald, 20 iunie, 1893.

Pentru Dumnezeu nu există clase sociale

Niciodată nu trebuie să fim neprietenoși sau lipsiți de compasiune, mai ales față de cei săraci. Politețea, amabilitatea și compasiunea trebuie manifestate față de toți cei din jur. Favorizarea celor bogați nu-l place lui Dumnezeu, isus este Cel desconsiderat atunci când copiii Săi în nevoie sunt desconsiderați. Ei nu sunt bogați în bunurile acestei lumi, însă sunt iubiți de El foarte mult. Dumnezeu nu admite distincția dată de rang. Pentru El nu există nicio clasă socială. În ochii Săi, oamenii sunt pur și simplu oameni, buni sau răi. În ziua socotelii finale, poziția, rangul sau bogăția nu vor schimba cazul nimănui cu nimic. Oamenii vor fi judecați de Dumnezeul care vede totul în funcție de sinceritatea, generozitatea și dragostea lor pentru Hristos. [...]

Hristos a declarat că Evanghelia trebuie predicată celor sărmani. Niciodată adevărul lui Dumnezeu nu primește o înfățișare mai plăcută ca atunci când este dus celor nevoiași și celor lipsiți. Atunci strălucește Evanghelia cu cea mai mare claritate, luminând coliba țăranului și locuința sărăcăcioasă a muncitorului. Îngerii lui Dumnezeu sunt acolo, iar prezența lor transformă coaja de pâine și cana de apă într-un ospăț. Cei care au fost neglijăți și abandonați de lume ajung să fie fii și fiice ale Celui Preaînalt. Înălțați astfel, mai presus de orice poziție ce o poate da lumea, ei stau în locurile cerești în Hristos Isus. Poate că nu au nicio comoară pământească, dar au găsit mărgăritarul de mare preț. -- The Review and Herald, 21 iulie,

1910.

Dreptul văduvelor și al orfanilor

Nu este înțelept să le facem daruri tuturor celor care ne cer ajutorul, întrucât am putea încuraja astfel lenevia, necumpătarea și risipa. Dar dacă vine cineva la ușa ta și spune că îi este foame, nu îl lăsa să plece cu mâna goală. Dă-i ceva de mâncare din ceea ce ai. Nu știi în ce situație se află și este posibil ca sărăcia lui să fie rezultatul nenorocirii.

Însă, dintre toți nevoiașii care ne solicită interesul, văduva și orfanul au în cea mai mare măsură dreptul la compasiunea noastră. „Religia curată și neîntinată înaintea iui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.”

Tatăl care a murit în credință, odihnindu-se în făgăduința veșnică a lui Dumnezeu, i-a părăsit pe cei dragi cu deplina încredere că Domnul va avea grijă de ei. Cum are Dumnezeu grijă de acești copii lipsiți? El nu face o minune, trimițând mană din cer, nu le trimite corbi care să le aducă mâncare, ci face o minune în inimile oamenilor, alungă egoismul din suflet, deschizând fântâna binefacerii. El pune la încercare dragostea celor ce pretind a fi urmașii Săi prin faptul că le dă în grijă persoanele necăjite și lipsite, săracii și orfanii. Aceștia sunt într-un sens special micuții la care privește Hristos și pe care, dacă îi neglijăm, îi aducem supărare. Cei care îi ignoră, îl ignoră pe Hristos în persoana celor suferinzi.

Fiecare act de bunătate față de ei, făcut în numele lui Isus, este considerat a fi făcut față de El însuși, deoarece El se identifică pe Sine cu interesul omenirii suferinde și i-a încredințat bisericii marea lucrare de slujire, prin ajutorarea nevoiașilor și a suferinzilor. Binecuvântarea Domnului se va revărsa peste toți cei care le vor sluji cu inimă binevoitoare.

Până când moartea va fi învinsă, vor mai fi orfani de îngrijit, care vor suferi în multe feluri, dacă membrii bisericii nu manifestă față de ei milă și bunătate. Domnul ne îndeamnă: „Adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost.” Creștinismul trebuie să le ofere celor fără adăpost tați și mame. Compasiunea față de văduvă și față de orfan, manifestată prin rugăciuni și fapte, va fi amintită înaintea lui Dumnezeu pentru a fi răsplătită iar și iar. [...]

Mila este dovada legăturii noastre cu Dumnezeu

Dumnezeu ne oferă binecuvântări pentru ca noi să le dăruim altora. și, atâta vreme cât ne predăm Lui ca să facă din noi canale ale dragostei Sale, El ne va binecuvânta din plin. Când îi cereți lui Dumnezeu pâinea cea de toate zilele, El privește la inima voastră ca să vadă dacă o veți împărți cu alții, mai nevoiași decât voi. Când vă rugați: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul” El caută să vadă dacă veți arăta milă față de cei pe care îi întâlniți. Aceasta este dovada legăturii cu Dumnezeu -- că suntem îndurători, la fel cum Tatăl nostru din cer este îndurător. Dacă suntem ai Lui, vom face cu inimă veselă exact ceea ce ne cere, oricât de neplăcut ni s-ar părea, oricât de mult ar veni în contradicție cu sentimentele noastre. [...]

Tocmai prin îndeplinirea misiunii lui Hristos, slujind asemenea Lui celor suferinzi și celor nenorociți, suntem chemați să ne formăm un caracter creștin. Pentru binele nostru, Dumnezeu ne-a chemat să practicăm sacrificiul de sine în numele lui Hristos, să ne purtăm crucea, să trudim și să ne jertfim pentru a-i salva pe cei pierduți. Aceasta este metoda folosită de Domnul pentru a curăța și a îndepărta materialul de proastă calitate, pentru ca trăsăturile prețioase de caracter ale lui Hristos Isus să devină și ale credinciosului. Toată zgura trebuie eliminată din suflet, prin sfințirea adusă de adevăr. [...] Prin harul lui Hristos, eforturile noastre de a-i ajuta pe alții nu numai că ne vor ajuta și pe noi să creștem în har, dar ne vor spori fericirea

viitoare și veșnică. Celor care au fost conlucrători cu Hristos li se va spune: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri, intră în bucuria stăpânului tău.” -- The Review and Herald, iunie 27, 1893.

Nu trebuie să încurajăm lenevia

Obișnuința de a-i ajuta pe bărbați și pe femei în lenevia lor, prin daruri oferite în secret sau prin banii bisericii, îi încurajează să-și formeze obiceiuri greșite. Această cale trebuie evitată cu conștiinciozitate. Fiecare bărbat, femeie sau copil ar trebui învățat să facă o muncă practică și utilă. Toți ar trebui să cunoască o meserie. Fie că e vorba de confecționarea de corturi, fie de altceva, toți ar trebui să învețe să-și întrebuințeze capacitățile într-un scop precis. Dumnezeu este gata să înmulțească abilitățile tuturor celor ce își vor însuși deprinderea de a fi harnici. Trebuie să fim „în sârguință... fără preget... plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului” Dumnezeu îi va binecuvânta pe cei care vor avea grijă ce influență transmit în această privință. -- The Review and Herald, martie 13, 1900.

Direcționarea greșită a banilor din fondurile pentru misiune

În multe situații, banii care ar trebui consacrați lucrării misionare sunt direcționați în altă parte, din pricina ideilor greșite despre binefacere. Putem greși când le facem săracilor un dar care nu este o binecuvântare pentru ei, determinându-i să creadă că nu e nevoie să depună efort și să fie economi, întrucât ceilalți nu îi vor lăsa să sufere. Nu ar trebui să stimulăm indolența și nici să încurajăm obiceiul satisfacerii de sine, oferindu-le bani pentru satisfacerea unor capricii. Deși săracii, în adevăratul sens al cuvântului, nu trebuie neglijați, toți oamenii ar trebui să fie învățați pe cât posibil să se ajute singuri.

Salvarea sufletelor este obiectivul lucrării noastre. În acest scop a oferit Isus marea jertfă și tot în acest scop e nevoie de actele noastre de caritate. -- Schițe din istoria misiunilor externe ale adventiștilor de ziua a șaptea, 293.

Tăgăduirea de sine -- sacrificiul de sine

Când se află în lipsuri și suferință, copiii lui Dumnezeu îl cheamă în ajutor. Mulți mor din cauză că nu au lucrurile de primă necesitate. Strigătele lor au ajuns la urechile Domnului Sabaot. El îi va chema să îi dea socoteală cu rigurozitate pe cei care i-au neglijat pe copiii Săi în nevoie. Ce vor face acești oameni bogați și egoiști când Domnul îi va întreba: „Ce ați făcut cu banii pe care vi i-am dat să îi folosiți pentru Mine?” „Vor lua calea pedepsei veșnice.” Domnul le va spune: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților..., căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine.”

Strigătele lumii suferinde se aud de jur împrejurul nostru. Păcatul își aruncă umbra asupra noastră. Să ne pregătim să cooperăm cu Domnul. Plăcerile și puterea acestei lumi vor trece. Nimeni nu va putea să ia cu el comorile pământești în lumea veșnică. Însă viața trăită în împlinirea voinței lui Dumnezeu va rămâne pentru totdeauna. Roadele lucrurilor încredințate pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu se vor vedea în împărăția Sa. -- The Review and Herald, ianuarie 31, 1907.

Capitolul 34

Dărnicia este lăudabilă

Apostolul Pavel, în lucrarea lui pentru biserici, depunea eforturi neobosite pentru a le inspira noilor convertiți dorința de a face lucruri mari pentru cauza lui Dumnezeu. Deseori, îi îndemna să practice dărnicia. Când le vorbea episcopilor din Efes despre încercările prin care trecuse pentru ei, Pavel spunea: „în toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: «Este mai ferice să dai decât să primești.» ” (Faptele Apostolilor 20, 35).

Corintenilor le-a scris: „Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.» ” (2 Corinteni 9, 6.7).

Aproape toți macedonenii erau săraci în lucrurile pământești, însă inimile lor erau pline de dragoste pentru Dumnezeu și pentru adevăr și își aduceau cu bucurie darurile pentru susținerea Evangheliei. În perioada în care se strâneau ajutoare în bisericile neevreilor pentru nevoile credincioșilor evrei, dărnicia convertiților din Macedonia a fost prezentată ca exemplu înaintea celorlalte biserici. Scriindu-le credincioșilor corinteni, apostolul le atrăgea atenția asupra „harului pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei, în mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bunăvoie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor. și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți.” (2 Corinteni 8, 1-4).

Dorința credincioșilor macedoneni de a face sacrificii a fost rodul consacrării lor cu toată inima. Mișcați de Duhul lui Dumnezeu, ei „s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului” (2 Corinteni 8, 5), apoi au fost gata să ofere cu bucurie o parte din mijloacele lor pentru susținerea Evangheliei. Nu a fost necesar să fie îndemnați să dea; dimpotrivă, au fost fericiți că au privilegiul de a renunța chiar și la lucrurile de strictă necesitate pentru a veni în întâmpinarea nevoilor celorlalți. Când apostolul i-a refuzat, ei l-au rugat cu insistență să le accepte darurile. În simplitatea și integritatea lor și în dragostea pentru frații lor, au renunțat bucuroși la ei înșiși și au adus astfel din belșug roadele binefacerii.

Când l-a trimis pe Tit la Corint pentru a-i încuraja pe credincioșii din locul acela, Pavel l-a îndemnat să zidească biserica de acolo în harul dărniceii, iar într-o scrisoare pe care le-a adresat-o credincioșilor, el a adăugat și un apel personal: „După cum sporiți în toate lucrurile,” spunea el, „în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice râvnă și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiți și în această binefacere.” „Isprăviți dar acum de făcut; pentru ca, după graba voinței să fie și înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre. Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are.” „și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisiți în orice faptă bună. [...] Veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 8, 7.11.12; 9, 8-11).

Dărnicia însoțită de altruism i-a adus bisericii primare o mare bucurie, întrucât credincioșii știau că eforturile lor sprijineau transmiterea soliei Evangheliei celor aflați în întuneric. Dărnicia lor demonstra faptul că nu primiseră în zadar harul lui Dumnezeu. Ce altceva putea aduce ca rod dărnicia, dacă nu sfințirea prin Duhul? Pentru credincioși și pentru necredincioși, ea a însemnat o minune a harului. -- The Acts of the Apostles,

Dărnicia răsplătită

„Ilie s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetății, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne. El a chemat-o și a zis: «Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau». Pe când se ducea ea să-l aducă, a chemat-o din nou și a zis: «Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta.» ”

În această casă foarte săracă, foamea apăsă din greu, iar hrana, care deja era sărăcăcioasă, părea că e pe sfârșite. Venirea lui Ilie exact în ziua în care văduva credea că trebuie să renunțe la lupta pentru supraviețuire i-a pus acesteia la încercare, în cea mai mare măsură, credința în puterea viului Dumnezeu de a-i purta de grijă. Însă, chiar și în situația limită în care se afla, ea a dat mărturie despre credința ei, împlinind nevoia străinului care îi cerea să împartă cu el ultima îmbucătură.

Ca răspuns la cererea lui Ilie pentru mâncare și apă, văduva i-a zis: „Viu este Domnul, Dumnezeul tău, că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un urcior. și, iată, strâng două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri.” Ilie i-a răspuns: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai pregătește-mi întâi mie cu untdelemnul și făina aceea o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel; «Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din urcior nu se va împutina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.» ”

Nu putea exista o încercare mai mare a credinței decât aceasta. Văduva se purtase până atunci cu bunătate și cu dărnicie față de toți străinii. Acum,

fără să mai țină seama de suferința pe care ar fi putut să o îndure împreună cu copilul ei și având încredere că Dumnezeu lui Israel Se va îngriji de nevoile ei, s-a confruntat cu încercarea supremă a ospitalității, făcând totul „după cuvântul lui Ilie.”

Extraordinară a fost ospitalitatea manifestată față de profetul lui Dumnezeu de către această femeie feniciană și în mod extraordinar au fost răsplătite credința și generozitatea ei. „și multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei și Ilie. Făina din oală n-a scăzut și untdelemnul din urcior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie.” [...]

Văduva din Sarepta și-a împărțit bucata de pâine cu Ilie și, în schimb, viața ei și a fiului ei a fost păstrată. Dumnezeu le-a făgăduit o mare binecuvântare tuturor celor care, în vreme de încercare și de lipsuri, dau dovadă de compasiune și susținere față de cei care se află în nevoi mai mari. El nu S-a schimbat. Puterea Sa nu este mai mică acum decât în vremea lui Ilie. -- Prophets and Kings, 129-132.

Cei doi bănuți ai văduvei

Isus se afla în curte unde erau așezate lăzile vistieriei templului și îi privea pe cei care veneau și își aduceau darurile. Mulți dintre cei bogăți aduceau sume mari, pe care le înfățișau cu mare ostentație. Isus îi privea cu tristețe, dar nu spunea nimic despre darurile lor de bunăvoie. Apoi privirea I S-a luminat la vederea unei văduve sărace care se apropia șovăielnic, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie observată. În timp ce bogății și trufașii treceau pe lângă ea pentru a-și aduce darurile, ea stătea retrasă, de-abia îndrăznind să înainteze. Totuși, dorea foarte mult să facă ceva, oricât de puțin, pentru cauza pe care o iubea. A aruncat o privire spre darul pe care îl ținea în mână. Era foarte mic în comparație cu darurile celor din jur, însă era tot ce avea. Profitând de ocazie, a aruncat în grabă cei doi bănuți și a dat să

plece grăbită. Însă în acel moment a observat privirea lui Isus ațintită asupra ei.

Mântuitorul i-a chemat pe ucenici la El și le-a atras atenția asupra sărăciei văduvei. Apoi, cuvintele Lui de laudă au ajuns la urechile ei: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți ceilalți.” Ochii ei s-au umplut cu lacrimi de bucurie, realizând că fapta ei a fost înțeleasă și apreciată. Mulți ar fi sfătuit-o să își păstreze puținul pentru ea însăși. Odată ajuns în mâinile preoților bine hrăniți, ar fi avut o mică valoare printre darurile scumpe aduse la vistierie. Însă Isus cunoștea motivația ei. Ea considera că slujba de la templu era o rânduială de la Dumnezeu și era nerăbdătoare să facă tot ce ține de ea pentru a o susține. A făcut cât a putut, și fapta ei avea să fie un monument în amintirea ei de-a lungul timpurilor și, spre bucuria ei, de-a lungul veșniciei. Ea a oferit acel dar din toată inima; valoarea lui a fost apreciată nu după valoarea monedei, ci după dragostea față de Dumnezeu și după interesul față de lucrarea Sa, care au stat la baza faptelor ei.

Isus a spus despre văduva săracă următoarele cuvinte: Ea „a dat mai mult decât toți.” Cei bogați aduseseră din prisosul lor, pentru a fi văzuți și pentru a primi cinste din partea oamenilor. Sumele mari aduse de aceștia nu îi lipseau de vreun confort sau de vreun lux; ele nu însemnau pentru ei un sacrificiu și nu puteau fi comparate, în ceea ce privește valoarea, cu bănuții văduvei.

Motivația e mai importantă decât suma

Motivația este cea care ie conferă valoare faptelor noastre, hotărând dacă au un caracter înjositor sau un caracter moral înalt. Dumnezeu nu socotește că lucrurile mari, pe care orice ochi le vede și pe care orice limbă le laudă, ar fi mai valoroase. Micile datorii împlinite cu bucurie, darurile mici

aduse fără ostentație și pe care oamenii le pot considera neînsemnate sunt adesea cele mai importante pentru El. Inima plină de credință și de dragoste este apreciată de Dumnezeu mai mult decât darul cel mai scump.

Văduva săracă s-a sacrificat pentru a face puținul pe care l-a făcut. Ea s-a lipsit de hrană pentru a dăruia acei doi bănuți cauzei pe care o iubea. A făcut-o cu credință, având încredere că Tatăl ei din cer nu va trece cu vederea marea ei nevoie. Acest spirit de generozitate și credința copilărească au fost cele care i-au adus aprecierea Mântuitorului.

Printre cei săraci sunt mulți care ar dori să-și arate recunoștința față de Dumnezeu pentru harul și adevărul Său. Ei își doresc foarte mult să participe alături de frații lor mai bogați la susținerea lucrării Sale. Aceste suflete nu trebuie respinse. Lăsați-i să-și aducă bănuții în banca cerului. Dacă este dăruit din dragoste pentru Dumnezeu, acest mărunțiș va deveni un dar consacrat, un dar neprețuit pentru care Dumnezeu zâmbește și pe care îl binecuvântează. -- *The Desire of Ages*, 614-616.

Darul Mariei a fost acceptat

Slujirea din inimă îi conferă valoare unui dar. Când Maiestatea cerului a devenit un prunc și când a fost încredințat Mariei, ea nu a avut un dar de preț de oferit. Ea a adus la altar doar două turturele -- jertfa prevăzută pentru cei săraci -- însă ele au fost primite de Domnul. Ea nu putea aduce comori rare, așa cum au adus magii din Răsărit când au venit la Betleem înaintea Fiului lui Dumnezeu. Astfel, ea nu a fost respinsă din cauză că a adus un dar neînsemnat. Domnul privea la dorința inimii și dragostea ei a făcut ca darul să fie plăcut. Așadar, Dumnezeu va primi darul nostru, oricât de mic, dacă e tot ce avem mai bun și dacă i-L aducem din dragoste față de El. -- *The Review and Herald*, 9 decembrie, 1890.

Capitolul 35

Prețioși înaintea lui Dumnezeu

Printre cei care mărturisesc a fi copiii lui Dumnezeu, există bărbați și femei care iubesc lumea și lucrurile ei și care au sufletul pervertit de influențele lumești. Elementul divin este eliminat din firea lor. Ca instrumente ale răului, ei împlinesc scopurile vrăjmașului.

În contrast cu această categorie de oameni se află omul sărac, harnic și cinstit, care este gata să-i ajute pe cei ce au nevoie de ajutor și dornic să sufere mai degrabă nedreptatea, decât să aibă spiritul de zgârcenie și avariție al celor bogați. El prețuiește conștiința împăcată și principiile drepte mai mult decât aurul. Este gata să facă tot binele ce îi stă în putință. Dacă o lucrare de binefacere are nevoie de bani sau de ajutor, el e primul care răspunde și deseori se întrece pe sine, renunțând la o nevoie de-a sa pentru a îndeplini acest act de caritate.

Poate că acest om nu are decât o comoară pământească neînsemnată, poate că este considerat limitat în ceea ce privește judecata și înțelepciunea, poate că influența lui este considerată a fi lipsită de valoare, însă în ochii lui Dumnezeu el este prețios. Poate că se crede că are o înțelegere limitată, dar el dă dovadă de o înțelepciune ce depășește gândirea precaută și rapace, la fel cum divinul întrece omenescul; căci își strânge o moștenire în ceruri, nestrucată, neîntinată și care nu se poate veșteji. -- The Review and Herald, 19 decembrie, 1899.

Ca tămâia plăcut mirositoare

Experiența ne învață că spiritul binefacerii îi caracterizează mai

degrabă pe cei care au mijloace reduse decât pe cei bogați. Mulți dintre cei care își doresc bogății ar ajunge la ruină dacă le-ar avea. Când astfel de persoane primesc talantul banilor, prea adesea îl păstrează pentru ei înșiși sau risipesc banii Domnului, până când Stăpânul le va spune fiecăruia în parte: „Nu mai poți fi ispravnic.” Ei întrebunțează în mod necinstit ceea ce aparține altcuiva, de parcă ei ar fi stăpânii. Dumnezeu nu le va încredința bogățiile veșnice. [...]

Darul celui sărac, rodul tăgăduirii de sine, oferit pentru răspândirea luminii prețioase a adevărului, este pentru Dumnezeu ca tămâia plăcut mirositoare. Fiecare act de sacrificiu pentru binele altora va consolida spiritul binefacerii în inima dăătorului, apropiindu-l tot mai mult de Răscumpărătorul lumii, care, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim.

Cea mai mică sumă de bani dăruită cu bucurie, ca rezultat al tăgăduirii de sine, este mult mai valoroasă în ochii lui Dumnezeu decât darurile celor care ar aduce mii și care totuși nu le-ar simți lipsa. Văduva săracă, aruncând doi bănuți în vistieria Domnului, a dat dovadă de dragoste, credință și spirit de binefacere. [...] Binecuvântarea lui Dumnezeu asupra darului oferit din sinceritate l-a transformat într-un izvor de roade bogate.

Bănuțul văduvei este asemenea unui mic firicel de apă care curge de secole, lărgindu-și și adâncindu-și albia și contribuind în mii de feluri la înaintarea adevărului și la alinarea celor în nevoie. Influența aceluia dar mic a acționat și a impulsionat mii de inimi din toate veacurile și din toate țările. Ca rezultat, s-au revărsat în vistieria Domnului nenumărate daruri, aduse de săracii darnici și care sunt dispuși la sacrificiu. În plus, exemplul ei a stimulat mii de persoane leneșe, egoiste și necredincioase să facă fapte bune, iar darurile lor s-au adăugat astfel pentru a ridica valoarea darului ei. -- Signs of the Times, 15 noiembrie, 1910.

Dătătorii sunt răsplătiți chiar dacă darurile nu sunt întrebuințate corespunzător

Famiile sărace care au trăit experiența influenței sfințitoare a adevărului și care, prin urmare, o prețuiesc și îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru ea consideră că pot și că ar trebui să renunțe chiar și la lucrurile de primă necesitate pentru a-și aduce darurile în vistieria Domnului. Unii au renunțat la articolele de îmbrăcăminte de care aveau nevoie cu adevărat. Alții, care aveau o singură vacă, au vândut-o și l-au oferit Domnului banii obținuți în acest fel. În sinceritatea sufletelor lor, cu lacrimi de recunoștință pentru privilegiul de a contribui la cauza lui Dumnezeu, s-au închinat înaintea Domnului aducând darul lor și au cerut binecuvântarea Sa peste el, rugându-se ca prin el cunoștința adevărului să ajungă la sufletele aflate în întuneric.

Mijloacele astfel consacrate nu au fost întotdeauna întrebuințate după cum plănuseră dătătorii care s-au sacrificat pentru ele. Oamenii lacomi și egoiști, care nu sunt caracterizați de spiritul tăgăduirii de sine și de cel al jertfirii de sine, au întrebuințat cu necredincioșie banii aduși în vistierie și L-au înșelat pe Dumnezeu, însușindu-și bani câștigați în mod necinstit. Prin comportamentul lor lipsit de consacrare și nelegiuit, irosesc mijloacele consacrate cu rugăciuni și lacrimi. [...]

Chiar dacă banii dedicați astfel sunt întrebuințați greșit și nu ajung să-și împlinească scopul -- slava Domnului și salvarea sufletelor -- cei care au făcut sacrificiul cu sinceritatea inimii, din dorința de a-l aduce slavă lui Dumnezeu, nu își vor pierde răsplata, -- Testimonies for the Church 2:518, 519.

Prețioase în cântarul cerului

În cântarul din Sanctuar, darurile săracilor, aduse din dragoste pentru Hristos, nu sunt apreciate în funcție de suma dăruită, ci în funcție de dragostea care a inspirat sacrificiul. Făgăduințele lui Hristos se vor împlini pentru omul sărac și darnic. Deși are puțin de oferit, el dă de bunăvoie, ca și cel bogat, care dă din prisosul lui. Săracul sacrifică din puținul lui, de care chiar are nevoie. El renunță într-adevăr la lucrurile de care are nevoie pentru a trăi confortabil, în vreme ce bogatul dă din prisosul lui și nu duce nicio lipsă, nu renunță la nimic din ceea ce îi trebuie cu adevărat. De aceea, în darul omului sărac există o sfințenie ce nu se găsește în darul omului bogat, întrucât bogații dau din prisosul lor. Pentru binele omului, Dumnezeu a prevăzut întregul plan al dăruirii sistematice. Providența Sa nu este niciodată inactivă. Dacă slujitorii lui Dumnezeu s-ar supune providenței Sale, care deschide căi noi, toți ar fi lucrători activi. -- Testimonies for the Church 3:398, 399.

Capitolul 36

Binecuvântările primite trebuie împărtășite cu ceilalți

Atâta timp cât ne vom afla în această lume și cât Duhul lui Dumnezeu se luptă cu lumea, trebuie să primim și în același timp să le împărtășim altora binecuvântările primite. Trebuie să îi dăruim lumii lumina adevărului așa cum este ea prezentată în Sfintele Scripturi și trebuie să primim de la oameni ceea ce Dumnezeu îi îndeamnă să ofere pentru cauza Sa. Domnul încă mai mișcă inimile împăraților și conducătorilor în favoarea poporului Său și se cuvine ca cei care sunt atât de profund interesați de problema libertății religioase să nu respingă nicio favoare și nici să nu refuze ajutorul pe care Dumnezeu îi îndeamnă pe oameni să îl ofere pentru înaintarea lucrării Sale.

În Cuvântul lui Dumnezeu găsim exemple în această privință. Cir, împăratul Persiei, a răspândit în toată împărăția lui o proclamație scrisă, în care se spune: „Așa vorbește Cir, împăratul perșilor: «Domnul, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-l zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el și să se suie la Ierusalim, în Iuda, și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel!» ” Darius a dat o a doua poruncă pentru construirea casei lui Dumnezeu, care se află consemnată în capitolul 6 din Ezra.

Domnul, Dumnezeul lui Israel a pus în mâinile necredincioșilor resursele Sale, iar ele trebuie folosite cu scopul împlinirii lucrării în favoarea lumii decăzute. Agenții prin care vin aceste daruri pot deschide căi prin care adevărul va putea fi transmis. Poate că nu simt împreună cu lucrarea, poate că nu au credință în Hristos și poate că nu împlinesc cuvintele lui Hristos, însă darurile lor nu trebuie refuzate din această pricină. [...]

Mi s-a arătat în mod repetat că am putea avea parte de mult mai multe avantaje și în multe moduri, dacă am da dovadă de înțelepciune în relația cu oamenii, dacă i-am familiariza cu lucrarea noastră și dacă le-am oferi ocazia de a face aceste lucruri, pe care avem privilegiul să îi îndemnăm să le facă pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. -- Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 202, 203.

Exemplul lui Neemia

Neemia nu se baza pe incertitudini. El a solicitat mijloacele materiale de care ducea lipsă de la cei care puteau să le ofere. Pentru binele cauzei adevărului, Domnul încă mai dorește să miște inimile celor care dețin resursele Sale. Cei care lucrează pentru El trebuie să se folosească de ajutorul pe care El îi îndeamnă pe oameni să îl ofere. Aceste daruri pot deschide căi prin care lumina adevărului să ajungă în zonele aflate în întuneric. Poate că dăătorii nu au credință în Hristos și poate că nu cunosc îndeaproape Cuvântul Său, însă darurile lor nu trebuie refuzate din acest motiv. -- Prophets and Kings, 634.

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să avanseze acum cu rapiditate și, dacă poporul Său va răspunde la chemarea Sa, El îi va determina pe cei care dețin averii să facă donații, făcând astfel posibilă împlinirea lucrării Sale pe pământ. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11, 1). Prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, poporul Său va intra în posesia averiilor ce îl vor ajuta să lucreze în marile orașe care așteaptă solia adevărului. -- Testimonies for the Church 2:272, 273.

Acceptarea darurilor din afară

Mă întrebați în privința acceptării darurilor oferite de necredincioși. Întrebarea nu este nepotrivită, dar v-aș întreba: Cine este stăpânul acestei lumi? Cine sunt adevărații proprietari ai caselor și terenurilor? Oare nu este Dumnezeu? El a pus în mâinile oamenilor avuțiile Lui, prin intermediul cărora cei înfomețați trebuie hrăniți, cei goi trebuie îmbrăcați, iar cei fără adăpost trebuie să primească o casă. Domnul va mișca inimile oamenilor lumești, chiar și pe cea a idolatrilor, ca să dea din prisosul lor pentru susținerea lucrării, dacă îi abordați cu înțelepciune și dacă le oferiți ocazia de a face acele lucruri pe care sunt privilegiați să le înfăptuiască. Va fi privilegiul nostru să primim ceea ce ei ne oferă.

Ar trebui să căutăm să cunoaștem oameni care au funcții înalte și, fiind înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii, vom putea avea de câștigat de pe urma lor, întrucât Dumnezeu ar putea să îi inspire să facă multe lucruri pentru poporul Său. Dacă persoanele potrivite le-ar prezenta într-o lumină corespunzătoare nevoile lucrării lui Dumnezeu, cei care dețin mijloace și influență ar putea face multe pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu în lumea noastră. Am renunțat la privilegiile și avantajele de care puteam beneficia, fiindcă am ales să fim independenți de lume. În același timp însă, nu trebuie să sacrificăm niciun principiu al adevărului, atunci când fructificăm fiecare ocazie pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. -- Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 197, 198.

Capitolul 37

Dumnezeu pregătește calea

Dacă nevoile lucrării lui Dumnezeu ar fi prezentate într-o lumină corespunzătoare, cei care dețin resurse și influență ar putea face multe lucruri pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. Poporul lui Dumnezeu a pierdut multe privilegii de care putea beneficia, dacă nu ar fi ales să fie independent de lume.

În providența lui Dumnezeu, suntem aduși zi de zi în legătură cu cei neconvertiți. Dumnezeu însuși ne pregătește calea ce ne stă înaintea pentru ca lucrarea Sa să progreseze rapid. Fiind colaboratorii Săi, avem de îndeplinit o lucrare sfântă. Trebuie să trudim sufletește pentru cei care se află în poziții înalte; trebuie să le transmitem cu amabilitate invitația de a participa la ospățul de nuntă.

Deși se află aproape în totalitate în posesia oamenilor nelegiuți, lumea întreagă, cu bogățiile și comorile ei, este a lui Dumnezeu. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el!” O, dacă ar înțelege creștinii pe deplin că le revine privilegiul și datoria de a fructifica, rămânând în același timp la principiile drepte, fiecare oportunitate creată de cer pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu în această lume! -- Stewardship Series, No. 1, 14, 15. (Un apel adresat pastorilor și slujbașilor bisericii referitor la solicitarea de donații pentru lucrarea misionară externă)

Inspirați de Duhul să dăruiască

Misionarii medicali care activează în lucrarea de evanghelizare îndeplinesc o lucrare la fel de importantă ca și colegii lor pastori. Eforturile

depuse de acești lucrători nu trebuie să fie îndreptate doar spre grupurile de oameni săraci. Clasele sociale înalte au fost în mod ciudat neglijate. Între acești oameni se află mulți care ar răspunde pozitiv adevărului, deoarece este logic și poartă pecetea caracterului nobil al Evangheliei. Nu puțini dintre oamenii capabili câștigați astfel se vor implica cu toată puterea în lucrarea Domnului.

Domnul îi cheamă pe cei care se află în poziții de răspundere, pe cei cărora le-a încredințat darurile Sale prețioase, să își folosească în slujba Sa talanții inteligenței și banilor. Lucrătorii noștri ar trebui să le prezinte acestor oameni o declarație clară cu privire la planul de acțiune, spunându-le ce nevoi avem pentru a-i ajuta pe cei săraci și pe cei nevoiași și pentru a așeza această lucrare pe un fundament solid. Unii dintre ei vor fi inspirați de Duhul Sfânt să investească banii Domnului în așa fel, încât să contribuie la înaintarea cauzei Sale. Ei vor împlini scopul Său prin sprijinirea înființării unor centre de influență în orașele mari. -- Testimonies for the Church 7:112.

Apelul adresat oamenilor bogați

Avem de avertizat o lume, iar apelurile pentru sprijinirea lucrării pe care le-am adresat bogaților, fie ei membri ai bisericii sau nu, sunt lipsite de vlagă. Ne-am dori ca toți cei ce se numesc creștini să ni se alăture. Ne-am dori ca sufletul lor să fie impresionat să dăruiască, sprijinindu-ne la zidirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ar trebui să facem un apel către oamenii importanți și de bună credință ca să ne ajute în strădaniile noastre creștinești. Ei ar trebui să fie invitați să ni se alăture în eforturile noastre de a-i salva pe cei pierduți. -- Originea și dezvoltarea planului recunoștinței, (scris în 28 februarie 1900)

Dumnezeu va deschide calea

Vremurile se înrăutățesc și este dificil de obținut bani, însă Dumnezeu ne va deschide calea prin surse existente în afara poporului nostru. Nu pot să înțeleg cum pot refuza unii să primească donațiile din partea celor care au altă credință. Ei fac acest lucru deoarece au concepții extremiste și provoacă dispute la care nu au dreptul. Întreaga lume îi aparține lui Dumnezeu și dacă El poate să-ti inspire pe oameni să ne ofere terenul ce a fost odată în mâinile vrăjmașului, pentru ca solia sa fie propovăduită în zonele îndepărtate, se vor opune oamenii acestui lucru din pricina ideilor lor înguste? O gândire ca aceasta nu este decât dăunătoare. Duhul Sfânt nu îi conduce pe oameni să urmeze calea aceasta. -- Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 210.

Un mijloc de convertire

De ce să nu cerem ajutorul necredincioșilor? Mi s-a arătat că în lume sunt bărbați și femei sensibile care vor manifesta compasiune când li se vor prezenta nevoile omenirii suferinde. [...]

În lume există oameni care doresc să facă donații pentru școli și pentru sanatorii, în acest fel mi-a fost înfățișată această problemă. Lucrarea noastră trebuie să fie energică. Bani sunt ai Domnului și dacă cei bogați sunt abordați așa cum se cuvine, Domnul le va atinge inima și îi va impresiona să dăruiască din mijloacele lor materiale. Bani lui Dumnezeu se află în mâinile acestor oameni și unii dintre ei vor lua aminte la cererea de ajutor.

Discutați această problemă și faceți tot ce vă stă în putință pentru a obține donații. Nu trebuie să gândim că e nepotrivit să le cerem oamenilor bani, căci acest lucru este foarte corect. Mi s-a arătat că acest plan este un mod de a intra în legătură cu oamenii bogați din această lume. Astfel, nu puțini vor deveni interesați și vor putea auzi și crede adevărul pentru această

vreme. -- Stewardship Series, No. 1, 15, 16.

Capitolul 38

Sărbătoarea secerișului

Înainte de a pune în aplicare orice plan prin intermediul căruia cei din jurul nostru să ia cunoștință de adevărul prezent și de binecuvântările minunate legate de înaintarea lucrării, să ne consacram pe deplin Celui al cărui Nume dorim că îl înălțăm. De asemenea, să ne rugăm cu ardoare pentru cei pe care îi vom vizita, să fie aduși, printr-o credință vie, unul câte unul, în prezența lui Dumnezeu.

Domnul cunoaște gândurile și intențiile omului și cu câtă ușurință ne poate El înmuia! Cât de ușor poate Duhul Său, asemenea focului, să ne supună inima împietrită! El poate să ne umple sufletul cu dragoste și cu blândețe! El poate să ne dea îndurarea Duhului Său cel Sfânt și să ne facă în stare să pornim în lucrarea pentru suflete! Puterea harului biruitor ar trebui să fie experimentată în toată biserica de astăzi; și poate fi experimentată dacă luăm aminte la sfaturile pe care le-a dat Hristos urmașilor Săi. Pe măsură ce ne vom deprinde să prezentăm frumos învățătura lui Hristos, Mântuitorul nostru, vom vedea cu siguranță mântuirea lui Dumnezeu.

Tuturor celor care sunt pe punctul de a porni într-o lucrare misionară specială și care au pregătit publicația ce trebuie utilizată la Sărbătoarea Secerișului, vreau să le spun: Fiți sânguincioși; trăiți sub călăuzirea Duhului Sfânt! Sporiți zilnic în experiența voastră creștină! Cei care au capacități speciale să lucreze pentru necredincioșii din pozițiile înalte și în același timp pentru clasele sociale joase. Căutați cu zel sufletele care pier. O, gândiți-vă cât de mult își dorește Hristos să îi aducă iar în staul pe cei rătăciți!

Vegheați asupra sufletelor, conștienți fiind că veți da socoteală. În

biserica din care faceți parte și în lucrarea misionară din zona unde locuiți, să răspândiți lumina cu claritate și consecvență, pentru ca niciun om să nu se ridice la Judecată și să zică: De ce nu mi-ai spus despre acest adevăr? De ce nu ți-a păsat de sufletul meu?

Deci, să fim sârguincioși în distribuirea de cărți bine pregătite pentru cei care sunt de altă credință. Să fructificăm! a maximum toate oportunitățile, pentru a le atrage atenția necredincioșilor. Să oferim cărți tuturor celor ce vor să le primească. Să ne consacram propovăduirii soliei: „Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!” Instrumentele divine și cele umane trebuie să se unească pentru realizarea unui mare obiectiv. Aceasta este ziua responsabilității noastre. „Duhul și Mireasa zic «Vino!» și cine aude să zică «Vino!» și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” -- Manuscript 2, 1914.

Rodul acestui efort îndoit

În providența lui Dumnezeu, cei care poartă povara lucrării Sale au căutat să dea un nou imbold vechilor metode misionare și de asemenea să conceapă planuri noi și metode noi pentru trezirea interesului membrilor bisericii față de nevoia de a-și uni eforturile pentru răspândirea soliei în lume. Unul dintre planurile noi de a ajunge la cei necredincioși este Sărbătoarea Secerișului. În ultimii ani, ea s-a dovedit în multe locuri a fi un succes, fiind o binecuvântare pentru mulți și sporind sumele ce au intrat în fondul pentru misiune. Pe măsură ce persoanele de altă credință au fost familiarizate cu progresul în țările păgâne a soliei celui de-al treilea înger, compasiunea le-a fost trezită și unii au încercat să afle mai multe despre adevărul care are puterea de a transforma inima și viața. Au participat bărbați și femei din toate clasele sociale și Numele lui Dumnezeu a fost proslăvit.

În ultimul an, m-am pronunțat în favoarea ideii de a prezenta lucrarea

noastră misionară și progresul ei înaintea prietenilor și vecinilor noștri și l-am dat ca exemplu pe Neemia. și acum doresc să îi îndemn pe frații și surorile noastre să cerceteze din nou experiența acestui om al rugăciunii, al credinței și al judecății sănătoase, care și-a făcut curaj să ceară ajutor de la prietenul lui, împăratul Artaxerxe, prin intermediul căruia interesele cauzei lui Dumnezeu să avanseze. Trebuie înțeles faptul că toți credincioșii le pot transmite altora lumina, prin prezentarea nevoilor lucrării noastre, însă doar dacă se apropie de Dumnezeu, la fel ca Neemia în vechime, și dacă trăiesc într-o vie legătură cu Dătătorul oricărei lumini. Sufletele noastre trebuie să fie bine ancorate în cunoașterea adevărului, dacă vrem să îi ajutăm pe ceilalți să iasă din minciună și să vină la adevăr. Trebuie acum să cercetăm Scripturile cu ardoare, pentru ca, pe măsură ce ne vom împrieteni cu necredincioșii, să putem să li-L înfățișăm pe Hristos ca Mântuitor uns, răstignit și înviat, despre care au vorbit profeții, au mărturisit credincioșii și prin al cărui Nume putem primi iertarea de păcate. -- Manuscript 2, 1914.

Capitolul 39

Adevărata motivație a slujirii

În zilele lui Hristos, fariseii încercau mereu să câștige favoarea cerului pentru a-și asigura onoarea și prosperitatea pământească, pe care le considerau a fi răsplata virtuții. În același timp, făceau paradă cu actele lor de binefacere înaintea oamenilor pentru a le atrage atenția și pentru a dobândi reputația de oameni sfinți.

Isus a muștrătat ostentația lor, declarând că Dumnezeu nu primește o asemenea slujire și că lingușirea și admirația oamenilor, pe care le căutau cu atâta ardoare, erau singura răsplată pe care o vor primi vreodată.

„Când faci milostenie” , spunea El, „să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.”

Prin aceste cuvinte, Isus nu dorea să ne învețe că actele de bunătate trebuie întotdeauna păstrate în secret. Apostolul Pavel, scriind prin inspirație de la Duhul Sfânt, nu a tăinuit sacrificiul de sine și generozitatea creștinilor macedoneni, ci a vorbit despre harul pe care l-a pus Hristos în ei și, în acest fel, și alții au fost umpluți de același duh. De asemenea, el i-a scris bisericii din Corint astfel: „Râvna voastră a îmbărbătat pe foarte mulți.”

Cuvintele lui Hristos exprimă clar faptul că actele de caritate nu ar trebui să aibă ca țintă dobândirea laudei și cinstei din partea oamenilor. Adevărata evlavie nu face niciodată eforturi de a se expune. Cei care doresc să audă cuvinte de laudă și de lingușire, care se hrănesc cu ele și care sunt dependenți de ele sunt doar creștini cu numele.

Prin faptele lor bune, urmașii lui Hristos nu trebuie să-și aducă slavă lor, ci Celui prin al cărui har și putere au putut să le înfăptuiască. Prin Duhul Sfânt se realizează toate lucrurile și Duhul este dat pentru a-L proslăvi pe Dătător, nu pe primitor. Când lumina lui Hristos se aprinde în inimă, buzele vor fi pline de laudă și recunoștință față de Dumnezeu. Rugăciunile voastre, împlinirea datoriei, bunăvoința și tăgăduirea de sine de care dați dovadă nu vor fi subiectul gândurilor și conversației voastre. Isus va fi mărit, eul va fi ascuns, iar Hristos va fi totul în toți.

Trebuie să dăruim cu sinceritate, nu ca să ne etalăm faptele bune, ci din milă și din dragoste față de cei în suferință. Sinceritatea scopului, adevărata bunătate a inimii, reprezintă motivația pe care o apreciază cerul. Sufletul care este sincer în dragostea lui și consacrat în totalitate este considerat de Dumnezeu mai prețios decât aurul din Ofir. [...] Gândul nostru nu trebuie să fie la răsplată, ci la slujire. -- Thoughts from the Mount of Blessing, 120, 121.

Motivația aducerii darurilor este consemnată

Mi s-a arătat că îngerul raportor consemnează în detaliu fiecare dar dedicat lui Dumnezeu și adus în vistierie și, în același timp, rezultatul final al mijloacelor dăruite astfel. Ochiul lui Dumnezeu ia cunoștință de fiecare bănuț consacrat cauzei Sale și de dispoziția sau de indispoziția dătătorului. Motivația dăruirii este și ea consemnată. Cei care se sacrifică și se consacră pe ei înșiși, care îi restituie lui Dumnezeu lucrurile ce îi aparțin, așa cum El le cere, vor fi răsplătiți după faptele lor. -- Testimonies for the Church 2:518, 519.

Motivații mai înalte decât compasiunea

Întinericul moral al lumii decăzute le solicită bărbaților și femeilor creștine depunerea unui efort individual, sacrificarea mijloacelor și influenței lor, pentru a deveni asemenea Celui care, măcar că avea bogății infinite, S-a făcut sărac pentru noi. Duhul lui Dumnezeu nu poate să rămână în cei cărora le-a trimis solia adevărului Său, dar care trebuie să primească un îndemn înainte de a putea înțelege ce datorie le revine în calitate de conlucrători cu Hristos. Apostolul subliniază că avem datoria de a dăruia din motive mai nobile decât simpla compasiune umană sau pentru că am fost impresionați pe moment. El subliniază principiul că ar trebui să lucrăm cu altruism, având în vedere slava lui Dumnezeu. -- Testimonies for the Church 3:391.

Dragostea -- principiul de bază

Dragostea trebuie să fie motivul faptelor noastre. Dragostea este principiul fundamental al conducerii lui Dumnezeu în ceruri și pe pământ și trebuie să fie și temelia caracterului creștinului. Doar ea îl poate ajuta să devină și să rămână statornic. Numai ea îl poate ajuta să reziste în încercări și ispite.

Iar dragostea se va manifesta prin sacrificiu. Planul de răscumpărare a fost adus la îndeplinire prin sacrificiu -- o jertfă atât de amplă, profundă și înaltă, încât nu se poate măsura. Hristos ne-a dat totul, iar cei care îl primesc pe Hristos vor fi dornici să sacrifice totul de dragul Mântuitorului lor. Gândul la onoarea și la slava Sa va avea întâietate față de orice altceva.

Dacă îl iubim pe Isus, ne va plăcea să trăim pentru El, să îi aducem darurile noastre de mulțumire, să lucrăm pentru El. Lucrarea în sine va fi ușoară. De dragul Său, ne vom dori cu înfocare să suferim, să trudim și să ne sacrificăm. Vom simți împreună cu El dorința salvării oamenilor. Vom simți

același atașament fierbinte față de suflete.

Aceasta este religia lui Hristos. Orice altceva este o înșelăciune. Simpla teorie a adevărului sau mărturisirea de credință nu va salva niciun suflet. Nu suntem ai lui Hristos dacă nu îi aparținem în întregime. Inima împărțită îi determină pe creștini să devină nestatornici în scopurile urmărite și schimbători în dorințele nutrite. Efortul de a sluji atât eului, cât și lui Hristos îi transformă în ascultători împietriți, care nu vor putea să reziste când va veni încercarea peste ei. -- Christ's Object Lessons, 49, 50.

Capitolul 40

Darurile de bunăvoie

Tot ceea ce facem trebuie făcut din toată inima. Trebuie să ne aducem darurile cu bucurie și recunoștință, spunând: Din ceea ce este al Tău, îți aducem de bunăvoie. Cel mai costisitor serviciu pe care îl putem face nu este nimic în comparație cu darul pe care L-a dat Dumnezeu lumii noastre. Hristos este un dar în fiecare zi. Dumnezeu L-a dăruit lumii și primește cu bunăvoință darurile încredințate oamenilor pentru înaintarea lucrării Sale pe pământ. În acest fel, recunoaștem și acceptăm că totul este al lui Dumnezeu, în mod absolut și în totalitate. -- Manuscript 124, 1898.

Dumnezeu se bucură să onoreze darul oferit dintr-o inimă iubitoare, conferindu-i cea mai mare eficiență în slujba Sa. Dacă ne-am predat inimile lui Isus, ar trebui să îi aducem și darurile noastre. Aurul și argintul nostru, cele mai prețioase bunuri pământești, înzestrările mintale și spirituale cele mai înalte vor fi consacrate de bunăvoie Celui care ne-a iubit și care S-a dat pe Sine pentru noi. -- Hristos lumina lumii, 65.

Darurile de mulțumire și darurile pentru păcat

Veniți la Domnul cu inimile pline de mulțumire pentru îndurările Sale trecute și prezente și manifestați-vă prețuirea față de bunătățile Sale, aducându-l darurile voastre de mulțumire, darurile de bunăvoie și darurile pentru păcat. -- The Review and Herald, 4 ianuarie, 1881.

Darul adus cu părere de rău este o batjocură la adresa lui Dumnezeu

Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu spiritul dărniceii, făcându-i conlucrători cu El într-o mare lucrare de răspândire a împărăției Sale pe pământ. Dar ei pot urma calea ispravnicului necredincios, și în acest fel pot pierde cele mai prețioase privilegii acordate vreodată oamenilor. De mii de ani, Dumnezeu lucrează prin intermediul oamenilor, dar dacă voiește, El poate să renunțe la cei egoiști, iubitori de bani și lacomi. El nu depinde de resursele noastre și nu poate fi împiedicat de vreun om în realizarea lucrării Sale. Poate să-și ducă până la capăt lucrarea, chiar dacă noi nu vom participa la ea. Dar cine dintre noi ar fi satisfăcut dacă Domnul ar face așa?

Ar fi fost mai bine să nu dăruieți nimic, decât să dăruieți cu părere de rău, căci atunci când oferim cu reticență din mijloacele noastre, îl batjocorim pe Dumnezeu. Să nu uităm că avem de-a face cu Cel căruia îi datorăm toate binecuvântările, cu Cel care cunoaște fiecare intenție a inimii, fiecare țel al minții. -- The Review and Herald, 15 mai, 1900.

Cel ce dă cu bucurie este bine primit

„Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.” Dacă acționăm în spiritul acestui sfat, putem să îl invităm pe Cel Divin să vegheze asupra problemelor noastre trecătoare. Putem să considerăm că dăruim doar din ceea ce ne-a încredințat Domnul nostru.

Trebuie să aducem toate darurile cu bucurie, căci ele provin din suma pe care Domnul a considerat că este potrivit să ne-o încredințeze cu scopul îndeplinirii lucrării Sale pe pământ, pentru ca steagul adevărului să poată fi

ridicat în toate colțurile pământului. Dacă toți cei care cred adevărul l-ar înapoia Domnului zecimile și darurile, ar fi hrană în casa Domnului. Lucrarea de binefacere nu ar mai depinde de darurile fluctuante oferite din impuls și nu ar mai varia în funcție de sentimentele nestatornice ale oamenilor. Cerințele lui Dumnezeu ar fi bine primite, iar cauza Sa ar fi socotită vrednică să primească o parte din sumele ce ne-au fost încredințate.

Cât de dornic ar trebui să fie fiecare administrator credincios să-și sporească partea ce o va aduce în casa vistieriei Domnului și să nu o micșoreze cu vreun ban? Pe cine slujește el? Pentru cine își pregătește darul? Pentru Cel de la care primește toate lucrurile bune care îi aduc bucurie. Așadar, niciunul dintre noi, care primim harul lui Hristos, să nu îi pună pe îngerii în situația de a le fi rușine cu noi, iar pe Isus în situația de a-l fi rușine să ne numească frații Săi.

Să cultivăm ingratitudinea și să o manifestăm prin obiceiul de a oferi pentru cauza lui Dumnezeu cu zgârcenie? Nu, nu! Să ne aducem pe noi înșine ca jertfă vie și să-l dăm lui Isus cu tot ce avem. Toate sunt ale Lui și noi suntem ai Lui, căci ne-a răscumpărat. Cei care primesc harul Său și care contemplă crucea de pe Calvar nu vor întreba cât trebuie să dea, ci vor considera că cel mai valoros dar este încă prea neînsemnat și prea mic față de marele dar al singurului Fiu al Dumnezeului infinit. Prin tăgăduire de sine, cei mai săraci vor găsi căi prin care să obțină ceva de oferit lui Dumnezeu. -- The Review and Herald, 14 iulie, 1896.

Capitolul 41

Metodele populare de colectare de fonduri

Observăm că bisericile contemporane încurajează petrecerile, lăcomia și risipa prin organizarea de mese festive, bazaruri filantropice, seri de dans și serbări, cu scopul strângerii de bani pentru casieria bisericii. Aceasta este o metodă inventată de mințile omenești pentru a obține mijloace fără sacrificii.

Un astfel de exemplu îi influențează pe tineri. Ei observă că tombolele, bazarurile și jocurile sunt aprobate de biserică și cred că există ceva fascinant în această cale de obținere a banilor. Tinerii sunt înconjurați de ispite. Ei intră în sala de bowling și în cazinouri ca să se distreze. Văd cum câștigătorul ia banii. Acest lucru li se pare ademenitor. Pare a fi un mijloc mai simplu de a câștiga bani decât prin muncă asiduă, care necesită energie, perseverență și economisire strictă. Ei își închipuie că nu e niciun rău în aceste metode, întrucât s-a recurs la jocuri similare pentru a obține bani pentru biserică. Deci, de ce nu ar recurge la aceeași strategie?

Deși au bani puțini, se aventurează să îi pună în joc, crezând că ar putea câștiga o sumă destul de mare. Indiferent că pierd sau câștigă, ei se află pe cărarea care duce la ruină. Însă exemplul bisericii a fost cel care i-a condus pe o cale greșită.

Daruri pline de defecte

Să ne ferim de aceste stricăciuni, risipe și sărbători ale bisericii, care au o influență corupătoare asupra tinerilor și bătrânilor. Nu avem dreptul de a le acoperi cu mantaua sfințeniei pe motivul că mijloacele obținute sunt întrebuințate în scopuri bisericesti. Astfel de daruri sunt pline de defecte și

poartă blestemul lui Dumnezeu. Ele reprezintă prețul sufletelor.

Poate că aceste sărbători, seri de dans, loterii, bazaruri și mese îmbelșugate sunt încurajate de la amvon pentru a câștiga resurse pentru biserică, dar să nu participăm la niciuna dintre ele, căci, dacă vom participa, Dumnezeu nu ne va mai privi cu plăcere. Noi nu ne propunem să apelăm la satisfacerea poftelor sau la distracțiile lumești pentru a-i determina pe așa-numiții urmași ai lui Hristos să dăruiască din banii pe care i-au primit de la Dumnezeu. Dacă ei nu vor oferi de bunăvoie, din dragoste pentru Hristos, darul nu va fi nicidecum primit de Dumnezeu.

Caractere distruse

Moartea, înveșmântată în mantia cerului, pândește pe cărarea tinerilor. Păcatul este poleit cu sfințenia bisericii. Aceste forme diferite de distracție din bisericile contemporane i-au dus la ruină pe mii de tineri care, dacă nu ar fi fost acestea, ar fi rămas integri și ar fi devenit urmași ai lui Hristos. Caracterul lor a ajuns o epavă din cauza acestor petreceri bisericesti la modă și a reprezentațiilor teatrale și mult mai mulți vor suferi din cauza aceasta. Totuși, oamenii nu vor să ia seama la pericol și nici la influențele teribile răspândite în acest mod. Mulți tineri și multe tinere și-au pierdut sufletul din cauza acestor influențe corupătoare. -- The Review and Herald, 21 noiembrie, 1878.

Darurile aduse din considerente egoiste

În pretinsele întruniri creștine, Satana îmbracă plăcerile înșelătoare și petrecerile nefinte în haina religiozității, pentru a le da aparența sfințeniei. Conștiința multora este împăcată pentru că se adună fonduri pentru a acoperi cheltuielile bisericii, Oamenii refuză să dăruiască din dragoste pentru Dumnezeu, însă, din cauza iubirii de plăceri și a îngăduirii poftelor din

considerente egoiste, ei vor pieri împreună cu banii lor,

Oare se recurge la astfel de mijloace de susținere a bisericii, din pricină că nu au putere lecțiile lui Hristos despre binefacere, exemplul și harul Său care îi determină pe oameni să îi aducă slavă lui Dumnezeu cu averile lor? Daunele provocate sănătății fizice, mintale și morale de către aceste scene de distracție și de lăcomie nu sunt deloc neînsemnate. Iar în ziua socotelilor finale, vor ieși la iveală suflete pierdute prin influența acestor scene de veselie și de nebunie.

Este deplorabil faptul că motivele sacre și veșnice nu au puterea de a le deschide inimile preținșilor urmași ai lui Hristos, ca să aducă daruri de bunăvoie pentru susținerea Evangheliei, așa cum o au amăgirile ispititoare ale petrecerilor și ale amuzamentului în general. Stăm în fața tristei realități că aceste motivații vor avea întâietate, atunci când lucrurile sfinte și veșnice nu vor mai avea puterea de a exercita o influență asupra inimii, pentru a se implica în acte de binefacere.

Moise nu a înființat loteria

Metoda de strângere de bani aplicată de Moise în pustie a avut un foarte mare succes. Nu a fost nevoie să se impună nimic. Moise nu a organizat un mare ospăț; nu i-a invitat pe oameni la scene de veselie, la dansuri și la distracție generală. Nici nu a înființat loterii sau altceva la fel de lumesc pentru a obține mijloacele necesare înălțării tabernaculului lui Dumnezeu în pustie. Dumnezeu i-a spus lui Moise să îi îndemne pe copiii lui Israel să aducă daruri. Moise trebuia să accepte darurile oricui dădea cu bucurie și din toată inima. Darurile de bunăvoie au fost atât de multe, încât Moise a anunțat că sunt suficiente. Nu mai era nevoie să se aducă nimic, căci se adusesese mult mai mult decât era necesar.

Ispitele lui Satana legate de îngăduirea plăcerilor și a poftelor au succes la așa-ziii urmași ai lui Hristos. Îmbrăcat asemenea unui înger de lumină, el va cita din Scriptură pentru a justifica ispitele înfățișate omului, ca acesta să-și îngăduie pofta și plăcerile pământești dorite de inima lui păcătoasă. Pretinșii urmași ai lui Hristos nu au putere morală și sunt fascinați de momelile ce le sunt prezentate de Satana, iar el obține biruința.

Cum privește Dumnezeu la bisericile care sunt susținute prin astfel de mijloace? Hristos nu poate accepta aceste daruri, fiindcă nu sunt dăruite din dragoste și consacrare față de El, ci din iubire de sine. Însă ceea ce mulți nu vor face din dragoste pentru Hristos, vor face din iubire pentru desfătărilor extravagante care le satisfac poftele și din iubire pentru distracțiile lumești care le încântă inima păcătoasă. -- The Review and Herald, 13 octombrie, 1874.

Repetarea păcatului lui Nadab și Abihu

Creștinii doar cu numele resping metoda Domnului de strângere a banilor pentru lucrarea Sa și la ce anume recurg în schimb? Dumnezeu cunoaște planurile periculoase pe care ei le adoptă. Locașurile de închinare sunt profanate prin tot felul de risipe idolatre, cu scopul de a fi câștigați câțiva bănuți de la iubitorii de plăceri egoiști, pentru plătirea datoriilor bisericii sau pentru susținerea lucrării. În învățăturile date de Dumnezeu referitoare la susținerea lucrării Sale, găsim oare menționate bazarurile filantropice, concertele, târgurile extravagante și distracțiile de acest gen? Ar trebui oare ca lucrarea Domnului să depindă de exact lucrurile pe care le-a interzis în Cuvântul Său -- de acele lucruri care îndepărtează mintea de Dumnezeu, de cumpătare, de evlavie și de sfințenie?

și ce impresie rămâne în mintea necredincioșilor? Standardul sfânt al Cuvântului lui Dumnezeu este coborât în totalitate. Disprețul cade asupra lui

Dumnezeu și asupra numelui de creștin. Prin această metodă nescripturistică de colectare de bani sunt puse în practică cele mai corupte principii. Tocmai aceasta este și dorința lui Satana. Oamenii repetă păcatul lui Nadab și Abihu. Ei întrebuintează în slujba lui Dumnezeu foc obișnuit, nu foc sacru. Domnul nu acceptă astfel de daruri.

Toate aceste metode de strângere a banilor în vistieria Domnului sunt pentru El o urâciune. Falsa consacrare este cea care pune în acțiune aceste planuri. O, câtă orbire, câtă îngâmfare îi caracterizează pe cei care pretind că sunt creștini! Membrii bisericii fac la fel ca locuitorii lumii din vremea lui Noe, când toate gândurile oamenilor erau îndreptate numai spre rău. Toți cei ce se tem de Dumnezeu vor detesta astfel de practici, considerându-le o reprezentare greșită a religiei lui Isus Hristos. --The Review and Herald, 8 decembrie, 1896.

Dărnicia nemotivată de principii solide

E posibil ca un anume om bogat să prefere un anume pastor, față de care se poate dovedi a fi foarte darnic. Acest lucru îl satisface pe pastor, care, la rândul lui, îl laudă pe cel ce face acte de binefacere. Numele acestuia va fi elogiât poate în vreo publicație, dar, e posibil ca acel dătător binevoitor să fie cu totul nevrednic de încrederea ce i se acordă.

Dărnicia lui nu se bazează pe principiul solid și activ de a face binele prin mijloacele personale, de a contribui la înaintarea cauzei lui Dumnezeu pe motiv că o prețuiește, ci are la bază o motivație egoistă, din dorința de a fi considerat darnic. Poate că a dăruit dintr-un impuls de moment, iar dărnicia lui nu se întemeiază pe un principiu solid. Poate că a fost impresionat de auzirea adevărului tulburător, care, pentru moment, l-a determinat să-și deschidă portmoneul; însă, în ultimă instanță, dărnicia lui nu are o motivație profundă. El dăruiește sporadic; portmoneul lui se deschide și se închide

ocazional. Nu merită nicio laudă, fiindcă este un om zgârcit, în deplinul sens al cuvântului, și dacă nu se convertește în întregime, cu tot cu portmoneu, va auzi învinuirea nimicitoare; „Ascultați acum, voi, bogaților! Plângeți și tânguți-vă clin pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii.”

Oamenii de acest gen se vor trezi în final dintr-o autoînșelare teribilă. Cei care au lăudat dărnicia lor sporadică l-au ajutat pe Satana să îi amăgească și să îi determine să creadă că erau foarte darnici, gata să se sacrifice, când, de fapt, nu cunosc cele dintâi principii ale dărnicii și ale sacrificiului de sine. -- Testimonies for the Church 1:475, 476.

Capitolul 42

Pericolul lăcomiei

Mulți dintre copiii lui Dumnezeu sunt buimăciți de spiritul lumii și își neagă credința prin faptele lor. Ei nutresc iubirea de bani, de case și terenuri până într-acolo, încât capacitățile minții și ale ființei sunt absorbite cu totul în această direcție, iar dragostea față de Creator și față de sufletele pentru care a murit Hristos este înăbușită. Stăpânul acestei lumi îi orbește; interesele veșnice sunt puse pe locul al doilea, iar creierul, oasele și mușchii sunt solicitați peste măsură pentru dobândirea de bogății pământești. Toată această acumulare de griji și de poveri reprezintă o încălcare directă a poruncii lui Hristos, care a spus: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții.”

Uitând că El a mai zis „Strângeți-vă comori în cer” , ei acționează în vederea propriului interes. Comoara strânsă în ceruri se află în siguranță; niciun hoț nu se poate apropia de ea și nici molia nu o poate strica. Însă comoara lor se află pe pământ, iar inima lor este atașată de ea.

Biruința lui Hristos

În pustie, Hristos a înfruntat principalele ispite care îl asaltează pe om. Acolo, S-a confruntat singur cu dușmanul viclean și l-a înfrânt. Prima mare ispită a avut de-a face cu apetitul; a doua, cu îngâmfarea; a treia, cu iubirea de lume. I-au fost oferite tronurile și împărățiile lumii împreună cu slava lor. Satana a venit la El cu onoarea de pe pământ, cu bogăția și cu plăcerile vieții și I le-a prezentat în cea mai atrăgătoare lumină pentru a-L amăgi.

„Toate aceste lucruri” , i-a spus el lui Hristos, „ți le voi da ție, dacă Te

vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.” Cu toate acestea, Hristos I-a respins pe vrăjmașul șiret și a fost biruitor.

Omul nu va trece niciodată prin ispite la fel de puternice ca cele prin care a trecut Hristos, dar Satana are un mai mare succes când vine la om. „Toți acești bani, tot acest câștig, tot acest teren, toată această putere, toate aceste onoruri și bogății ți le voi da ție” -- cu ce preț? Condiția este rareori exprimată la fel de clar ca în cazul lui Hristos -- „Dacă te vei arunca cu fața la pământ și te vei închina mie.” El consideră că este suficient să pretindă compromiterea integrității și tocirea conștiinței. Prin preocuparea oamenilor față de interesele pământești, el primește tot omagiul cerut. Ușa este lăsată deschisă, iar el poate intra oricând dorește, însoțit de toate relele lui: nerăbdarea, iubirea de sine, mândria, avariția și necinstea. Omul este fermecat și ademenit cu perfidie spre ruină.

Exemplul lui Hristos ne stă înaintea. El I-a biruit pe Satana, arătându-ne modul în care putem și noi să îl învingem. Hristos i s-a împotrivit lui Satana cu Scriptura. Ar fi putut să recurgă la puterea Sa divină și ar fi putut folosi propriile Sale cuvinte, însă El a zis: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu» ” Dacă Sfânta Scriptură ar fi studiată și urmată, creștinul ar fi întărit ca să-l întâlnească pe dușman, dar Cuvântul lui Dumnezeu este neglijat, iar urmarea este dezastrul și înfrângerea.

Tânărul bogat

Un tânăr a venit la Hristos, spunând: „învățătorule, ce bine să fac ca să am viața veșnică?” Isus I-a îndemnat să țină poruncile. Atunci, el a răspuns: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețe; ce-mi mai lipsește?” Isus s-a uitat la el cu dragoste și i-a arătat cu exactitate lipsa pe care o avea în privința păzirii poruncilor: nu își iubea aproapele așa cum se iubea pe sine

însuși. Iubirea lui egoistă de bogății era un defect care, dacă nu era remediat, avea să-l excludă din ceruri. „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.”

Hristos și-ar fi dorit ca tânărul să înțeleagă că nu pretindea de la el nimic altceva decât să urmeze exemplul Lui, al Domnului cerului. El a renunțat la bogățiile și la slava Lui și S-a făcut sărac, pentru ca omul, prin sărăcia Lui, să se îmbogățească. De dragul acestor bogății, El îi cere omului să renunțe la onoarea, la bogăția și la plăcerea pământească. El știe că atâta vreme cât sunt atașați de lume, oamenii se vor îndepărta de Dumnezeu. De aceea I-a spus tânărului: „Du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.” Cum a primit el cuvintele lui Hristos? S-a bucurat că putea să obțină comoara cerească? O, nu! „A plecat foarte întristat, pentru că avea multe avuții.” Pentru el, bogățiile însemnau onoare și putere, iar ideea de a renunța la ele i s-a părut aproape o imposibilitate.

Acest iubitor de lume își dorea cerul, dar dorea să-și păstreze și bogățiile și a renunțat la viața veșnică de dragul banilor și a puterii. O, ce schimb deplorabil! și totuși, mulți dintre cei ce declară că țin toate poruncile lui Dumnezeu fac exact la fel.

În aceasta constă pericolul bogățiilor la care se expune omul avar. Cu cât câștigă mai mult, cu atât mai greu îi este să fie generos, Micșorarea bogăției înseamnă pentru el renunțarea la viață. Un astfel de om renunță la avantajele răsplătirii nepieritoare, pentru a-și păstra și a-și spori avuțiile pământești. Dacă ar fi păzit poruncile, bunurile lui materiale nu ar fi fost atât de numeroase. În vreme ce făcea planuri și depunea eforturi pentru sine, cum mai putea el să îl iubească pe Dumnezeu cu toată inima și cu toată puterea, iar pe aproapele lui ca pe el însuși? Dacă le-ar fi împărțit săracilor după cum aveau aceștia nevoie, ar fi fost cu mult mai fericit și ar fi avut o comoară cerească mult mai mare și o comoară pământească mai mică de care să se

atașeze. [...]

Răspunzători în fața lui Dumnezeu

Pavel spunea: „Eu sunt dator și grecilor și barbarilor, și celor învățați și celor ne învățați.” Dumnezeu i-a arătat lui Pavel adevărul Său și în acest fel I-a făcut dator față de cei din întuneric să le descopere lumina. Dar mulți nu își dau seama că sunt răspunzători în fața lui Dumnezeu. Întrebuințează talanții Domnului lor și au capacități ale gândirii care, dacă ar fi folosite în direcția cea bună, i-ar putea face conlucrători cu Hristos și cu îngerii Lui. Multe suflete ar putea fi salvate prin eforturile lor și ar putea străluci asemenea stelelor în cununa bucuriei lor. Dar lor nu le pasă de acest lucru.

Prin atracțiile acestei lumi, Satana a căutat să îi înlănțuie și să le paralizeze capacitățile morale. și a reușit chiar foarte bine.

Este în joc destinul veșnic

Ce valoare au casele și terenurile în comparație cu sufletele prețioase pentru care a murit Hristos? Prin intermediul vostru, dragi frați și surori, aceste suflete ar putea fi salvate, împreună cu voi, pentru împărăția slavei, dar din comoara voastră pământească nu puteți să luați cu voi nici cea mai mică parte. Voi strângeți cât puteți, păstrați cu toată grija acaparatoare de care sunteți capabili, dar dacă Domnul va porunci în câteva ore un foc pe care nimeni nu-l va putea stinge, El va distruge toate avuțiile pe care le-ați strâns în viață și le va transforma într-un morman de ruine învăluite în fum. Puteți să vă dedicați întreaga pricepere și energie acumulării de comori pe pământ, dar cu ce vă vor ajuta când viața vă va ajunge la capăt sau când Isus va reveni? Pe cât de înălțați ați fost aici, pe pământ, de onorurile și bogățiile pământești, neglijând viața spirituală, pe atât de mult va scădea valoarea voastră morală înaintea tribunalului marelui Judecător. „Ce folosește unui

om sa câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?”

Mânia lui Dumnezeu va cădea asupra celor care îi slujesc lui Mamona, și nu Creatorului lor. Însă cei care trăiesc pentru Dumnezeul cerului, arătându-le celorlalți calea vieții, vor descoperi că drumul celor neprihăniți este ca lumina soarelui, a cărei strălucire crește treptat până la miezul zilei. Ei vor auzi iar și iar invitația de bun venit: „Bine, rob bun și credincios,, intră în bucuria stăpânului tău.” Bucuria lui Hristos este aceea de a vedea suflete salvate în împărăția slavei Sale și, pentru această bucurie, El „a suferit crucea, a disprețuit rușinea”. Dar, în curând, „va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora.” Cât de fericiți vor fi aceia care, după ce au participat la lucrarea Sa, vor fi primiți să se bucure împreună cu El!-The Review and Herald, 23 iunie, 1885.

Puterea amăgitoare a lui Satana

Scopul lui Satana este acela de a face lumea un loc foarte atractiv. El are o putere amăgitoare pe care și-o exercită pentru a înșela chiar și sentimentele celor care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos. Mulți așa-numiți creștini ar face orice sacrificiu pentru a acumula bogății și, cu cât au mai mult succes în atingerea țintei dorite, cu atât mai puțin le pasă de adevărul prețios și de înaintarea lui pe pământ. Ei își pierd dragostea pentru Dumnezeu și se comportă de parcă și-ar fi pierdut mințile. Cu cât prosperă mai mult în bogățiile materiale, cu atât investesc mai puțin în cauza lui Dumnezeu.

Faptele celor care au o iubire nechibzuită față de bunurile materiale arată clar că este imposibil să slujești la doi stăpâni, lui Dumnezeu și lui Mamona. Ei îi arată lumii că banii sunt dumnezeul lor. Le elogiază puterea și, prin toate intențiile și scopurile lor, îi slujesc lumii. Iubirea de bani devine o putere călăuzitoare și, de dragul banilor, ei încalcă Legea lui Dumnezeu.

Chiar dacă mărturisesc a avea religia lui Hristos, ei nu-i iubesc principiile și nici nu iau seama la îndemnurile ei. Își pun în slujba lumii cea mai importantă dintre puterile lor și se închină la Mamona.

Este alarmant faptul că atât de mulți oameni sunt amăgiți de Satana. El le încântă imaginația cu posibilitățile strălucite de câștig lumesc, iar ei se îngâmă și cred că îi așteaptă fericirea perfectă. Sunt ademniți de speranța de a obține onoare, bogății și poziții sociale. Satana ie spune: „îți voi da toate acestea, toată puterea și toată bogăția aceasta cu care poți să faci bine semenilor tăi” dar, când obiectul căutat este obținut, ei descoperă că nu mai au nicio legătură cu Mântuitorul care S-a tăgăduit pe Sine; nu sunt părtași la natura divină. Ei se agață de comorile pământești și disprețuiesc cerințele sacrificiului de sine și ale smereniei de dragul adevărului. Nu au nicio dorință de a se despărți de comoara lor pământească, de care li s-a legat inima. și-au schimbat stăpânii și au acceptat să îi slujească lui Mamona, și nu lui Hristos. Satana și-a asigurat închinarea acestor suflete înșelate, determinându-le să iubească valorile pământești.

Deseori se întâmplă ca trecerea de la evlavie la spiritul lumesc să se producă imperceptibil prin insinuările perfide ale celui rău, încât sufletul amăgit nu este conștient că s-a despărțit de Hristos și că îi slujește doar cu numele. -- The Review and Herald, 23 septembrie, 1890.

Îndepărtarea de sacrificiul de sine al pionierilor

A fost o vreme când doar puțini oameni ascultau și primeau adevărul și nu aveau multe din bunurile acestei lumi. Atunci a fost necesar ca unii să își vândă casele și terenurile și să cumpere altceva mai ieftin, în timp ce își dăruiau banii de bunăvoie Domnului pentru publicarea adevărului, susținând astfel înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Acești oameni care s-au sacrificat pe ei înșiși au indurat lipsuri, dar dacă rabdă până la sfârșit, răsplata lor va fi

mare.

Dumnezeu a mișcat multe inimi. Adevărul pentru care câțiva au sacrificat atât de mult a triumfat și mulțimi de oameni l-au acceptat. În providența lui Dumnezeu, cei care dețin mijloace au fost aduși la adevăr, pentru ca, pe măsură ce lucrarea ia amploare, nevoile cauzei Sale să fie satisfăcute. Dumnezeu nu le cere acum copiilor Săi casele în care trebuie să locuiască, dar dacă cei care trăiesc în belșug nu ascultă de glasul Său, nu se despart de lume și nu fac sacrificii pentru Dumnezeu, El îi va trece cu vederea și îi va chema pe alții care sunt gata să facă orice pentru Isus, chiar dacă acest lucru înseamnă să-și vândă casele pentru a împlini nevoile lucrării. Dumnezeu va primi darurile aduse de bunăvoie. Cei care dăruiesc trebuie să considere că li s-a oferit acest privilegiu. -- The Review and Herald, septembrie, 1884.

Copiii lui Dumnezeu sunt puși la încercare înaintea universului ceresc, dar insuficiența darurilor, a jertfelor și a eforturilor lor firave în slujba lui Dumnezeu le trădează necredințioșia. Dacă puținul care se face acum ar fi tot ce se putea face, ei nu ar fi condamnați, însă puteau face mai multe cu resursele lor. Ei știu, și știe și lumea, că au pierdut în mare măsură spiritul lepădării de sine și dispoziția de a purta crucea. -- Testimonies for the Church 6:445, 446.

Toți oamenii sunt puși la încercare

și Matei în bogăția lui, și Andrei și Petru în sărăcia lor au fost supuși aceluiași test și toți au răspuns cu aceeași consacrare. În clipa reușitei, când plasele erau pline cu pește și când imboldurile vieții vechi erau cele mai intense, Isus le-a cerut ucenicilor, lângă mare, să părăsească totul pentru lucrarea Evangheliei. La fel, fiecare suflet este testat dacă își dorește mai mult binele trecător decât părtășia cu Hristos.

Principiul este întotdeauna același. Nimeni nu poate avea succes în slujirea lui Dumnezeu, dacă nu lucrează din toată inima și dacă nu consideră toate celelalte lucruri a nu fi altceva decât o pierdere, în comparație cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos. Niciunul dintre cei care au rezerve nu poate fi ucenicul lui Hristos și, cu atât mai puțin, colaboratorul Său. Când extraordinara mântuire este cu adevărat apreciată, sacrificiul de sine din viața lui Hristos va fi observat și în viața oamenilor. Oriunde i-ar conduce, ei vor fi bucuroși să îl urmeze. -- *The Desire of Ages*, 273.

Încercarea de a sluji la doi stăpâni

În preocuparea față de câștigul pământesc există riscul de a pierde totul, întrucât, în dorința arzătoare după comoara pământească, interesele mai înalte sunt uitate. Grija și complicațiile pe care le presupune strângerea de comori pe pământ nu ne mai lasă nici timp și nici dorința de a aprecia valoarea bogățiilor veșnice. [...] „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” Gândurile, planurile și motivațiile vor lua o formă pământească, iar sufletul va fi mânjit de lăcomie și de egoism. „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” [...]

Inima omului poate fi sălașul Duhului Sfânt. Pacea lui Hristos, care întrece orice pricepere, poate să-și găsească locașul în suflet, iar puterea transformatoare a harului Său poate acționa în viața voastră și poate să vă pregătească pentru curțile cerești de slavă. Dar dacă nervii, creierul și mușchii sunt în întregime folosiți în slujba eului, Dumnezeu și cerul nu vor avea primul loc în viața voastră. Este imposibil să țeseți harul lui Hristos în caracterul vostru în vreme ce vă îndreptați toate energiile către lume. Puteți reuși să strângeți o comoară pe pământ spre slava numelui vostru, dar „unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. Considerentele veșnice vor avea o importanță secundară, Chiar dacă participați la formele exterioare de închinare, slujirea voastră este o urâciune pentru Dumnezeul cerului. Nu puteți să slujiți la doi stăpâni. Fie vă veți preda inima și voința de partea lui Dumnezeu, fie vă veți consuma energia în slujba lumii. Dumnezeu nu va accepta o slujire dintr-o inimă împărțită. -- The Review and Herald, 1 septembrie, 1910.

Averi trainice sau umbre efemere

Hristos îi cheamă pe membrii bisericii să iubească adevărul, speranța veritabilă a Evangheliei. El le îndreaptă atenția spre cer, asigurându-i clar că bogățiile trainice sunt cele de sus, nu cele de jos. Speranța lor este în cer, nu pe pământ. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” ne spune El, „și toate aceste lucruri” -- tot ce este esențial pentru bunăstarea noastră -- „vi se vor da pe deasupra.”

Pentru mulți, realitățile acestei lumi întunecă scena glorioasă a măsurii veșnice de slavă care îi așteaptă pe sfinții Celui Preaînalt. Ei nu pot discerne ceea ce este adevărat, real, trainic de ceea ce este fals, contrafăcut, o umbră efemeră. Hristos îi îndeamnă să îndepărteze dinaintea ochilor lor ceea ce le întunecă imaginea realităților veșnice. El insistă ca ei să renunțe la ceea ce îi determină să confunde fantasmеle cu realitatea și realitatea cu fantasmеle. Dumnezeu îi roagă fierbinte pe copiii Săi să își întrebuințeze puterea fizică, mintală și sufletească în slujba pe care El o așteaptă de la ei. Face apel la ei să fie capabili să recunoască personal că avantajele și câștigul din viața aceasta nu merită să fie comparate cu bogățiile ce sunt puse deoparte pentru căutătorul sârguincios și lucid al vieții veșnice. -- The Review and Herald, 23 iunie, 1904.

Absorbiți de preocuparea față de bogății

Vrăjmașul lucrează cu tot atâta perseverență ca înainte de Potop. Prin întrebuințarea diverselor planuri și invenții, el acționează cu sârguință pentru ca mintea oamenilor să rămână absorbită de lucrurile legate de această lume. El își pune la lucru toată ingeniozitatea pentru a-i determina pe oameni să acționeze cu nesăbuiță, să îi mențină preocupați cu planuri comerciale și astfel să le primejduiască speranța vieții veșnice. El pune la cale invenții care periclitează viața oamenilor. Sub conducerea lui, oamenii îi aduc la

îndeplinire planurile. Devin atât de preocupați de bogății și de puterea lumească, încât nu acordă atenție cuvintelor: „Așa zice Domnul”.

Satana jubilează când vede că reușește să îi facă pe oameni să nu se gândească la problemele solemne și importante legate de viața veșnică. El încearcă să le îndepărteze gândul de la Dumnezeu și să aducă în loc spiritul lumesc și mercantilismul. Vrea să țină lumea în întuneric. Scopul lui premeditat este acela de a-i determina pe oameni să uite de Dumnezeu și de cer și de a aduce pe cât posibil toate sufletele sub conducerea lui. În acest scop, le prezintă oamenilor planuri și invenții care să le ocupe în așa măsură atenția, încât să nu mai aibă timp să se gândească la cele cerești.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să se trezească acum și trebuie să își îndeplinească misiunea neglijată. Când facem planuri pentru această lucrare, trebuie să ne punem la contribuție toate capacitățile minții. Ar trebui să nu precupețim niciun efort pentru a prezenta adevărul, așa cum este el în Isus, într-un mod atât de simplu și, în același timp, într-un mod atât de convingător, încât să producă o impresie puternică asupra minții oamenilor. Trebuie să plănuim să lucrăm într-un mod în care să fie cheltuiți cât mai puțini bani posibil, căci lucrarea trebuie să ajungă și în zonele îndepărtate. -- The Review and Herald, decembrie, 1910.

O lecție de la Iuda

Iuda avea trăsături de caracter valoroase, dar avea și câteva trăsături care ar fi trebuit eliminate, înainte de a putea fi mântuit. El trebuia să se nască din nou, nu dintr-o sămânță pieritoare, ci dintr-una nepieritoare. Principala lui tendință negativă, pe care o moștenise și apoi o cultivase, era lăcomia. Prin practicare, ea a devenit un obicei care și-a pus amprenta asupra tuturor acțiunilor lui. Deprinderile lui de economisire au dus la formarea unui spirit zgârcit și au devenit o capcană fatală. Pentru el experiența religioasă

corectă se măsoara prin nivelul câștigului și adevărata neprihănire a fost subordonată acestuia. Principiile creștinești de onestitate și dreptate nu aveau loc în practicile vieții lui. [...]

știind că era întinat de lăcomie, Hristos i-a oferit lui Iuda privilegiul de a asculta multe lecții prețioase. Astfel, el l-a ascultat pe Hristos când înfățișa principiile pe care trebuie să le respecte toți cei care vor intra în împărăția Sa. I s-au pus la dispoziție toate ocaziile de a-l primi pe Hristos ca Mântuitor personal, dar a refuzat darul. Nu a vrut să-și predea calea și voința lui Hristos. Nu a practicat ceea ce se opunea înclinațiilor lui. Prin urmare, spiritul puternic al avariției nu a fost corectat. În vreme ce, formal, a continuat să se numere printre ucenici și se afla în prezența lui Hristos, Iuda își însușea mijloacele ce aparțineau vistieriei Domnului. [...]

Iuda ar fi putut să profite de aceste lecții, dacă ar fi avut dorința de a-și păstra sufletul curat, însă dorința lui de înavuțire l-a biruit, iar iubirea de bani a devenit puterea predominantă. Prin îngăduire, această trăsătură de caracter a ajuns să se dezvolte și să prindă o rădăcină atât de adâncă, încât a alungat din inima lui sămânța bună a adevărului. -- The Review and Herald, 5 octombrie, 1897.

Orbiți de iubirea de lume

Cauza lui Dumnezeu trebuie să ocupe primul loc în planurile și sentimentele noastre. E nevoie să se transmită o solie directă privitoare la îngăduirea eului, în timp ce cauza lui Dumnezeu duce lipsă de bani. Unii sunt atât de reci și de apostazi, încât nu-și dau seama că se atașează de comoara pământească ce va dispărea curând și pentru totdeauna. Iubirea de lume îi învăluie, precum o mantie groasă și, dacă nu-și schimbă conduita, nu vor afla cât de valoroasă este practicarea tăgăduirii de sine de dragul lui Hristos. Toți idoliile noștri și toată iubirea noastră față de lume trebuie

alungate din inimă.

Există pastori și prieteni credincioși care observă pericolul ce îi înconjoară pe acești oameni egocentriți și le arată unde greșesc în alegerea drumului pe care se află, dar, în loc să primească mustrarea în același spirit în care le este dată și să beneficieze de ea, cei dojeniți se răzvrătesc împotriva celor care se poartă cu ei cu devotament.

O, ce bine ar fi să se trezească din letargia lor spirituală și să li cunoască acum pe Dumnezeu! Lumea le-a acoperit ochii ca să nu îl mai poată vedea pe Cel nevăzut. Ei nu pot discerne lucrurile cele mai valoroase, de interes veșnic, ci văd adevărul lui Dumnezeu într-o lumină atât de slabă, încât li se pare de mică însemnătate. Cele mai ne semnificative lucruri legate de interesele lor trecătoare iau proporții sporite, în vreme ce lucrurile privitoare la veșnicie rămân în afara sferei lor de atenție. -- The Review and Herald, 31 octombrie, 1893.

Adevărata generozitate a dispărut

Oamenii care sunt săraci, în comparație cu alții, sunt de obicei aceia care contribuie în cea mai mare măsură la susținerea cauzei lui Dumnezeu. Ei dăruiesc generos din puținul lor. Ei și-au consolidat impulsurile de generozitate prin acte repetate de dărnicie. Când cheltuielile se apropiau de limitele venitului, atașamentul lor față de bogățiile pământești nu avea nicio șansă de a prinde rădăcină.

Însă mulți, când încep să adune bogății pământești, calculează în cât timp ar putea intra în posesia unei anumite sume. În nerăbdarea lor de a strânge pentru ei înșiși, nu mai reușesc să devină bogați în Dumnezeu.

Actele lor de binefacere nu țin pasul cu ritmul în care acumulează. Pe

măsură ce pasiunea pentru bogății crește, ei se atașează de comoara strânsă. Valoarea a ceea ce dețin le întărește dorința de a obține și mai mult, până când unii dintre ei ajung să creadă că zecimea Domnului ar fi o taxă aspră și incorectă. Inspirația a spus: „Când bogățiile sporesc, nu vă lipiți inima de ele.” Dar mulți spun: „Dacă aș fi la fel de bogat ca și cutare, aș aduce multe daruri la vistieria Domnului. Nu aș face nimic altceva cu bogăția mea, ci aș folosi-o exclusiv la înaintarea cauzei lui Dumnezeu.” Dumnezeu i-a pus pe unii dintre aceștia la încercare, oferindu-le bogății, dar împreună cu ele a venit și tentația mai mare, iar ei nu s-au dovedit a fi mai darnici decât atunci când erau săraci. Dorința de înavuțire le-a absorbit mintea și inima și se fac vinovați de idolatrie. -- Testimonies for the Church 3:403.

Când sunt săraci, unii oferă cu generozitate din puținul lor, dar pe măsură ce strâng avere, devin zgârciți. Motivul pentru care au atât de puțină credință este acela că nu se adaptează la noile condiții de prosperitate și nu dăruiesc pentru cauza lui Dumnezeu până într-acolo, încât să facă sacrificii. - Testimonies for the Church 4:77.

Declarațiile orgolioase ale așa-zișilor creștini

Scriptura ne vorbește despre o mare clasă de așa-ziși creștini cărora le lipsesc faptele. Mulți dintre cei care pretind a crede în Dumnezeu îl tăgăduiesc prin faptele lor. Închinarea la bani, la case și terenuri ne indică faptul că ei sunt idolatri și apostatați. Orice fel de egoism este lăcomie și, prin urmare, idolatrie. Mulți dintre cei care au numele înscris în registrul bisericii, în calitate de credincioși în Dumnezeu și în Biblie, se închină lucrurilor pe care Domnul li le-a încredințat ca să facă milostenie. Poate că nu se închină efectiv înaintea comorii lor pământești, dar ea este idolul lor. Ei se închină la Mamona. Le aduc lucrurilor de pe acest pământ elogiul ce îi aparține Creatorului. Cel care vede și știe toate lucrurile consemnează falsitatea declarațiilor lor de credință.

Dumnezeu este exclus din templul sufletului creștinului lumesc pentru ca metodele lumești să poată avea suficient loc. Banii sunt dumnezeul unui astfel de creștin. Însă banii sunt ai lui Iehova, iar cel căruia i-au fost încredințați refuză să îi dăruiască prin acte de binefacere. Dacă i-ar obține respectând planul lui Dumnezeu, tămâia faptelor lui bune s-ar înălța la cer și s-ar auzi mii de imnuri de laudă și de recunoștință din partea sufletelor convertite.

Pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu, pentru a-i învia pe cei morți în greșelile și păcatele lor, pentru a le vorbi păcătoșilor despre balsamul vindecător al dragostei Mântuitorului -- iată scopul în care ar trebui să ne întrebuițăm banii. Dar, prea adesea, sunt folosiți pentru câștigarea gloriei personale. În loc să fie un mijloc de a-i ajuta pe oameni să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Hristos, aducând astfel laudă și mulțumire Dătătorului tuturor lucrurilor bune, valorile materiale sunt mijlocul prin care slava lui

Dumnezeu și perspectiva cerului sunt puse în umbră. Prin folosirea greșită a banilor, lumea s-a umplut de practici rele. Ușa minții a fost închisă înaintea Răscumpărătorului.

Dumnezeu declară: „AI Meu este argintul și al Meu este aurul.” El ține o evidență despre fiecare fiu și fiică a lui Adam, ca să vadă cum obțin ei banii. Poate că bărbații și femeile din lume vor spune: „Dar eu nu sunt creștin. Nu pretind că îl slujesc pe Dumnezeu.” însă acest lucru nu îi face mai puțin vinovați pentru faptul că îi îngroapă mijloacele, resursele, în activități lumești, pentru realizarea intereselor lor egoiste!

Mă adresez vouă, celor care nu îl cunoașteți pe Dumnezeu, care poate că citiți aceste rânduri, căci providențial vă vor fi supuse atenției. Ce faceți cu bunurile Domnului vostru? Ce faceți cu capacitățile fizice și mintale pe care vi le-a dat? Puteți să mențineți activ organismul uman fără ajutorul Său? Dacă Dumnezeu v-ar pronunța moartea printr-un singur cuvânt, ați muri pe loc. Zi după zi, ceas după ceas și minut după minut, Dumnezeu vă ține în viață prin puterea Sa infinită. El este Cel ce vă dă suflarea care vă menține corpul în viață. Dacă Dumnezeu l-ar neglija pe om așa cum omul îl neglijează pe Dumnezeu, ce s-ar întâmpla cu neamul omenesc?

Marele Medic Misionar este interesat de lucrarea mâinilor Lui. El le înfățișează oamenilor pericolul pe care îl presupune închiderea ușii inimii înaintea Mântuitorului, zicând: „întoarceți-vă, întoarceți-vă; pentru ce vreți să muriți?” -- The Review and Herald, 23 mai, 1907.

Titlul de proprietate al comorilor cerești

Vine ziua când „oamenii își vor arunca idolii de argint și idolii de aur pe care și-i făcuseră ca să se închine la ei, îi vor arunca la șobolani și la lilioci și vor intra în găurile stâncilor și în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului și

de strălucirea măreției Lui.” Bogățiile lumii nu vor fi de folos în ziua mâniei divine, numai credința și ascultarea vor aduce biruința.

Să ne manifestăm în fapte toată credința pe care o avem. Trebuie să ne deprindem să vorbim despre credință și să ne pregătim pentru viața viitoare. Ce eforturi mari depun oamenii pentru a obține titlul legal asupra proprietății lor! Ei trebuie să aibă dovezi care să întrunească cerințele legii. Proprietarul nu are liniște până nu se încredințează pe deplin că nu există nicio incertitudine pe titlul lui. O, dacă oamenii ar manifesta același zel și în vederea obținerii titlului de proprietate al comorilor cerești care să întrunească cerințele legii! Apostolul îl îndeamnă pe urmașul lui Hristos să dea dovadă de sânguință pentru a fi sigur de chemarea și alegerea sa de către Dumnezeu. Nu trebuie să existe nicio greșală, nicio incertitudine în cererea pe care o faceți pentru a obține nemurirea. Mântuitorul ne spune: „Ferice de cei ce își spală hainele (de cei ce împlinesc poruncile Lui, KJV -- n. tr.), ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate.” -- The Review and Herald, 30 aprilie, 1889.

Desconsiderarea bogățiilor veșnice

Domnul îi privește cu milă pe cei care se împovărează singuri cu grijile gospodăriei și complicațiile afacerilor. Ei duc multele poveri ale slujirii și neglijează singurul lucru esențial. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” , ne spune Mântuitorul, „și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Prin aceasta ne spune, de fapt: îndreptați-vă privirea dinspre lumea aceasta înspre lumea veșnică. Preocupați-vă cu cea mai mare seriozitate de obținerea lucrurilor pe care le prețuiește Dumnezeu și pentru care Hristos și-a dat viața ca să le puteți avea. Jertfa Sa v-a deschis larg porțile cerului. Strângeți-vă comoara lângă tronul lui Dumnezeu, îndeplinind, prin capitalul ce v-a fost încredințat, lucrarea de a ajuta oamenii să cunoască adevărul. Acest lucru vă va asigura bogățiile veșnice. [...]

Când ne gândim la marele dar al cerului pentru răscumpărarea lumii noastre păcătoase și când luăm apoi în considerație darurile pe care le putem aduce noi, nu îndrăznim să mai facem comparații. Tot ce ar putea aduce Universul întreg nu se poate asemana cu acest unic dar. Dragostea inestimabilă a fost manifestată când Cel egal cu Tatăl a venit să plătească prețul pentru sufletele oamenilor și să le ofere viața veșnică. Cei care mărturisesc Numele lui Hristos să nu fie oare atrași de Mântuitorul lumii, să fie ei indiferenți față de posibilitatea de a deține adevărul și neprihănirea și să desconsidere ei comoara cerească în favoarea celei pământești?

„și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.”

Acest mesaj biblic reprezintă unul dintre cele mai valoroase pasaje din Noul Testament. Acceptat în viața credinciosului, va genera fapte bune, care sunt mult mai prețioase decât diamantele și aurul. El are puterea de a aduce bucuria și mângâierea în viața pământească și de a-i da credinciosului viața veșnică. O, dacă am avea înțelegerea într-atât luminată de har, încât să ne însușim întreaga lui semnificație! Tatăl ne spune: Vă voi da o comoară mai prețioasă decât orice valoare pământească, o comoară care vă va îmbogăți și binecuvânta pentru totdeauna. -- The Review and Herald, 5 martie, 1908.

Cât de discordantă! Cât de lipsită de valoare!

Hristos declară: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze.” Cei care s-au îmbrăcat cu haina de nuntă, haina neprihănirii lui Hristos, nu vor încerca să afle dacă ar trebui să

își ia crucea și să meargă pe urmele Mântuitorului. Ei se vor supune poruncilor Lui cu plăcere și cu bucurie. Multe suflete pier fără să știe despre Hristos. Cât de discordantă este deci toată lupta pentru poziție și bogăție! Cât de firave sunt motivațiile pe care Satana ar putea să le prezinte, pe care egoismul și ambiția ar putea să le ofere, în comparație cu lecțiile pe care le-a dat Hristos în Cuvântul Său! Cât de lipsită de valoare este răsplata pe care o oferă lumea în comparație cu cea oferită de Tatăl nostru ceresc! -- The Review and Herald, 19 septembrie, 1899.

Dumnezeu va purta de grijă

În vreme ce ar trebui să înțeleagă că darurile Providenței nu trebuie risipite inutil, oamenii trebuie să știe și că spiritul zgârceniei și al avariției trebuie biruit. Această înclinație va avea ca rezultat folosirea căilor necinstite și incorecte, care sunt o urâciune pentru Dumnezeu. Creștinii nu ar trebui să își îngăduie să fie tulburați de grija și de neliniștea cu privire la lucrurile necesare vieții. Dacă îl iubesc și îl ascultă pe Dumnezeu și dacă își fac partea, El va avea grijă de nevoile lor. Chiar dacă va trebui să vă câștigați existența cu sudoarea frunții, nu trebuie să renunțați la încrederea în Dumnezeu, căci în marele plan al providenței Sale, vă va oferi zi după zi ceea ce aveți nevoie. Această lecție dată de Hristos este o mustrare pentru gândurile de neliniște, pentru problemele și îndoielile inimii neîncrezătoare. Nimeni nu poate adăuga nici măcar un cot la statura lui, oricât de mult și-ar dori acest lucru. Tot atât de absurd este să vă îngrijorați de ziua de mâine și de nevoile ei. Faceți ce sunteți datori și puneți-vă încrederea în Dumnezeu, căci El știe ce aveți nevoie. -- The Review and Herald, 18 septembrie, 1888.

Goana după bogății

Poporul lui Dumnezeu, care a fost binecuvântat cu o mare lumină în ceea ce privește adevărul pentru această vreme, nu ar trebui să uite că trebuie să aștepte și să vegheze asupra venirii Domnului pe norii cerului. Să nu uite că trebuie să înceteze cu faptele întunericului și să se îmbrace cu armura luminii. Nimeni să nu își facă idoli din aur, argint sau terenuri și să nu își pună inima în slujba acestei lumi și a intereselor ei. Există o preocupare exagerată față de specula cu terenuri, răspândită și la oraș, și la sate. Vechile modalități sigure și corecte de obținere a unei stări materiale își pierd popularitatea. Ideea acumulării de bunuri materiale și bani prin hărnicie și economisire este disprețuită de mulți oameni și este socotită nepotrivită pentru această epocă a progresului.

Dorința de a face speculații, prin achiziționarea de terenuri la țară și la oraș sau a oricărui lucru care promite câștiguri imediate și exorbitante, a atins cea mai înaltă cotă, iar mintea, gândul și truda sunt în întregime îndreptate spre obținerea a tot ce se poate din comorile pământului într-un timp cât mai scurt. Unii dintre tinerii noștri se îndreaptă singuri spre ruină din pricina acestei goane febrile după bogății. Această dorință după câștig deschide ușa inimii în fața ispitelor vrăjmașului. Iar ispitele care vin sunt de o natură atât de amăgitoare, încât unii nu li se vor putea împotrivi. [...]

Spiritul obținerii de câștiguri

Spiritul obținerii de câștiguri și al goanei după îmbogățire, spiritul lumesc ce îi acaparează pe toți, este în totalitate contrar credinței și doctrinelor noastre. Dacă Domnul Preaînalt va dori să-și reverse Duhul Sfânt

și va încerca să-și revigoreze lucrarea, câți vor flămânzi după mana cerească și câți vor înseta după apa vieții? [...]

Consider că sunt periculoase cuvintele unora dintre frații noștri care spun la fel ca bogatul nebun: „Suflete, ai multe bunătați strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” Mulți uită că sunt slujitorii lui Dumnezeu și spun: „Ziua de mâine va fi la fel ca azi și chiar mai îmbelșugată.” Dumnezeu vede toate tranzacțiile voastre. Aveți grijă! Este vremea să vă îndreptați gândurile cele mai profunde și mai sincere către strângerea comorilor cerești, unde nu le mănâncă nici moliile și nici rugina și unde hoții nu le sapă și nu le fură. -- (Mărturii speciale, Seria B 17a:4.5). [„Folosirea nechibzuită a banilor și spiritul speculei”].

Pasiunea nebună de a întreprinde noi afaceri

Dacă apare o idee nouă, oamenii care mărturisesc a crede adevărul găsesc un mijloc de a investi în respectiva afacere. Dumnezeu cunoaște fiecare inimă. Fiecare motivație egoistă îi este cunoscută. El îngăduie crearea anumitor circumstanțe pentru a pune la încercare inima și pentru a le forma caracterul celor ce se numesc poporul Său. În unele situații, Domnul le permite oamenilor să meargă mai departe și să se confrunte cu eșecul total. Mâna Lui este împotriva lor pentru a le spulbera speranțele și a le risipi averile.

Cei care sunt cu adevărat interesați de cauza lui Dumnezeu și care își doresc să investească în dezvoltarea ei vor afla că aceasta e o investiție sigură. Unii vor avea însutit în viața aceasta, iar în lumea viitoare, viața veșnică. Dar nu toți vor primi o parte însutită în viața aceasta, întrucât nu îi pot face față. Dacă li s-ar încredința mult, s-ar dovedi administratori neînțelepți. Domnul le reține partea aceasta, spre binele lor, dar comoara lor din cer este asigurată. Cu cât mai profitabilă este această investiție!

Amețiți de posibilele câștiguri

Dorința pe care o au unii dintre frații noștri de a câștiga rapid bani îi determină să se implice în noi afaceri și să investească bani, însă deseori așteptările lor nu se împlinesc. Ei irosesc sumele ce ar fi putut fi folosite pentru cauza lui Dumnezeu. Există o patimă nebună pentru aceste noi afaceri. și, cu toate că aceste situații s-au repetat de multe ori și deși ei au la dispoziție exemplul altora care au investit și care au ajuns la eșec, mulți nu învață lecția. Satana îi ademenește și îi amețește cu câștigurile ce le-ar putea obține.

Când speranțele le sunt spulberate, ei trec prin multe descurajări în urma aventurării lor nechibzuite. Dacă pierde banii, persoana respectivă consideră că acest lucru este o nenorocire, că e pierderea ei. Dar trebuie să-și amintească faptul că administrează banii Altcuiva, că este doar un ispravnic și că Dumnezeu nu își găsește plăcerea în întrebuințarea nechibzuită a banilor ce ar fi putut fi folosiți pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. În ziua socotelilor finale, administratorul nechibzuit trebuie să răspundă de faptele lui. -- Testimonies for the Church 1:225, 226.

Mai atrăgătoare decât munca perseverentă

Vrăjmașul sufletelor este foarte dornic să împiedice încheierea lucrării speciale pentru această vreme, prin implicarea oamenilor în afaceri sortite eșecului. El le va prezenta în veșmântul mării dărnicii, iar dacă cei care vor urma această cale vor avea succes pentru un timp, și alții le vor urma exemplul. Își pierde forța chiar adevărurile care pun poporul nostru la încercare în această vreme și care, dacă ar fi clar înțelese, ar împiedica astfel de acțiuni.

Unii se vor grăbi să pună în practică planurile speculative de obținere a banilor, iar alții se vor molipsi repede de acest spirit. Este exact ceea ce-și doresc și se vor implica în afaceri speculative care îndepărtează mintea de la pregătirea sfântă și esențială pentru suflet, în vederea întâmpinării încercărilor care vor veni în aceste ultime zile.

Vrăjmașul sufletelor și-a conceput bine planurile și va face tot posibilul pentru a și le aduce la îndeplinire. Ceva asemănător [Aici se face referire la un plan de tranzacții speculative cu terenuri și mine, ce trebuia promovat printre adventiștii de ziua a șaptea, o mare parte din câștigurile obținute urmând a fi dedicate lucrării Domnului.] -- un plan care se pretindea a fi la fel de promițător și de încununat cu succes -- a fost început de multe ori în poporul nostru. Dar când a sosit timpul marelui succes așteptat, a venit eșecul complet. Acest lucru a dus la tulburarea poporului. Mulți s-au implicat în speculă și au fost încântați mai mult de ea decât de munca asiduă și de aplicarea metodelor obișnuite de câștigare a existenței, trudind cu perseverență și încrezându-ne în Domnul. ...

Îndepărtarea gândurilor de la adevăr

Orice acțiune de acest gen, care vine să stârnească dorința de a obține îmbogățirea rapidă prin speculă, îndepărtează gândurile oamenilor de la cele mai solemne adevăruri care le-au fost încredințate muritorilor vreodată. Poate că pentru o perioadă posibilitățile sunt încurajatoare, dar sfârșitul este un mare eșec. Domnul nu aprobă astfel de acțiuni. Dacă este încurajată o astfel de lucrare, vor fi atrase spre aceste acțiuni speculative multe persoane care nu ar fi putut fi îndepărtate în alt mod de la lucrarea de prezentare a adevărilor solemne ce trebuie oferite oamenilor în această vreme. -- (Mărturii speciale, Seria B nr. 17a, 15-19.

O cursă întinsă de Satana

În multe ocazii în care Domnul le-a deschis credincioșilor o cale de întrebuițare a mijloacelor lor pentru înaintarea cauzei Sale, agenții lui Satana le-au înfățișat o modalitate prin care îi asigurau că își vor dubla mijloacele investite. Ei au mușcat momeala; banii au fost investiți, iar cauza Evangheliei, și deseori nici ei înșiși, nu a primit niciodată niciun dolar.

Fraților, amintiți-vă de lucrare și, când aveți mijloace la dispoziție, asigurați-vă pentru vremea viitoare o bună temelie sigură ca să primiți adevărata viață. Isus S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui să vă îmbogățiți cu comoara cerească. Ce îi veți oferi lui Isus, care v-a dăruit totul? -- Testimonies for the Church 5:154, 155.

Capitolul 46

Ispita de a specula

Satana a distrus mulți oameni, determinându-i să se așeze în calea ispitei. El vine la ei la fel cum a venit la Hristos, ispitindu-i să iubească lumea. Le spune că ar putea investi într-o direcție sau în alta pentru a obține un profit, iar ei, de bună-credință, îi urmează indicațiile.

Nu după mult timp, sunt tentați să se abată de la corectitudine, pentru a dobândi cele mai mari profituri posibile. Demersul lor poate părea perfect legal, conform cu standardul de dreptate din lume, însă ei nu trec testul Legii lui Dumnezeu. Motivațiile lor sunt puse la îndoială de frații lor și sunt suspectați că au recurs la căi necinstite în activitatea lor și au compromis astfel influența prețioasă, față de care ar fi trebuit să fie deosebit de vigilenți, pentru binele cauzei lui Dumnezeu. Afacerea ce ar putea deveni un succes financiar în mâinile unui profitor, care și-ar vinde integritatea de dragul câștigului pământesc, este cu totul necorespunzătoare pentru un urmaș al lui Hristos.

Toate aceste acțiuni speculative sunt însoțite de încercări și de dificultăți greu de sesizat și sunt un chin cumplit pentru cei care se implică în ele. Adeseori, anumite împrejurări stârnesc în mod firesc bănuieli cu privire la motivațiile acestor frați, însă, deși unele lucruri pot părea cu totul greșite, ele nu ar trebui considerate întotdeauna adevăratul test al caracterului. Totuși ele se pot dovedi deseori un punct de cotitură în experiența unei persoane. Caracterul acesteia se transformă din cauza concursului de împrejurări în care s-a aflat.

Un experiment periculos

Mi s-a arătat că implicarea în afaceri de speculă este un experiment periculos pentru membrii poporului nostru. În acest fel, ei se așază pe terenul vrăjmașului, se expun unor mari ispite, dezamăgiri, încercări și pierderi.

Apoi mai sunt și neliniștea continuă și dorința fierbinte de a câștiga bani mai repede decât le îngăduie împrejurările actuale. În speranța că vor obține mai mulți bani, ei își schimbă anturajul. Dar, adesea, așteptările lor nu se împlinesc, se descurajează și, în loc să meargă înainte, renunță. Așa s-a întâmplat cu unele persoane din _____. Acestea s-au îndepărtat de Dumnezeu.

Dacă Domnul le-ar fi dat fraților noștri scumpi prosperitate în demersurile lor speculative, ei ar fi ajuns să fie pierduți pentru totdeauna. Dumnezeu își iubește poporul și îi iubește pe cei nenorociți. Dacă își vor însuși lecțiile pe care El dorește ca ei să le învețe, înfrângerea se va transforma în cele din urmă într-o izbândă prețioasă. Iubirea de lume a alungat din inimă dragostea pentru Hristos. Când murdăria este măturată și dată afară și când ușa inimii este larg deschisă ca răspuns la invitația Lui, Hristos va intra și va lua în stăpânire templul sufletului. -- Testimonies for the Church 4:616-618.

Farmecele și mituirile ademenitoare

Acum, în timpul de probă, suntem cu toții puși la încercare. Satana se folosește de farmecele și de mituirile lui ademenitoare și unii vor socoti că prin planurile lor vor reuși să obțină un venit extraordinar. Dar iată, când sunt convinși că se îmbogățesc și când se comportă cu înfumurare și egoism, află că Dumnezeu poate risipi mai repede decât pot ei aduna. -- (Mărturii speciale, Seria B, nr. 17a, 6.

Perspective amăgitoare

Mulți au împrumut cu bani instituțiile noastre, pentru a fi folosiți într-o lucrare bună pentru Stăpânul nostru. Însă Satana concepe anumite metode care le vor stârni fraților noștri marea dorință de a-și încerca norocul, ca la loterie. Unii dintre ei sunt ademeniți de perspectiva fascinantă a câștigului financiar în urma investirii banilor în terenuri. Astfel, ei își retrag banii din instituțiile noastre și îi îngroapă în pământ, iar cauza lui Dumnezeu nu prosperă.

Atunci, dacă unul dintre ei are succes, este atât de entuziasmat de faptul că a câștigat câteva sute de dolari, încât ia hotărârea de a obține, dacă e posibil, și mai mulți bani. El va continua să investească în proprietăți imobiliare sau în mine. Planul lui Satana are succes; în loc să crească, și să ajungă în casierie, fondurile instituțiilor noastre sunt retrase de cei care le dețin, din dorința de a-și încerca norocul în minerit sau în specula cu terenuri. Spiritul lăcomiei este alimentat, iar omul cu înclinații spre zgârcenie își dorește să folosească fiecare dolar care ar trebui să contribuie la înaintarea cauzei lui Dumnezeu pe pământ. -- (Mărturii speciale, Seria B, nr. 17a, 8.

Afacerile speculative întreprinse de pastori

Ne apropiem de încheierea timpului. Nu ne dorim doar să prezentăm adevărul de la amvon, ci să îl trăim și dincolo de amvon. Cercetează cu atenție temelia speranței mântuirii tale! În poziția pe care o ocupi de vestitor al adevărului, de veghetor pe zidurile Sionului, nu te poți implica în afaceri din domeniul mineritului sau cel al proprietăților imobiliare și, în același timp, să împlinești cu eficiență lucrarea sfântă ce ți-a fost încredințată.

Când sunt în joc sufletele omenești, când sunt implicate lucrurile

veșnice, nu putem să ne îndreptăm interesul în mai multe direcții fără să riscăm.

Acest lucru este adevărat mai ales în cazul tău. Când te-ai implicat în această afacere, nu ai cultivat evlavia sufletească, Ai simțit dorința aprinsă de a obține bani. Ai discutat cu mulți despre avantajele financiare ce aveau să fie obținute prin investirea în terenurile din _____. ți-ai imaginat permanent profitul de pe urma acestor afaceri. și toate acestea s-au întâmplat în timp ce erai pastor hirotonit al lui Hristos, în vreme ce te-ai angajat să te dedici cu sufletul, trupul și cu duhul lucrării de salvare a sufletelor. În tot acest timp, primeai bani de la trezorerie pentru susținerea ta și a familiei tale. Prin vorbirea ta, ai încercat să direcționezi atenția și banii poporului nostru departe de instituțiile bisericii și de acțiunile de susținere a împărăției Răscumpărătorului pe pământ. Ai sperat că o să trezești în oameni dorința de a-și investi banii acolo de unde, după cum îi asigurai tu, aveau să obțină o sumă de două ori mai mare și ia-i atras cu perspectiva că, în acest fel, puteau sprijini lucrarea pentru Dumnezeu într-o măsură mult mai mare. [...]

Evitarea complicațiilor lumești

Mai ales pastorul ar trebui să evite complicațiile lumești și să se bazeze pe Sursa oricărei puteri, ca să poată reprezenta corect creștinismul. El ar trebui să se desprindă de tot ce i-ar îndepărta mintea de la Dumnezeu și de la marea lucrare ce trebuie făcută acum. Hristos așteaptă ca pastorul, în calitate de slujitor angajat, să fie asemenea Lui în cuget, în gândire, în cuvânt și în faptă. El așteaptă ca toți oamenii care le explică altora Scriptura să lucreze cu tact și în mod inteligent, nu prin cultivarea nechibzuită a capacităților lor, nu într-un mod din cauza căruia să aibă de suferit sau prin care să se suprasolicite, ci în așa fel, încât să fie capabili să facă o lucrare bună pentru Domnul. -- Testimonies for the Church 5:530, 531.

Specula cu terenurile din apropierea instituțiilor noastre

Am fost instruită să le aduc fraților noștri o mărturie, spunându-le că trebuie să se păzească de specula legată de achiziționarea și vinderea terenului din vecinătatea proprietății școlii. Orice acțiune de cumpărare și de vindere trebuie să fie caracterizată de cea mai strictă corectitudine. Egoismul nu trebuie să își găsească loc aici. Principiile pe care le va susține școala noastră și care vor fi predate studenților, ca parte a educației lor, trebuie cultivate și respectate de cei care se ocupă îndeaproape de interesele școlii. Responsabilii instituției noastre nu trebuie să acționeze, din dorința după câștiguri personale, împotriva principiilor educației creștine, pentru care va fi înființată această școală.

Zi de zi, noi ne decidem atât soarta din viața aceasta, cât și soarta veșnică. Fiecare faptă să fie dreaptă și corectă, și când vindem, și când cumpărăm. Nimic din ceea ce este caracteristic avariției să nu fie acceptat, întrucât aceasta i-ar descuraja pe frați și L-ar nemulțumi pe Dumnezeu. Membrii bisericilor noastre au făcut sacrificii mari pentru ca această proprietate să fie achiziționată pentru școala noastră. Cei care se gândesc la câștigul personal să nu profite de frații lor care poate că trebuie să se mute în apropiere de școală. Cei care au spiritul speculației trebuie să fie descurajați să vină în , fiindcă ei nu vor fi o binecuvântare pentru școală, ci o piedică.

Să nu uităm că ne aflăm înaintea lui Dumnezeu pentru a fi cercetați și fiecare faptă incorectă de slujire a eului este consemnată în cartea cerului și mărturisește împotriva noastră. O, îi implor pe frații noștri să renunțe la mercantilism. Rugăciunea mea este ca niciunul dintre cei care au ca unic scop obținerea avantajelor personale să nu se stabilească în apropiere de școală. Să căutăm să excelăm în lucrurile spirituale, pentru ca spiritul ambiției să fie înlocuit cu spiritul altruismului. Această schimbare trebuie să aibă loc în noi, dacă vrem să fim acceptați de Dumnezeu. -- Scrisoarea 72, 1909.

Atracția loteriilor

Apoi, mai sunt și loteriile. Un tânăr participă și câștigă un ceas de aur. Ce va urma de aici? Poate că ceasul este din aur adevărat, poate că nu e o înșelăciune, dar, vai, înșelăciunea se află în altă parte și în aceasta constă capcana. Dacă a câștigat de data aceasta, el va dori să mai încerce și altă dată. O, dacă ar fi fiul meu, aș prefera să-l văd zăcând în coșciug, decât să joace la loterie pentru acel ceas de aur. Apoi, se întâlnește cu alți băieți. Le arată ceasul și atunci simt și ei dorința de a-și încerca norocul exact la fel și, astfel, intră și ei în joc. În acest mod, vor participa tot mai mulți, și influența se extinde de la unul la altul, iar diavolul știe prea bine să joace acest joc. -- Manuscript 1, 1890.

Capitolul 47

Investiții nechibzuite

Cu câteva săptămâni în urmă, în timp ce participam la o întrunire de tabără la San Jose [1905], câțiva frați mi-au prezentat ceea ce era, în opinia lor, o ocazie extraordinară de a investi bani în minerit și în căile ferate pentru profituri mari. Ei păreau încrezători că vor avea succes și vorbeau despre binele pe care îl vor putea face cu beneficiile pe care le vor obține.

Celelalte persoane prezente păreau interesate să vadă cum voi primi eu propunerea acestor frați. Le-am spus că astfel de investiții erau foarte nesigure. Nu puteau ști cu certitudine dacă aceste afaceri vor avea succes. Le-am vorbit despre răsplata veșnică ce le este asigurată celor care-și strâng comori în cer, însă, în privința acestor acțiuni riscante, i-am rugat, în numele lui Hristos, să se oprească.

În timpul nopții, am fost instruită să îi transmit poporului lui Dumnezeu că nu este voia Lui ca cei care cred în apropiata Sa revenire să își investească banii în minerit. Aceasta ar însemna să ne îngropăm banii în pământ. Voi cita o scrisoare pe care am scris-o unuia dintre frații despre care am menționat mai sus:

San Jose, California, 2 iulie 1905.

Stimate frate, Mi-ai prezentat propunerea de a investi în minerit. Ești încrezător că această investiție va avea succes și consideri că în acest mod vei putea ajuta în mare măsură cauza lui Dumnezeu.

Domnul mi-a arătat că la întrunirile la care voi participa voi întâlni

oameni care îi vor încuraja pe membrii noștri să își investească banii în minerit. Mi s-a cerut să spun că acesta este mijlocul prin care vrăjmașul consumă sau blochează mijloacele de care e mare nevoie pentru îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu. Aceasta este o capcană a vremurilor din urmă, al cărei scop este acela de a-i determina pe copiii lui Dumnezeu să piardă capitalul încredințat de Domnul lor, care ar trebui întrebuințat cu înțelepciune în lucrarea de câștigare a sufletelor. Din cauza faptului că atât de mulți bani sunt investiți în afaceri foarte nesigure, lucrarea lui Dumnezeu stagnează foarte mult din lipsa talantului care ar aduce sufletele la Hristos, [...]

În viziunea din noaptea trecută, îmi ridicam glasul pentru a avertiza împotriva speculațiilor lumești. Spuneam: «Vă rog să vă achiziționați o parte din cea mai mare mină care a fost săpată vreodată.»

Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea. [...]

Dacă investim în mina lui Dumnezeu, profitul este cert. El spune: «Ascultați-Mă dar și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase». [...]

«Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără».

Fratele meu, vei face o investiție pentru a procura mărgăritarul ceresc de mare preț? [...] Aceasta este o afacere în care poți investi fără să îți asumi riscul de a fi înșelat. Dar, dragul meu prieten, nu trebuie să investim în minele de pe acest pământ niciun dolar din banii Domnului.”

Sunt nespus de tristă din cauză că membrii noștri au făcut greșeala de a-și îngropa în minerit capitalul încredințat de Dumnezeu, crezând că în acest fel își vor spori veniturile. Perspectiva poate părea îmbietoare, dar mulți vor fi extrem de dezamăgiți.

Îmi amintesc de un frate care a fost odată interesat de lucrarea și de cauza lui Dumnezeu. În urmă cu câțiva ani, când mă aflam în Australia, acest frate mi-a scris o scrisoare în care îmi spunea că a cumpărat o mină de pe urma căreia se aștepta să obțină mari profituri. Îmi spunea că intenționa să îmi dea o parte din ceea ce urma să câștige. Ocazional, îmi scria astfel: „Acum perspectivele sunt îmbucurătoare. În curând veți primi partea promisă.” Dar acest lucru nu se întâmpla niciodată și, după ce a risipit multe mii de dolari, s-a dovedit că pierduse totul.

Acesta este unul dintre multele cazuri pe care le cunosc. Multe persoane și-au exprimat părerea de rău că i-au încurajat pe alții să investească în minerit. Dacă se află aici cineva care a primit bani de la vreun frate sau de la vreo soră pentru o astfel de investiție, este de datoria iui să îi înapoieze, dacă cei care i-a dat este de acord.

Vă avertizez să fiți atenți la modul în care folosiți resursele Domnului. Dacă le aduceți în vistieria lui Dumnezeu, vă veți asigura răsplata din vistieria inepuizabilă, care este în împărăția Sa.

Poporul lui Dumnezeu s-a mulțumit prea ușor cu adevărurile superficiale. Trebuie să cercetăm cu sârguință pentru a găsi adevărurile profunde, veșnice și ample din Cuvântul lui Dumnezeu. Odată descoperite, vom vinde cu bucurie tot ce avem pentru a cum păra „țarina” în care se află.
-- (Mărturii speciale, seria B 17a:8-13).

Stil de viață adaptat venitului

Mulți, foarte mulți nu s-au deprins să își mențină cheltuielile în limitele venitului lor. Ei nu învață să se adapteze la situația existentă și se împrumută iar și iar, devin copleșiți de datorii și, în acest fel, se descurajează și ajung la disperare.

Mulți uită de cauza lui Dumnezeu și își cheltuiesc nepăsători banii pe distracții și vacanțe, pe haine și pe nimicuri, iar când se face apel pentru înaintarea lucrării în misiunile interne și externe, nu au nimic de dăruit sau chiar scriu cekuri fără acoperire. În acest fel, ei îl înșală pe Dumnezeu cu zecimile și darurile lor, iar prin îngăduința lor egoistă își deschid sufletul înaintea ispitelor teribile și cad în capcanele lui Satana.

Trebuie să fim vigilenți și să nu ne cheltuim banii pe ceea ce nu e necesar și pentru a câștiga admirația celorlalți. Nu trebuie să ne permitem să ne satisfacem poftele care ne determină să copiem obiceiurile lumii și să jefuim vistieria Domnului. -- The Review and Herald, 19 decembrie, 1893.

Hărnicia și economia în familie

Mi s-a arătat că voi, fratele meu și sora mea, aveți multe de învățat. Nu trăiți în limitele banilor pe care îi aveți. Nu ați învățat să economisiți. Când aveți venituri mari, nu știți cum să faceți să vă ajungă cât mai mult timp posibil: Luați în considerare pofta, nu prudența. Uneori cheltuiți banii pe o anumită hrană pe care frații voștri nu și-o permit. Dolarii vă scapă foarte ușor din buzunar. [...] La fel de greșit este să nu îți pui la lucru capacitățile cât mai bine posibil, după cum este greșit ca cel bogat să își păstreze cu lăcomie

bogățiile, pentru că așa îi place. Voi nu depuneți efortul necesar pentru a vă susține familia. Puteți, și chiar reușiți, să munciți dacă aveți totul la dispoziție, dar nu vă străduiți să vă apucați de lucru cu sentimentul că aveți datoria de a vă folosi timpul și puterea în cel mai bun mod și în temere de Dumnezeu.

Sunteți implicați într-o afacere care vă aduce uneori mari profituri. După ce ați luat banii, nu ați analizat cum ați putea economisi, având în vedere perioadele în care nu puteți obține bani atât de ușor. În schimb, ați cheltuit mult pentru nevoi imaginare. Dacă v-ați fi dat seama amândoi de datoria care vă revine față de Dumnezeu, de a vă limita poftele și dorințele și de nevoia de a avea în vedere viitorul, în loc să trăiți numai pentru clipa prezentă, acum ați fi avut o stare materială bună, iar familia voastră ar fi avut cele necesare vieții. Aveți de învățat o lecție și nu ar trebui să fiți îndărătnici. Trebuie să învățați să trăiți cât mai mult timp cu cât mai puțini bani. [...]

Isus a făcut o minune și a hrănit cinci mii de oameni, iar apoi i-a învățat lecția importantă a economisirii. „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic.” Vă revin obligații importante. „Să nu datorați nimănui nimic.” Dacă ați fi neputincioși, incapabili să munciți, atunci frații voștri ar fi datori să vă ajute. Tot ce ați primit de la frații voștri când v-ați mutat a însemnat un punct de pornire. Dacă ați fi avut suficientă ambiție și dacă ați fi convenit împreună să trăiți în limitele venitului pe care îl aveți, nu ați fi avut complicații financiare. Va trebui să lucrați pentru salarii mici, la fel ca și pentru salarii mari. Hărnicia și economia i-ar fi asigurat familiei voastre o stare mult mai bună decât acum. -- Testimonies for the Church 2:431-436.

Economisirea din principiu

Aceia care sunt gata să răspundă la apelurile pentru strângerea de

fonduri în vederea sprijinirii cauzei lui Dumnezeu și care sunt gata să îi ajute pe cei suferinzi și nevoiași nu se numără printre cei neglijenți, slabi și comozi în modul în care își conduc afacerile. Ei sunt mereu atenți să își mențină cheltuielile în limitele venitului. Sunt economi din principiu și consideră că e de datoria lor să facă economii, pentru a avea ce să ofere. -- Testimonies for the Church 4:573.

Prima lecție: renunțarea

Am întâlnit familii sărace care se luptau cu datoriile și în care totuși copiii nu erau educați să pună interesele proprii pe locul doi, pentru a-și ajuta părinții. Odată am vizitat o familie în care fiicele și-au exprimat dorința de a avea un pian scump. Părinții le-ar fi împlinit această dorință cu bucurie, dacă nu ar fi avut datorii. Fiicele știau acest lucru și, dacă ar fi fost învățate să practice renunțarea de sine, nu și-ar fi pus părinții în situația de a le refuza cererile. Deși li s-a spus că nu vor primi ceea ce au cerut, problema nu s-a rezolvat imediat. Ele și-au exprimat dorința în repetate rânduri, împovărându-și părinții tot mai mult.

Într-o vizită ulterioară am observat că își cumpăraseră mult doritul instrument muzical și am înțeles că s-au mai adăugat la datorie încă alte sute de dolari. Nu știu pe cine să consider mai vinovat: pe părinții indulgenți sau pe copiii egoiști. Toți sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu. Acesta nu este singurul caz de acest fel. Aceste tinere, deși pretind că sunt creștine, nu au purtat niciodată crucea lui Hristos, căci prima lecție pe care trebuie să o învățăm de la Hristos este tocmai lecția tăgăduirii de sine. Mântuitorul spunea: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” Nu putem deveni ucenici ai lui Hristos, dacă nu ne conformăm acestei condiții. -- Signs of the Time, 31 martie, 1887.

Capitolul 49

Dezonorarea lucrării lui Dumnezeu

Religia pe care o mărturisiți vă obligă, în aceeași măsură, să vă folosiți timpul din cele șase zile de lucru, precum vă cere să veniți la biserică în Sabat. Voi nu lucrați cu conștiinciozitate. Lăsați să treacă orele, zilele și chiar săptămânile, fără să faceți nimic. Cea mai bună predică pe care ați putea să o prezentați lumii este aceea de a arăta că v-ați schimbat viața în mod categoric și că aveți grijă de familia voastră. Apostolul ne spune: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios.”

Voi aduceți dezonoare asupra lucrării atunci când vă stabiliți, pentru o perioadă, într-o zonă în care vă permiteți să fiți leneși, pentru ca apoi să fiți nevoiți să vă îndatorați ca să vă întrețineți familia. Aceste datorii nu reprezintă prioritatea voastră și, în loc să le achitați, vă mutați în altă parte. Aceasta înseamnă să îi înșeli aproapele. Lumea așteaptă pe bună dreptate ca oamenii care se consideră creștini să fie de o corectitudine strictă. Din pricina indiferenței unei singure persoane față de datoriile ce trebuie să le înapoieze, toți membrii noștri riscă să fie considerați nedemni de încredere.

„Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” Acest îndemn se referă atât la cei care lucrează cu mâinile lor, cât și la cei care au de adus daruri. Dumnezeu v-a dat putere și cunoștință, dar voi nu le-ați folosit. Aveți suficientă putere ca să vă întrețineți familia. Dacă e nevoie, treziți-vă dimineța, când stelele încă se mai văd. Faceți planuri pentru o anumită activitate și apoi împliniți-le. Faceți tot ce ați promis, în afara situației în care trebuie să stați în pat din cauza bolii. Mai bine să vă lipsiți de hrană și de somn decât să vă faceți vinovați de neonorarea datoriilor față de alții. -- Testimonies for the Church 5:179, 180.

Ce ne cere porunca a opta

Porunca a opta condamnă răpirea de persoane și comerțul cu sclavi și interzice războaiele de cucerire. Condamnă furtul și jaful și cere corectitudine strictă în cele mai mici detalii ale activităților vieții. Interzice câștigul obținut pe căi necinstite și pretinde achitarea datoriilor sau a salariilor. De asemenea, declară că fiecare încercare de a profita de neștiința, slăbiciunea sau nenorocirea unei persoane este consemnată în cărțile cerești ca fiind o înșelăciune. -- Patriarchs and Prophets, 309.

Una dintre cursele în care Satana prinde sufletele

Cu toții trebuie să facem economii. Niciunul dintre cei ce lucrează nu ar trebui să intre în datorii. [...] Când cineva își face datorit în mod voit, se prinde în una dintre cursele pe care Satana le întinde oamenilor. -- Christian Education, 67

Rezultatul este slăbirea credinței și descurajarea

Dragă frate, Regret situația în care te afli, fiind presat de o datorie. Cunosc destule persoane care, la fel ca și tine, sunt tulburate și descurajate din cauza situației lor financiare. [...]

Domnul nu Se bucură că suferi. El vrea să reverse asupra ta mângâierile Duhului Său cel Sfânt, ca să fii eliberat și să rămâi în lumina și în dragostea Lui. El vrea să înveți anumite lecții și și-ar dori să le înveți repede. Nu trebuie să îngădui să ajungi în dificultăți financiare. Din cauza faptului că ai făcut datorii, credința îți slăbește și ai tendința de a te descuraja. Până și simplul gând că ai datorii te face aproape să îți pierzi judecata. Trebuie să îți reduci cheltuielile și să te străduiești să îndrepti acest

defect de caracter. Poți și trebuie să depui eforturi hotărâte pentru a-ți controla înclinația de a cheltui mai mult decât îți permite venitul. -- Scrisoarea 48, 1888

Un obicei demoralizant

Oricât de răspândită ar fi practica de a împrumuta bani pentru a acoperi o anumită nevoie urgentă, fără să se încerce amânarea intrării în datorii, acesta este un obicei care slăbește moralul. Domnul și-ar dori ca toți cei care cred adevărul să renunțe la acest obicei de amăgire de sine. Ar fi mai bine să îndure lipsuri decât să comită un act de necinste. Niciunul dintre cei care recurg la minciună sau ia fapte necinstite în folosirea bunurilor Domnului nu poate fi nevinovat înaintea Lui. Toți aceștia îl tăgăduiesc pe Hristos prin fapte, deși pretind că ascultă și propovăduiesc poruncile lui Dumnezeu. Ei nu susțin principiile Legii lui Dumnezeu. Dacă nu-și schimbă caracterul în conformitate cu influența sfințitoare a adevărului, cei care înțeleg adevărul vor fi o mireasmă de moarte spre moarte. Ei vor reprezenta adevărul în mod greșit, îl vor înjosi și îl vor dezona pe Hristos, care este adevărul. -- Manuscript 168, 1898.

Capitolul 50

Un apel la rugăciune sau la schimbarea profesiei

Dragă frate și soră, Simt împreună cu voi și mă rog să puteți vedea lucrurile exact așa cum sunt. Trebuie să înțelegeți că nimeni nu ar trebui să își administreze veniturile în așa fel, încât să fie nevoit să intre în datorii. [...]

Când vedeți că nu aveți succes, de ce nu vă îndreptați spre rugăciune sau de ce nu vă schimbați ocupația? Ne așteaptă vremuri tulburi, iar Domnul îi va primi pe toți cei ce conlucrează cu El. Practicați sacrificiul de sine! Faceți fiecare pas cu grijă și cu rugăciune! Umblați înaintea Domnului cu smerenie! Trebuie să rămânem consacrați lui Dumnezeu și să ne croim cărări drepte cu picioarele noastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale. -- Scrisoarea 63, 1897

Un sfat către un colporteur

În scrisoarea ta te plângi de jugul datoriilor. Dar nu ai nicio scuză pentru faptul că ești îndatorat. [...] Ușurința cu care te împrumuți, fără să ai certitudinea că vei putea să înapoiezi banii, este o mare nedreptate față de ceilalți, lipsindu-i chiar și de puținul pe care îl au și aducând dezonoare la adresa lucrării lui Dumnezeu. Dacă ți-ai da seama de ceea ce faci la momentul respectiv, te-ai opri. Ai înțelege că e păcat să îi înșeli pe oameni, fie că sunt credincioși fie că nu, aducându-i la strâmtorare pentru a-ți împlini tu nevoile prezente.

Situația ta, frate _____, nu e de mică însemnătate. Prin modul tău de acțiune, influența pe care o exerciți asupra lucrării altor colportori este dăunătoare și îți va fi dificil să o ștergi. Cei care ar dori să se implice în

colportaj și care ar lucra cu onestitate nu vor mai avea posibilitatea aceasta, pentru că, din pricina ta, vor fi considerați nedemni de încredere. Cei care au într-adevăr nevoie să li se acorde încredere nu o vor primi din cauza modului greșit de a acționa al unor colportori. și ținând cont de experiența pe care au avut-o unii, atunci când au pierdut din casierie sute de lire, cum să nu le fie teamă să își pună încrederea în cei care fac în așa fel, încât sustrag bani din casierie, privându-i pe alții de banii de care au atâta nevoie pentru a sprijini lucrarea lui Dumnezeu din acest timp? -- Scrisoarea 36, 1897

Eliberarea de datorii prin sacrificiu de sine

Luați hotărârea de a nu mai face alte datorii. Renunțați mai bine la mii de lucruri decât să vă îndatorați din nou. Acesta a fost blestemul vieții voastre: datoriile. Fugiți de ele ca de o boală contagioasă.

Fă un legământ cu Dumnezeu ca, prin binecuvântarea Sa, să îți plătești datoriile și atunci să nu datorezi nimănui nimic, chiar dacă ar trebui să trăiești doar cu terci și pâine. E atât de ușor când îți pregătești de mâncare să mai arunci din buzunar încă douăzeci și cinci de cenți pentru ceva pe deasupra. Ai grijă de mărunțiș căci banii vor avea ei înșiși grijă de ei. Câte un pic cheltuit pe una, pe alta și sumele cheltuite se transformă în bani. Țineți dorințele egoiste în frâu cel puțin atât cât ești împrejmuit de datorii.... Nu te poticni, nu te descuraja și nu da înapoi. Abține-te de a-ți face gusturile, nu-ți îngădui pofta, strânge bănuții și plătește-ți datoriile. Rezolvă cu acestea cât de repede posibil. Când vei putea sta din nou pe picioarele tale ca un om liber, fără a mai datora cuiva ceva, vei dobândi o mare biruință. -- Letter 4, 1877.

Datoriile personale să nu împiedice dărnicia

Unii nu s-au conformat planului de dăruire sistematică, aducând ca

scuză faptul că mai au încă datorii. Ei spun că mai întâi trebuie să „nu datoreze nimănui nimic” Dar aceasta nu este o scuză. Am văzut că ei trebuie să dea cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Unii sunt conștienți că trebuie să „nu datoreze nimănui nimic” și socotesc că Dumnezeu nu le mai poate cere nimic până nu scapă de datorii. Însă se înșală în această privință. Ei nu reușesc să-l dea lui Dumnezeu ce îi aparține. Toți credincioșii trebuie să-i aducă Domnului o jertfă potrivită. Cei care sunt îndatorați ar trebui să ia suma datorată din ceea ce au, iar din ceea ce a rămas, să dea o parte. -- Testimonies for the Church 1:220

Capitolul 51

Achitarea datoriilor de către bisericile locale

Mă bucur împreună cu voi la gândul că bisericile locale vor fi eliberate de datorii. Cât de mult s-ar fi putut economisi dacă s-ar fi făcut în fiecare an eforturi suplimentare în acest scop! Casele noastre de rugăciune nu trebuie să aibă datorii an de an. Dacă fiecare membru ai bisericii și-ar face datoria, prin practicarea sacrificiului de sine pentru Domnul Isus, căruia îi aparține, biserica Sa ar fi eliberată de datorii, iar membrii l-ar aduce în felul acesta slavă lui Dumnezeu.

Marile centre ale lucrării pentru Domnul -- mijloacele prin care El lucrează -- nu ar trebui să aibă datorii. În fiecare an, multe lire [Scris în Australia.] sunt pierdute prin dobânda aferentă împrumuturilor. Dacă acești bani ar fi întrebuințați în întregime drept capital de bază, datoria nu ar mai apăsa atât de greu. Politica de a face datorii nu este una fericită. Ce bine ar fi dacă s-ar putea ca mai întâi să se adune banii necesari pentru construcție, prin eforturi intense, și biserica să fie apoi inaugurată fără să fi făcut datorii! O, să nu facem oare o regulă ca atunci când se construiește o casă pentru Domnul, să depunem eforturi sincere și stăruitoare ca ea să-l fie dedicată fără a avea datorii?

Domnul mi-a arătat că bisericile noastre din Australia și Noua Zeelandă nu trebuie să rămână sub povara datoriilor. Datoria înseamnă întotdeauna o neglijare a lucrurilor speciale și sacre ale lui Dumnezeu, întrucât lucrurile egoiste și obișnuite se află pe primul loc și acaparează întreaga atenție. [...] Față de biserica lui Dumnezeu trebuie manifestat cel mai mare respect. Toate celelalte lucruri trebuie să fie pe un loc secund. Gândurile noastre trebuie înălțate, înnobilate și sfințite. Părinții le-au îngăduit copiilor lor să cultive spiritul lumesc și lăcomia și tot la fel și rudelor și prietenilor. Banii au fost

folosiți în momente și în scopuri care nu puteau să îi aducă slavă lui Dumnezeu și care au produs un rău real. Copiii, rudele și prietenii au primit cadouri din belșug, în vreme ce darurile destinate pentru ceea ce prețuiește Domnul au fost reduse ca număr și valoare. [...]

Sacrificiul de sine și ipotecarea bisericilor

Întrebarea cercetătoare pe care trebuie să și-o pună fiecare creștin este aceasta: În adâncul sufletului meu, am eu dragoste pentru Isus? Iubesc eu locașul Lui? [...] Este dragostea mea față de Dumnezeu și Răscumpărătorul meu suficient de puternică pentru a mă determina să renunț la mine însumi? Când sunt ispitit să îmi îngădui plăceri și bucurii egoiste, voi putea spune: Nu, nu voi mai cheltui niciun bănuț pentru a mă satisface pe mine, în vreme ce casa lui Dumnezeu este ipotecată sau este împovărată de datorii?

Îi vom acorda lui Hristos cea mai mare atenție? Oare nu are El dreptul să pretindă de la noi acest semn de respect și loialitate? Tocmai aceste lucruri stau la temelia vieții noastre sufletești, a vieții noastre de familie și a vieții noastre din biserică. Dacă inima, sufletul, puterea, viața sunt în întregime predate lui Dumnezeu, dacă sentimentele îi aparțin întru totul, Dumnezeu va ocupa primul loc în toate activitățile voastre. Ca urmare, veți ști ce înseamnă a fi partener cu Isus Hristos în compania Sa sfântă, Construcțiile ridicate pentru închinarea la Dumnezeu nu vor fi lăsate să stagneze din pricina datoriilor. Dacă îngăduiți să se întâmple așa ceva, ați putea da impresia că v-ați negat credința. -- Scrisoarea 52, 1897

Sumele datorate de biserică sunt dezonorante la adresa lui Dumnezeu

Este o dezonoare la adresa lui Dumnezeu ca bisericile noastre să fie împovărate de datorii, Această stare de lucruri nu trebuie să existe. Este o

dovadă a administrării greșite de la început până la sfârșit și este o dezonoare la adresa lui Dumnezeu și a cerului. Citiți și studiați cu rugăciune capitolul 4 din Zaharia. Apoi citiți primul capitol din Hagai și încercați să vedeți dacă vă regăsiți acolo. În timp ce v-ați gândit mult la voi înșivă, la interesele personale, ați neglijat să porniți construcția sau ați construit cu bani împrumutați și nu ați făcut donații pentru a elibera clădirile bisericii de datorii. Veți lua în considerare responsabilitatea ce vă revine? Anii trec și se fac foarte puține eforturi pentru a reduce datoriile. Dobânda înghite banii ce ar trebui folosiți pentru a achita suma împrumutată.

De ce mai exista datorii

Dumnezeu îi numește pe membrii bisericii robi netrebnici. Voia Lui nu este împlinită când lucrurile sfinte sunt lăsate în paragină, neglijate. Sacrificiul de sine, pus în practică în toate bisericile, ar putea schimba starea de lucruri. „Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor.” Când aurul și argintul sunt folosite în mod egoist, pentru a satisface ambiția, mândria sau îngăduința egoistă, așa cum s-a întâmplat, Dumnezeu este dezonorat.

Este oare posibil ca aceia care sunt responsabili să poată dormi atât de profund, încât să nu priceapă că actuala stare de lucruri este rezultatul neglijenței lor? Poporul ales de Dumnezeu nu poate primi binecuvântarea atunci când își înfrumusețează casele și investește banii lui Dumnezeu în... diverse lucruri pentru satisfacții egoiste, deși știe că banii cheltuiți astfel ar trebui folosiți pentru a păstra casa lui Dumnezeu în cele mai bune condiții și că nu pot fi luați bani din casierie pentru a achita cheltuielile curente.

Am o solie de la Domnul. Bisericile trebuie să-și revină din această apatie și trebuie să se gândească la aceste lucruri. „Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor.” Ca familii, întrebuițăm noi argintul

și aurul Domnului în scopuri egoiste și nu putem contribui cu nimic pentru a micșora datoriile casei Sale? Bisericele sunt împovărate de datorii, nu pentru că le este imposibil să le achite, ci din cauza egoismului membrilor. Prin această neglijență, Dumnezeu este dezonorat și, dacă nu vă mai oferă resurse, să nu pretindeți că nu știți care e cauza. Când îl puneți pe Domnul pe primul loc și când înțelegeți că biserica Lui este dezonorată din cauza datoriilor, Dumnezeu vă binecuvântează. -- Manuscript 116, 1897

Nevoia de sfat și de cooperare

Dragă frate, Trebuie să știi că în tot ceea ce faci nu te îndrepti în direcția pe care ți-o dictează judecata ta, ci în cea dată de sfatul reunit al fraților tăi. Ai ajuns în această situație, fiindcă ai lucrat independent prea mult timp. [...] Poți împrumuta bani. Dar i-ai luat și pe frații tăi cu tine când ai făcut planurile pentru construcție? Ați dus acest jug împreună și au venit ei să te ajute? [...] Nu trebuie săi se îngăduie niciodată unui om să devină factorul unic de decizie în realizarea construcției unei biserici. Este nevoie de toți membrii bisericii care pot purta o răspundere, iar pastorul nu trebuie să îndeplinească singur această lucrare. [...] Aceasta este o lecție pe care trebuie să o înveți -- să cauți ajutorul fraților tăi și să nu mergi mai departe fără sfatul și cooperarea lor. -- Scrisoarea 49, 1900.

O atitudine nescuzabilă

Mi-a fost înfățișată ușurința cu care multe biserici se împrumută și rămân cu datorii. În unele cazuri, casa lui Dumnezeu este împovărată de datorii permanente și trebuie să plătească mereu dobândă. Asemenea lucruri nu ar trebui să se întâmple. Dacă există acea înțelepciune, acel tact și acel zel față de Stăpân pe care le cere Dumnezeu de la toți robii Lui, va exista și o schimbare a acestei situații. Datoriile vor fi eliminate. Sacrificiul de sine va face minuni pentru creșterea spiritualității bisericii. Fiecare membru trebuie

să facă ceva. Nevoia ca fiecare să își facă partea sa din lucrare să le fie prezentată în mod accentuat închinătorilor.

Colegiul și biserica din _____ nu trebuie să fie împovărate de datorii, ca în situația actuală. Aceasta demonstrează o administrare nechibzuită. Dumnezeu ne cheamă la sacrificiu de sine. El le cere daruri celor care pot să le aducă și chiar și frații cei mai săraci pot să aducă din puținul lor. Iar acolo unde este voință, Dumnezeu va deschide calea. Dar Domnul nu este mulțumit de modalitatea aleasă în prezent. El nu are în plan ca lucrarea Sa să fie împiedicată de datorii.

Lepădarea de sine îi va ajuta pe cei care nu au făcut nimic în trecut să facă acum ceva palpabil și să arate că au credință în învățăturile Cuvântului, în adevărul prezent. Toți, bătrâni și tineri, părinți și copii, trebuie să-și arate credința prin fapte. Credința ajunge desăvârșită prin fapte. Ne aflăm în scenele finale ale istoriei acestui pământ; însă doar puțini își dau seama de acest lucru, deoarece lumea s-a interpus între Dumnezeu și om. -- Scrisoarea 81, 1897.

Construirea bisericii și a colegiului din Avondale

Există situații când se pot realiza multe printr-un efort unit, prompt și perseverent. Se stabilise data inaugurării școlii, dar frățietatea din toate coloniile se aștepta la o amânare. Așteptaseră mult timp inaugurarea școlii și erau descurajați. Mai era încă mult de lucru la clădiri, iar fondurile se epuizaseră. Prin urmare, constructorii au spus că lucrarea nu putea fi încheiată la data stabilită. Dar noi am spus că nu trebuie să amânăm. Școala trebuia deschisă la vremea hotărâtă, așa că am prezentat problema înaintea bisericii și am făcut apel la voluntari. Treizeci de bărbați și de femei s-au oferit să lucreze și, deși le-a fost greu să își ia timp pentru aceasta, ei s-au unit să lucreze zilnic până când clădirile au fost înălțate, curățate și mobilate,

gata pentru a fi folosite în ziua inaugurării școlii.

Când a venit timpul să se construiască lăcașul de cult, credința și loialitatea ne-au fost puse iar la încercare. Am întrunit un comitet ca să discutăm ce trebuia făcut. Drumul părea plin de dificultăți. Unii spuneau: „Să construim o clădire mică și, când vor apărea banii, să o extindem, căci în momentul de față ne e imposibil să construim o biserică atât de mare cum ne dorim.” Alții ziceau: „Să așteptăm până când vom strânge banii ca să construim o biserică spațioasă.” Așa trebuia să facem, dar cuvântul Domnului mi-a vorbit în timpul nopții astfel: „Porniți și construiți imediat.”

Apoi, am luat decizia să ne apucăm de lucru și să mergem prin credință. Seara următoare a sosit din Africa de Sud un cec de două sute de lire. Era o donație de la fratele și sora Lindsay, din Cape Town, care doreau să ne ajute la construirea casei de rugăciune. Credința ne fusese pusă la încercare, luasem hotărârea de a începe lucrul, iar Domnul ne-a pus apoi în mâini această sumă mare cu care să începem. Cu această încurajare, lucrarea a pornit cu mult avânt. Consiliul școlii a donat terenul și o sută de lire. Am primit două sute de lire din partea Uniunii de conferințe, iar membrii bisericii au dat cât au putut. Ne-au ajutat și prietenii din afara bisericii, iar constructorii ne-au oferit o parte din timpul lor, lucru la fel de valoros ca și banii.

În acest fel, lucrarea a fost încheiată și avem această biserică frumoasă, cu patru sute de locuri. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru această casă de rugăciune în care putem să ne închinăm Lui. El cunoaște toate strâmtorările prin care am trecut. Când apăreau dificultăți, fratele Haskell, care a supravegheat permanent lucrarea, aduna toți muncitorii și se rugau arzător cu toții, pentru ca Dumnezeu să îi binecuvânteze pe ei și lucrarea pe care o făceau. Domnul le-a ascultat rugăciunea, iar biserica a fost construită în șapte săptămâni. -- The Review and Herald, 1 noiembrie, 1898.

Capitolul 52

Instituțiile trebuie să evite împrumuturile

Dumnezeu nu vrea ca lucrarea Sa să fie mereu împiedicată de datorii. Când se dorește extinderea clădirilor sau a altor amenajări ale unei instituții, aveți grijă să nu depășiți sumele disponibile. Mai bine să amânați îmbunătățirile până când Providența vă va deschide calea să le realizați fără să contractați împrumuturi mari și fără să plătiți dobânzi.

Membrii bisericii au investit în casele de editură și astfel a fost posibilă furnizarea de mijloace pentru susținerea lucrării din diferite zone și pentru împlinirea altor nevoi. Acest lucru este bun. Niciodată nu se poate spune că s-a făcut prea mult în această privință. Domnul știe tot. Dar după cum mi s-a arătat, trebuie depuse toate eforturile necesare pentru a evita datoriile.

În Editură

Activitatea de publicare s-a început prin sacrificii și trebuie condusă după principii stricte de economisire. Problema finanțelor poate fi rezolvată dacă, atunci când e nevoie de bani, angajații vor accepta să li se reducă salariile. Domnul mi-a arătat că acesta este principiul ce trebuie introdus în instituțiile noastre. Când banii sunt puțini, ar trebui să fim gata să ne restrângem nevoile.

Prețul materialelor publicate să fie evaluat corect și apoi toți angajații din casele de editură să vadă cum ar putea economisi pe orice cale, chiar dacă se produc în acest fel multe neplăceri. Aveți grijă la micile cheltuieli, împiedicați pierderile. Tocmai micile pierderi fac diferența la final. Strângeți firimiturile; nimic să nu se piardă. Nu vă pierdeți timpul stând de vorbă;

minutele pierdute se transformă în ore pierdute. Hărnicia, perseverența, lucrul cu conștiinciozitate vor fi întotdeauna încununare de succes.

Unii consideră că se înjosesc dacă au grijă de lucrurile mărunte. Ei cred că în felul acesta dau dovadă de o minte limitată și de un spirit neputincios. Dar buturuga mică răstoarnă carul mare. Nimic din ceea ce ar putea să-și găsească vreun rost nu ar trebui lăsat să se piardă. Dacă nu se fac economii, instituțiile noastre vor ajunge cu siguranță să facă împrumuturi. Deși poate că se primesc mulți bani, aceștia vor fi risipiți prin micile pierderi din fiecare ramură a producției. Economia nu înseamnă zgârcenie.

Fiecare angajat și fiecare angajată a casei de editură trebuie să fie un străjer credincios, care să vegheze ca nimic să nu se piardă. Toți trebuie să fie atenți la așa-zisele nevoi care presupun cheltuieli. Unii oameni trăiesc mai bine cu patru sute de dolari pe an, decât alții cu opt sute de dolari. La fel se întâmplă și în instituțiile noastre; unele persoane se pot descurca cu sume mult mai mici decât altele. Dumnezeu dorește ca toți lucrătorii să dea dovadă de spirit economic și în mod deosebit, să fie buni administratori. -- Testimonies for the Church 7:206, 207.

Reducerea cheltuielilor printr-o atentă administrare a sanatoriilor

Cei care lucrează în instituțiile noastre trebuie să învețe cum să reducă din cheltuieli, astfel încât instituțiile să nu fie nevoite să facă datorii. Trebuie dat dovadă de înțelepciune când se achiziționează ceva. Banii trebuie să ajungă cât mai mult timp posibil. Printr-o administrare atentă, pot fi economisiți mulți dolari.

Cheltuielile nu trebuie făcute decât dacă aveți toți banii în mână. Unii dintre cei ce se ocupă de instituțiile noastre fac datorii ce puteau fi evitate. Poate că se cheltuiește în mod inutil pentru înfrumusețarea clădirii. În multe

cazuri, se cheltuiesc bani pentru satisfacerea poftelor și a mofturilor.

Fiecare lucrător să producă ceva

Fiecare persoană să se străduiască acum, cu zel și curaj, să economisească, nu să cheltuiască. Spuneți-le astfel celor care doresc să consume fără să producă nimic: Sunt dator să economisesc pe orice cale. Nu pot încuraja risipa. Nu pot să permit ca banii să se piardă pentru lucruri ce nu sunt necesare.

De la cel mai mare la cel mai mic, lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să învețe să fie economi. Fiecare să-și spună: Trebuie să îmi impun să nu mai cheltuiesc pe lucruri inutile. Cei care sunt în slujba Domnului să fie atât producători, cât și consumatori. Priviți cât de mare este lucrarea și înfrânați-vă înclinația necreștinească de a cheltui pentru satisfacere personală. Luați în considerare prețul lucrului pe care doriți să îl cumpărați.

În acest mod, fiecare are ocazia de a-și îndeplini partea sa din lucrare. Fiecare să încerce să facă ceva. Cei implicați în lucrarea lui Dumnezeu ar trebui să fie dornici să dea ajutor oriunde e nevoie. Ei ar trebui să-și reducă cheltuielile cât mai mult posibil, fiindcă vor apărea nevoi pentru care va trebui folosit fiecare dolar în vederea lucrării Domnului.

Angajarea persoanelor pentru activități de interior și exterior trebuie luată în considerare cu multă atenție. Administratorii instituțiilor noastre trebuie să fie foarte prudenți. Ei nu ar trebui să angajeze un mare număr de persoane, dacă aceasta nu este o nevoie reală. În această privință se fac deseori greșeli.

Angajații fac parte din instituție

Angajații din instituțiile noastre ar trebui să considere că fac parte din respectivele instituții. Ei nu ar trebui să creadă că trebuie să muncească doar un anumit număr de ore pe zi. Când apar cazuri urgente și când e nevoie de muncă suplimentară, ei ar trebui să răspundă din toată inima și cu plăcere. Ar trebui să manifeste un interes intens față de succesul instituției unde lucrează. În acest fel, alții sunt încurajați să lucreze cu interes și conștiinciozitate.

Hristos a spus: „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic.” Cei care au un rol în instituțiile noastre să ia aminte la această învățătură. Să aibă grijă să nu se risipească resursele spirituale și materiale pe care le primesc de la Domnul. Economia trebuie învățată de educatori, pentru ca ei să le-o prezinte angajaților. Prin învățătură și exemplu, părinții ar trebui să-și învețe copiii arta de a folosi cât mai îndelungat o sumă mică de bani. Multe familii sunt sărace din cauză că își cheltuiesc banii imediat ce îi primesc.

Cel care ocupă funcția de bucătar într-un sanatoriu ar trebui să fie deprins cu obiceiul de a economisi. El trebuie să știe că niciun aliment nu trebuie risipit.

„În sârguința, fiți fără preget”

Cuvântul inspirat ne spune cum trebuie să fim: „În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” Cei care lucrează în sanatoriile noastre trebuie să muncească plini de interes și cu seriozitate. Dacă angajații nu stăpânesc arta de a fi rapizi, să înceapă să se instruiască în această privință sau să accepte ca salariul să fie pe măsura lucrului făcut. În fiecare zi, asistentele și ceilalți angajați ar trebui să devină tot mai eficienți, mai pricepuți la toate activitățile și mai operativi. Ei se pot strădui să ajungă

la un nivel tot mai înalt, în calitate de ajutoare ale Domnului. Cei care sunt înceți din fire să se instruiască zilnic pentru a-și îndeplini sarcinile mai repede și în același timp cu grijă. [...]

Cei care sunt plătiți pentru activitatea lor ar trebui să fructifice ocazia. Ei trebuie să fie atât producători, cât și consumatori. Pe măsură ce vor fi educați în această privință, vor deveni tot mai capabili să-și îndeplinească sarcinile încredințate. Vor fi pregătiți să îndeplinească orice sarcină. -- Scrisoarea 87, 1901.

Economisirea în administrarea școlilor

Economisirea trebuie practică în orice aspect, pentru a rămâne pe linia de plutire și pentru a nu ne afunda în datorii; însă ar trebui să existe o creștere a sumei plătite pentru școlarizare. Acest lucru mi-a fost prezentat când eram în Europa și de atunci v-am vorbit despre el în școlile voastre. Iar chestiunea „Cum vor reuși școlile noastre să nu facă datorii?” va rămâne întotdeauna o problemă, până când nu se vor face planuri mai înțelepte. Ridicați taxa pentru cursurile elevilor și angajați la bucătărie persoane care știu cum să facă economie. Angajați persoanele cele mai talentate, chiar dacă trebuie să plătiți salarii bune și convenabile. Este esențială consolidarea tuturor ramurilor. După ce au fost luate aceste măsuri de precauție, datoriile școlilor noastre nu vor mai crește. [...]

Elevii să coopereze

Unii vor spune: Vom avea mai puțini elevi. Acest lucru e posibil, dar cei pe care îi veți avea vor profita la maximum și vor înțelege că trebuie să muncească sârguincios pentru a ajunge în pozițiile pe care trebuie să le ocupe. Dacă Domnul le va fi mereu prezentat elevilor ca Unul la care trebuie să caute sfat, vor primi, la fel ca Daniel, cunoștință și înțelepciune de la El.

Atunci toți vor fi canale de lumină. Vorbiți-le elevilor despre această problemă. Întrebați-i care dintre ei vrea să se sacrifice pentru a achita împrumutul deja contractat. Unii elevi nu au nevoie de altceva decât de o gândire binevoitoare.

Dumnezeu să îi ajute pe administratorii școlilor noastre să nu îngăduie vreodată ca sumele cheltuite să depășească venitul, caz în care școala va trebui închisă. Nu a existat talentul necesar în administrarea finanțelor școlilor noastre. Dumnezeu va cere aceste lucruri de la administratori. Orice obicei de prisos și costisitor și orice capriciu trebuie înlăturate. Datoriile nu se vor acumula când școlile își vor însuși cu seriozitatea necesară principiile atât de clar arătate în Cuvântul lui Dumnezeu. -- Scrisoarea 137, 1898.

Prudență în administrarea finanțelor școlilor

În primul rând, directorul școlii ar trebui să aibă grijă de finanțele instituției. El ar trebui să cunoască principiile fundamentale ale contabilității. El trebuie să dea un raport detaliat al modului în care au fost utilizate, în interesul școlii, sumele ce i-au trecut prin mână. Bugetul școlii nu trebuie cheltuit inutil, ci trebuie depuse eforturi pentru a mări utilitatea școlii. Cei cărora li s-a încredințat administrarea financiară a instituțiilor noastre de educație nu trebuie să-și permită să cheltuiască banii în mod nepăsător. Toate aspectele legate de banii școlilor noastre trebuie să aibă o transparență deplină. Calea Domnului trebuie urmată cu strictețe, chiar dacă ea nu corespunde căilor omului. [...]

Dacă sunteți tentați să întrebuințați banii din bugetul școlii într-un mod care nu este nicidecum benefic acesteia, standardul principiilor voastre va trebui examinat cu atenție, pentru ca atunci când va veni vremea să fiți verificați, să nu fiți găsiți cu lipsuri. Cine este contabilul? Cine este directorul economic? Cine este administratorul? Sunt ei atenți și competenți? Puneți-vă

aceste întrebări. Este posibil ca banii să fi fost întrebuințați greșit, fără ca cineva să știe cum anume s-a întâmplat, și este posibil ca școala să iasă mereu în pierdere, din cauza cheltuielilor nehibzuite. Cei răspunzători poate că vor regreta foarte mult această pierdere și totuși vor crede că au făcut tot ce puteau mai bine. Dar de ce au îngăduit ca datoriile să crească? Cei care sunt responsabili pentru școală să verifice lunar situația financiară a acesteia. -- Manuscript 65, 1906.

Fugiți de datorii ca de lepră

Economia trebuie practică în toate aspectele legate de școală. Cei care vin la școală lasă în general în urmă case modeste, unde au fost obișnuiți să mănânce o hrană simplă, fără multe feluri de mâncare. La prânz sunt obișnuiți să mănânce modest, dar consistent. Cel mai bine e ca toți să servească seara doar o masă ușoară. Trebuie să se facă economii cu strictețe, altminteri vor fi necesare împrumuturile. Mențineți-vă în limitele disponibile! Fugiți de datorii ca de lepră! -- Scrisoarea 60, 1896.

Capitolul 53

Eșecul de a evalua costul real

Unii oameni nu acționează cu înțelepciune. Ei își doresc foarte mult să facă impresie și consideră că înfățișarea exterioară le va conferi putere. În activitatea lor, nu stau mai întâi să evalueze costul, ca să vadă dacă vor putea termina ce au început. În acest fel își dau în vileag defectul. Ei demonstrează că mai au multe de învățat în privința nevoii de a acționa cu foarte mare prudență. Bazându-se pe ei înșiși, fac multe greșeli. Unii au îndurat pierderi din care nu-și vor mai reveni niciodată.

Așa s-a întâmplat cu unii dintre cei care s-au simțit capabili să înființeze și să conducă sanatorii. Ajung la eșec și, când se trezesc în datorii, solicită Asociația Medicilor Misionari să preia instituția falimentară și să-și asume datoriile. [...] Este în dezavantajul Asociației Medicilor Misionari să preia atât de multe sanatorii falimentare. Cei care au condus aceste sanatorii și care au mers pe căi greșite să judece în mod înțelept. Să nu îngăduie să ajungă la eșec. Acest lucru l-ar descuraja pe oamenii de bună-credință.

Cei care s-ar fi descurcat bine dacă s-ar fi consacrat lui Dumnezeu și dacă și-ar fi dorit să lucreze cu smerenie, extinzând afacerea treptat și refuzând să se îndatoreze, au dat faliment din cauză că nu au lucrat în mod cinstit. și când dau de necaz, vând totul, dovedind că nu sunt capabili să continue. Ei și-au dorit să scape de presiunile financiare și nu s-au gândit la rezultate.

Cei care îi ajută pe aceștia să iasă din situația de criză sunt tentați să îi oblige să semneze anumite angajamente, din cauza cărora aceștia se vor simți ca niște sclavi. Le va merge numele că nu au condus bine instituția și au

ajuns la faliment. Rareori vor putea să scape de acest lucru.

Am fost instruită să le spun celor care au contractat împrumuturi: Nu renunțați dacă acționați pe căi corecte. Lucrați cu toată puterea pentru a ieși din această situație. Nu adăugați și instituția voastră la povara grea a unei alte asociații, aflată deja în dificultăți financiare. Cel mai bine este ca fiecare sanatoriu să își asume responsabilitatea.

Cei care răspund de sanatoriile noastre trebuie să fie precauți. Uneori nu vor observa creșteri mari. Să se acționeze cu înțelepciune, tact și flexibilitate. Să se învețe și să se aplice învățătura pe care a dat-o Hristos cu privire la construirea unui turn. Prevederea este cu mult mai importantă decât regretele târzii -- când lipsa planului înțelept și administrarea fără precauție au ca rezultat sigur eșecul. Administratorii delăsători, care nu știu să-și facă datoria, ar trebui înlăturați. Asigurați-vă serviciile oferite de bărbați și femei prevăzătoare, pentru ca lucrarea să nu aibă dificultăți.

Toți cei care intră în legătura cu instituțiile noastre să se smerească înaintea lui Dumnezeu. Să îi ceară lui Dumnezeu să îi ajute să facă planuri înțelepte și să economisească, astfel ca instituțiile să prindă o rădăcină puternică și să aducă roade pentru slava lui Dumnezeu. Nu vă bazați pe oameni! Priviți la Isus! Petreceți fiecare clipă în rugăciune și vegheați în rugăciuni, cu mulțumiri! Asigurați-vă că aveți o legătură strânsă cu Hristos. - Scrisoarea 199, 1901.

Datorii la care s-a ajuns prin construirea peste limitele prevăzute

Frate _____, nu este înțelept să faci datorii. Ești un om inteligent și nu trebuie să ți se amintească acest lucru. Datoria este un jug -- un jug apăsător și amar. Nu e o idee înțeleaptă să mai cumperi încă un teren în apropiere de _____. Ai fost strâmtorat peste măsură în efortul de a construi și de a utiliza

Sanatoriul. Ar fi fost mai bine dacă făceai o clădire mai mică. Dintotdeauna am fost de părere că cel mai bine ar fi fost să se reducă planurile construcției mai mult decât s-a făcut și apoi, când aveau să se procure mijloacele necesare și dacă mai era nevoie de spațiu, clădirea ar fi putut fi extinsă. Mobilarea unei clădiri mai mici costă mult mai puțin. -- Scrisoarea 158, 1902.

Prinși în capcană din cauza estimărilor greșite

Dacă ascultăm de sfatul Domnului, vom putea achiziționa pentru sanatorii, cu o rată rezonabilă, terenuri unde există deja clădiri utilizabile și pomi ornamentali. Mi-au fost înfățișate multe astfel de locuri. Am fost instruită ca ofertele generoase făcute în legătură cu aceste locuri să fie luate în considerație cu atenție. [...]

Totuși, în unele cazuri, poate fi necesară alegerea unui teren fără îmbunătățiri și pe care nu s-a construit nimic. Într-un astfel de caz, trebuie să avem grijă să nu alegem un loc care va necesita investirea unei mari sume de bani pentru îmbunătățiri. Din cauza lipsei de experiență și a estimărilor greșite, am putea cădea în capcana unor datorii mari, deoarece construcțiile și utilitățile vor costa de două sau de trei ori mai mult decât s-a estimat. -- Manuscript 114, 1902.

Bizuirea în exclusivitate pe banii obținuți în viitor

Directorul general și directorul economic trebuie să lucreze într-o strânsă unitate. Directorul economic trebuie să aibă grijă ca sumele cheltuite să nu depășească venitul. El trebuie să știe pe ce se poate baza, pentru ca lucrarea de aici să nu fie împovărată cu datorii, la fel ca în Battle Creek. Starea de lucruri de acolo nu ar fi trebuit să existe niciodată. Acesta este rezultatul faptului că oamenii nu s-au supus conducerii lui Dumnezeu. Când

se află sub călăuzirea lui Dumnezeu, lucrarea înaintază în mod armonios, însă când oamenii cu o fire puternică, ce nu sunt conduși de Dumnezeu, sunt puși în poziții de responsabilitate în lucrare, cauza este pusă în pericol, pentru că firea lor puternică îi îndeamnă să folosească banii pe care nu îi dețin încă. -- Manuscript 106, 1899.

Acțiuni premature fără multă consfătuire

Este nevoie de un talent deosebit pentru înființarea și organizarea unui sanatoriu, chiar dacă este vorba de o inițiativă personală. Înainte de a porni această acțiune, frații noștri trebuie să ceară părerea unor sfătuitori

înțelepți. _____ trebuie făcut, dar trebuie făcut cum se cuvine. Acolo unde acțiunile începute s-ar dovedi un eșec, acolo unde cel care și-a asumat responsabilitatea eșuează, va fi foarte dificil de depășit pata ce va fi lăsată astfel asupra adevărului.

Oricine își propune să deschidă un sanatoriu trebuie să îi consulte pe aceia dintre frații lui care duc povara lucrării în zonele apropiate și în cele îndepărtate. Nu ne putem permite ca lucrarea misionară medicală să lase o altă impresie decât aceea că Dumnezeu este Conducătorul și Apărătorul nostru. [...]

Am fost instruită să le spun fraților noștri de pretutindeni: înainte de a se face noi investiții, să se țină seama de investițiile deja făcute în zonele care duc lipsuri. În caz contrar, poporul nostru va fi nevoit să poarte povara unor mari datorii. -- Scrisoarea 5, 1905.

Mergând Înainte prin credință

Faptul de a nu se face niciun pas când e nevoie de o investiție și nu deținem banii pentru lucrarea dorită nu trebuie considerat a fi întotdeauna planul cel mai înțelept. În lucrarea Sa, Domnul nu le explică întotdeauna slujitorilor Lui totul. Uneori, El le pune la încercare încrederea, aducându-i în situația de a merge înainte prin credință. Adeseori, El îi trece prin strâmțorări și încercări și îi îndeamnă să pășească înainte, chiar dacă în fața lor stă Marea Roșie. În astfel de momente, când ajung la El rugăciunile pline de credință și ardoare ale slujitorilor Săi, El le deschide calea și îi duce la liman.

Domnul dorește ca poporul Său din aceste zile să creadă că va face pentru el lucruri la fel de mari ca și cele făcute pentru copiii lui Israel în călătoria lor din Egipt în Canaan. Trebuie să ne educăm credința, ca să nu ezite să urmeze învățăturile Sale în cele mai dificile experiențe. „Mergeți înainte” este porunca pe care o dă Dumnezeu poporului Său.

Este nevoie de credință și de ascultare cu bucurie pentru ca planurile Domnului să fie aduse la îndeplinire. Când El le arată nevoia de a duce lucrarea în zone unde aceasta va avea influență, oamenii trebuie să meargă și să lucreze prin credință. Prin discuțiile lor evlavioase, prin umilința lor, prin rugăciunile și eforturile lor sincere, ei ar trebui să caute să îi determine pe oameni să prețuiască lucrarea bună pe care Domnul a adus-o la ei. A fost voia Domnului aceea ca Sanatoriul de la Loma Linda să devină proprietatea poporului nostru și ni l-a pus la dispoziție într-o vreme când râul dificultăților creștea și ieșea din matcă.

Una e să muncești pentru a-ți realiza interesele personale -- situație în care oamenii se pot ghida după propria judecată --, dar cu totul altceva este să urmărești înaintarea lucrării Domnului pe pământ. Când Dumnezeu ne arată că o anumită proprietate trebuie obținută pentru înaintarea cauzei Sale și pentru consolidarea lucrării Sale, fie că e vorba de un sanatoriu, fie de o școală sau de orice altceva, El va face posibil acest lucru, dacă cei care au experiența își vor manifesta credința și încrederea în scopurile Lui și vor merge înainte neîntârziat pentru câștigarea beneficiilor pe care El le-a indicat. Nu trebuie să încercăm să luăm cu forța proprietatea niciunui om, dar, când ea ne este oferită, trebuie să fim pe deplin conștienți de avantaje și să facem planuri pentru consolidarea lucrării. Apoi, trebuie să depunem toate eforturile pentru a obține darurile de bunăvoie ale poporului lui Dumnezeu în vederea susținerii acestor noi acțiuni. -- Testimonies for the Church 9:271, 272.

Pericolul pozițiilor extreme

Este corect să împrumutăm bani pentru a face lucrarea cu care știm că Dumnezeu este de acord. Nu trebuie să producem neplăceri și să îngreunăm lucrarea, din cauză că nu dorim să împrumutăm bani. S-a făcut greșeala de a face un împrumut pentru a realiza ceva ce putea să suporte amânare. Dar este periculos să cădem în cealaltă extremă. Nu trebuie să ajungem să ne periclităm sănătatea și să ne împovărăm activitatea. Trebuie să acționăm în mod rațional. Trebuie să facem ce este nevoie, chiar dacă trebuie să împrumutăm bani și să plătim dobândă. -- Scrisoarea 111, 1903.

Atenție la greșeli în ambele sensuri

Întrebarea care se pune este aceasta: Să încercăm să obținem locuri care corespund în privința prețului și a locației, când nu știm de unde vom avea bani? Frații _____, _____ și alții se opun creșterii datoriilor. Dar nu sunt

pregătită să spun că nu ar trebui să cumpărăm în nicio situație terenuri spre care Domnul se pare că ne îndreaptă atenția, când nu există nicio altă piedică decât aceea a banilor disponibili și când, în providența lui Dumnezeu, vom putea achita la scurt timp contravaloarea aceluși teren. Trebuie să ne ferim de greșeli în ambele sensuri. -- Scrisoarea 167, 1902.

O piedică în calea progresului

Ideea că sanatoriile nu ar trebui înființate decât fără contractare de împrumuturi este o piedică în calea progresului. Când am construit biserici, am fost nevoiți să împrumutăm bani, pentru a realiza repede ceva. Am fost obligați să procedăm astfel pentru a împlini porunca lui Dumnezeu. Persoanele profund interesate de înaintarea lucrării au împrumutat bani și au plătit dobândă pentru a sprijini înființarea de școli și sanatorii și pentru a construi case de rugăciune. Instituțiile astfel înființate și bisericile construite au constituit mijlocul prin care mulți oameni au fost câștigați pentru adevăr. În acest fel, zecimile au crescut și s-au adăugat mai mulți lucrători în oastea Domnului. -- Scrisoarea 211, 1904.

Pierderi cauzate de lipsa de credință

Dumnezeu vrea ca standardul să fie tot mai înalt. Biserica nu-și poate micșora sarcina decât cu prețul lepădării de Stăpân. Trebuie construite case de rugăciune în multe locuri. Oare din cauza economiei, să nu reușim să le oferim orașelor noastre locuri de închinare, unde Răscumpărătorul să se poată întâlni cu poporul Său? Nu cumva să dăm impresia că ni se pare o cheltuială prea mare faptul de a-l oferi primirea cuvenită Oaspetelui ceresc.

Când facem proiecte pentru construcții, avem nevoie de înțelepciunea lui Dumnezeu. Nu trebuie să facem împrumuturi inutile, dar vreau să spun că nici nu e nevoie întotdeauna ca înainte de a ne apuca de lucru să deținem toți

banii necesari terminării unei construcții. Deseori, va trebui să mergem înainte prin credință și să lucrăm cât mai repede posibil. Din cauza lipsei de credință eșuăm în împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Trebuie să lucrăm, să ne rugăm și să credem. Trebuie să mergem mereu înainte neabătuți, având încredere în Domnul și spunând: „Nu vom slăbi și nici nu ne vom lăsa.” -- The Review and Herald, 7 septembrie, 1905.

Cuvinte din partea Sfătătorului divin

Într-o viziune de noapte pe care am avut-o cu puțin timp în urmă, participam la o întâlnire de comitet. Acolo se rosteau cuvinte care țineau mai mult de firea omenească decât de cea divină. Se discuta despre lucrarea medicală din _____. Au fost propuse niște planuri care, dacă nu vor fi modificate, vor împiedica lucrarea și nu vor ameliora situația. Conferința Generală a fost solicitată să procure o sumă nu mai mică de douăzeci de mii de dolari pentru a înființa un sanatoriu în _____. Din cauză că a refuzat să accepte plasarea acestei obligații suplimentare asupra Conferinței Generale, fratele _____ a fost tratat cu asprime de unele persoane. Însă, în situația dată, el a considerat că Domnul nu i-a permis să așeze această povară asupra Conferinței. Apreciez judecata fratelui _____ în această problemă. [...]

Dar să revenim la întâlnirea de comitet: Cel care a fost dintotdeauna Sfătătorul nostru a fost prezent încă o dată ca să ne ofere Cuvântul Domnului. El a spus: „Domnul nu va fi proslăvit prin faptul că veți pune asupra Conferinței Generale jugul datoriilor. El a acționat într-un mod special pentru a rupe jugul apăsător al datoriilor de pe grumazul poporului Lui, un jug pe care I-a purtat atâta vreme. Conferința nu trebuie să mai păstreze aceeași atitudine ca până acum”. [...]

Unii nu au învățat încă lecția pe care ne-a dat-o Hristos cu privire la construirea unui turn. „Care dintre voi” ,întreba El, „dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârși și toți cei ce-l vor vedea să înceapă să râdă de el și să zică: «Omul acesta a început să zidească și n-a putut isprăvi» ”. Această avertizare a fost ignorată.

Când cei care se află în poziții de răspundere se grăbesc să înființeze prea timpuriu o nouă instituție, acțiunile întreprinse sunt nu numai împotriva intereselor cauzei lui Dumnezeu, ci și împotriva intereselor celor care încearcă să avanseze prea repede, mânați de înțelepciunea lor omenească. Dumnezeu nu este proslăvit de cei care încearcă să meargă mai repede decât îi conduce El. Consecințele vor fi complicațiile, criza financiară și suferința. Domnul nu vrea ca reprezentanții Săi să repete aceste greșeli, pentru că lucrurile asemănătoare din trecut nu îi aduc slavă. -- Manuscript 144, 1902.

Greșelile trecutului să nu se mai repete

Mintea unora este stăpânită de un fel de nebunie care îi determină să investească într-o direcție de unde nu pare să existe speranța că vor obține vreun profit. Dacă ar fi folosit acei bani în modul prevăzut de Dumnezeu, acești oameni ar fi fost susținuți și ar fi fost pregătiți să împlinească lucrarea ce trebuie încheiată înainte de venirea Domnului. Întrebuințarea greșită a banilor dovedește necesitatea avertizării date de Domnul cu privire la faptul că lucrarea Sa nu trebuie să depindă de planurile omenești, ci trebuie realizată în așa fel, încât cauza Lui să fie consolidată.

Din cauza faptului că s-au conceput planuri greșite, oamenii au împovărat lucrarea lui Dumnezeu cu datorii. Acest lucru nu ar trebui să se mai repete. Cei care se află la conducere să acționeze cu precauție, refuzând să îngroape în datorii cauza lui Dumnezeu. Nimeni să nu acționeze în mod necugetat, neatent, ci să ia în considerare binele lucrării. -- Testimonies for the Church 7:283, 284.

Achitarea datoriilor

Dumnezeu vrea să învățăm din greșelile trecutului. Lui nu îi place ca

instituțiile noastre să fie împovărate de datorii. Am ajuns clipa în care trebuie să facem o regulă din refuzul de a înălța clădiri mari și costisitoare.

Nu trebuie să repetăm greșelile trecutului și să ne afundăm tot mai mult în datorii. Dimpotrivă, trebuie să ne străduim să achităm datoriile pe care le mai au încă instituțiile noastre. Bisericile își pot oferi sprijinul dacă doresc. Membrii care au primit bani de la Domnul pot să-i investească în lucrare fără dobândă sau cu o dobândă mică și pot sprijini lucrarea prin darurile lor de bunăvoie. Domnul vă cere să-l înapoiți cu bucurie partea cuvenită din bunurile materiale pe care vi le-a împrumutat, făcând astfel acte de binefacere. -- The Review and Herald, 13 august, 1908.

Odată cu reforma vor apărea și fonduri

Când îl vom căuta pe Dumnezeu și când ne vom mărturisi păcatul, când va avea loc reforma necesară, vom manifesta împreună dorința aprinsă de a returna ceea ce a fost reținut. Domnul își va arăta dragostea și iertarea și vor apărea mijloace de anulare a datoriilor pe care le au instituțiile noastre. -- Testimonies for the Church 8:89.

Capitolul 56

O datorie ce îi revine omului

Singurul plan pe care l-a evidențiat Evanghelia în vederea susținerii lucrării lui Dumnezeu este cel care lasă susținerea cauzei Sale în grija oamenilor. Având în vedere numai slava lui Dumnezeu, oamenii trebuie să îi ofere partea pe care El a cerut-o. Privind la crucea de pe Calvar și la Răscumpărătorul lumii, care S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim, vom simți că nu trebuie să ne mai strângem comori pe pământ, ci trebuie să le strângem în banca cerului, care nici nu va suspenda plățile și nici nu va da faliment. Domnul L-a dăruit lumii pe Isus, așadar se pune întrebarea: Ce am putea să îi înapoiem lui Dumnezeu, prin darurile și jertfele noastre, pentru a-l arăta că prețuim dragostea Sa? „Fără plată ați primit, fără plată să dați.”

Cât de mult ar trebui să-și dorească orice administrator credincios să sporească partea pe care o aduce la casa vistieriei Domnului, nu să o micșoreze cu vreun bănuț! Pe cine slujește el? Pentru cine pregătește el un dar? -- Pentru Cel de la care primește toate lucrurile bune ce îi aduc bucurie. Atunci, niciunul dintre noi, cei care am primit harul lui Hristos, să nu îi punem pe îngerii în situația de a le fi rușine cu noi și pe Isus în situația de a-l fi rușine să ne numească frați.

Vom da dovadă noi de nerecunoștința și o vom cultiva prin obiceiul de a fi zgârciți când aducem daruri pentru cauza lui Dumnezeu? -- Nu, nu! Să ne aducem pe noi înșine ca jertfă vie și să îi dăm lui Isus tot ce avem. Toate sunt ale Lui; îi aparținem prin faptul că ne-a răscumpărat. Cei care primesc harul Său, care privesc la crucea de pe Calvar nu vor pune sub semnul întrebării partea ce trebuie dată, ci vor considera că cel mai scump dar al lor este încă prea neînsemnat și prea mic față de marele dar al singurului Fiu al

Dumnezeului infinit. Prin tăgăduire de sine, cel mai sărac om va găsi modalități prin care să îi ofere ceva lui Dumnezeu.

Administrarea timpului

Timpul înseamnă bani și mulți oameni pierd clipe prețioase pe care le-ar fi putut petrece făcând ceva util, lucrând cu mâinile lor ceva bun. Domnul nu îi va spune niciodată: „Bine, rob bun și credincios” celui care nu și-a întrebuințat capacitățile fizice, împrumutate ca talanți prețioși, prin intermediul cărora să strângă bani cu care să îi ajute pe cei nevoiași și pe care să-i aducă lui Dumnezeu.

Cei bogați să nu creadă că este suficient dacă aduc daruri numai din banii lor. Ei dețin talantul inteligenței și trebuie să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu ca niște oameni încercați, cu experiență, să fie agenți spirituali zeloși în educarea și instruirea copiilor lor, pentru a-i îndruma spre domeniile în care se pot dovedi utili. Părinții și copiii nu trebuie să creadă că sunt stăpâni pe ei înșiși și că pot face tot ce vor cu timpul și cu lucrurile pe care le dețin. Ei sunt proprietatea răscumpărată a lui Dumnezeu, iar El așteaptă de la ei un profit adus prin puterile lor fizice, care trebuie folosite pentru a aduce un venit în vistieria Sa.

Lepădarea de sine și crucea

Dacă miile de nevoi egoiste ar fi reprimite și dacă banii ar fi distribuiți în direcția potrivită, în casieria lui Dumnezeu ar ajunge mari sume de bani. Mulți își cumpără idoli cu banii ce ar trebui să ajungă în casa lui Dumnezeu. Nimeni nu poate face acte reale de binefacere, dacă nu practică o renunțare de sine adevărată. Renunțarea de sine și crucea se găsesc pe drumul oricărui creștin care îl urmează pe Hristos. Isus spune; „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă

urmeze.” Va lua fiecare om în considerare faptul că ucenicia creștină presupune sacrificiul de sine, chiar și cu prețul vieții dacă e nevoie, pentru Cel care și-a dat viața ca lumea să trăiască?

Creștinii care îl văd pe Hristos pe cruce au obligația față de Dumnezeu de a nu păstra pentru ei niciun lucru, oricât le-ar fi de drag, întrucât El le-a dat darul infinit: pe Fiul Său. Dacă dețin vreun lucru ce poate fi folosit pentru a apropia pe cineva, bogat sau sărac, de Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, ei trebuie să dedice respectivul lucru de bunăvoie acestui scop. Domnul are nevoie de oameni care să conlucreze cu El la salvarea păcătoșilor.

Tot cerul participă în mod activ la asigurarea mijloacelor prin care cunoașterea adevărului să ajungă „la orice neam, la orice seminție și la orice norod”. Dacă nu permitea lumina lor să îi lumineze și pe alții, cei care spunea s-au convertit în mod real neglijează împlinirea cuvintelor lui Hristos.

Nu trebuie să ne chinuim să enumerăm ce sume au fost donate pentru cauza lui Dumnezeu, ci ar trebui mai degrabă să ne gândim la câte daruri nu au fost aduse la vistieria Sa, ci au fost dedicate îngăduirii poftelor eului și satisfacerii personale. Nu trebuie să calculăm câte persoane au fost trimise, ci mai degrabă să socotim câte și-au închis ochii pentru a nu vedea datoria ce ie revine de a le sluji altora, potrivit capacității lor.

Cât de multe persoane ar fi acum de folos, dacă ar exista bani în casierie pentru a le susține în lucrare! Cât de multe oportunități ar fi folosite în vederea extinderii lucrării lui Dumnezeu, pe măsură ce Providența ar crea condițiile prielnice! Sute de persoane ar putea face lucruri bune, în diferitele ramuri ale lucrării misionare, dar ele nu sunt acolo! De ce? -- Pentru că egoismul le ține acasă; le place comoditatea și rămân astfel departe de via Domnului. Unii și-ar dori să meargă în zone îndepărtate, dar nu au banii

necesari, și aceasta din cauza faptului că alții nu și-au făcut datoria. Iată câteva dintre motivele pentru care un număr mic de lucrători poartă o povară nespus de mare, în vreme ce alții nu duc nicio povară. -- The Review and Herald, 14 iulie, 1896.

Dolarul care ar putea salva un om

Domnul a luat toate măsurile necesare pentru ca solia adevărului să ajungă la toți oamenii, însă mijloacele pe care le-a pus, în acest scop, în mâinile administratorilor Săi au fost folosite în mod egoist.

Ce sume au risipit tinerii noștri în mod neînțelept, pentru îngăduirea eului și pentru etalare, pentru lucruri fără de care ar fi fost la fel de fericiți! Fiecare dolar pe care îl avem îi aparține Domnului. În loc să cheltuim banii pe lucruri inutile, ar trebui să-i investim în lucrarea misionară.

Pe măsură ce se intră în zone noi, apelurile pentru daruri sunt din ce în ce mai dese. Dacă a existat vreodată o vreme în care a trebuit să fim economi, atunci acea vreme este acum. Toți cei care participă la lucrare trebuie să înțeleagă că e important să se conformeze întru totul exemplului Mântuitorului în ceea ce privește renunțarea de sine și economia. Cu toții ar trebui să considere că banii de care dispun i-au primit de la Dumnezeu și că sunt datorii să îi folosească înțelept și cu pricepere. Fiecare bănuț trebuie prețuit cu grijă. Un cent pare a fi o sumă mică, însă o sută de cenți fac un dolar și, dacă sunt cheltuiți corect, pot ajunge să salveze un om de la moarte. Dacă toți banii pe care poporul nostru i-a cheltuit pentru satisfacere personală ar fi consacrați cauzei lui Dumnezeu, casieria nu ar mai fi goală, iar lucrarea misionară ar putea ajunge în toate colțurile lumii.

Membrii bisericii trebuie să renunțe la mândrie și la etalarea podoabelor. Fiecare dintre ei ar trebui să aibă la îndemână o cutie dedicată

misiunii, în care să pună fiecare bănuț pe care este ispitit să îl cheltuiască pentru poftele lui. Dar trebuie făcut mai mult, pe lângă renunțarea la lucrurile de prisos. Trebuie practică renunțarea de sine. Trebuie să sacrificăm lucrurile care ne dau confortul și pe care le dorim atât de mult. Predicatorii trebuie să-și îmbunătățească solia, nu numai atacând satisfacerea poftelor și mândria în îmbrăcăminte, ci prezentându-L pe Isus și viața Sa de lepădare și jertfire de Sine. Dragostea, evlavia și credința să fie cultivate în inimă, și atunci roadele prețioase vor apărea. -- Schițe din istoria misiunilor externe ale adventiștilor de ziua a șaptea, 293.

Capitolul 57

Cuvinte adresate tinerilor

Sunt multe lucruri de spus referitor la privilegiul pe care îl au tinerii de a sprijini cauza lui Dumnezeu prin însușirea lecțiilor de economisire și lepădare de sine. Mulți cred că pot să-și satisfacă o plăcere sau alta și, pentru aceasta, se deprind să trăiască pe măsura venitului lor. Dar Dumnezeu vrea să facem mai mult în această privință. Păcătuim împotriva noastră când ne mulțumim să avem suficientă hrană, băutură și îmbrăcăminte. Dumnezeu dorește să ne ofere mai mult decât atât. Când suntem gata să renunțăm la dorințele noastre egoiste și să ne predăm capacitățile minții și ale inimii lucrării lui Dumnezeu, îngerii cerești vor coopera cu noi, făcându-ne o binecuvântare pentru omenire.

Chiar dacă e sărac, un tânăr harnic și econom poate strânge o sumă mică pentru cauza lui Dumnezeu. Când aveam doar 12 ani, eu știam ce înseamnă să economisești bani. Am învățat împreună cu sora mea o meserie și, deși câștigam 25 de cenți pe zi, puteam să punem deoparte ceva pentru misiune. Am economisit puțin câte puțin, până am adunat 30 de dolari. Apoi, când am auzit solia revenirii iminente a Domnului și când s-a făcut apel pentru bani, am considerat că avem privilegiul să îi dăm tatălui nostru cei 30 de dolari, rugându-l să îi investească în cărți și broșuri, pentru ca solia să ajungă și la cei ce nu o cunoșteau.

Toți cei care vin în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu au datoria de a învăța să economisească timp și bani. Cei care își îngăduie să lenevească demonstrează că acordă puțină importanță adevărilor mărețe ce ne-au fost încredințate. Ei trebuie să deprindă obiceiul de a fi harnici și de a lucra numai spre slava lui Dumnezeu.

Sacrificiul de sine și valorificarea talentului

Cei care nu știu să-și folosească timpul și banii în mod rațional ar trebui să se sfătuiască cu cei care au experiență. Cu banii pe care îi câștigam împreună cu sora mea, ne cumpăram haine. Îi dădeam mamei banii, spunându-i: „Cumpără în așa fel încât, după ce ne-am plătit hainele, să ne mai rămână ceva și pentru lucrarea misionară.” Iar ea așa proceda, încurajându-ne spiritul misionar.

Când este rodul sacrificiului de sine, dăruirea îi este de mare ajutor dătătorului. Ea constituie o metodă de educație care ne ajută să înțelegem mai bine lucrarea Celui care umbla din loc în loc și care făcea bine, alinând suferința și întâmpinând nevoile celor sărmani. Mântuitorul nu a trăit pentru Sine. În viața Sa, nu a existat nicio urmă de egoism. -- Youth»s Instructor, 10 septembrie, 1907.

Copiii pot învăța ce înseamnă sacrificiul

Când fac sacrificii pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, părinții ar trebui să-și învețe copiii să participe și ei la această lucrare. Copiii pot învăța să-și manifeste dragostea pentru Hristos prin renunțarea la lucrurile inutile, din cauza cărora le scapă printre degete mulți bani. Așa ar trebui să se procedeze în fiecare familie. E nevoie de mult tact, dar în acest fel copiii vor obține cea mai bună educație posibilă. și când toți copilașii își aduc darurile înaintea Domnului, chiar dacă darurile lor sunt ca niște pârâiașe, când se vor aduna, se vor transforma într-un râu.

Domnul îi privește cu plăcere pe copilașii care renunță la ei înșiși pentru a-l aduce un dar. El a fost mulțumit de văduva care a aruncat cei doi bănuți în vistierie, pentru că ea a dat cu bucurie. Mântuitorul a considerat că

sacrificiul pe care l-a făcut ea când a dat tot ce avea era mult mai valoros decât sumele mari aduse de oamenii bogați, care nu s-au sacrificat pentru a dăru. El este bucuros când cei mici sunt gata să renunțe la ei înșiși pentru a lucra împreună cu Cel care i-a iubit, care i-a luat în brațe și i-a binecuvântat. -- The Review and Herald, 25 decembrie, 1900.

țineți cont de venituri și de cheltuieli

Matematica trebuie învățată în mod practic, Fiecare tânăr și fiecare copil să învețe nu numai să rezolve probleme inventate, ci și să țină o evidență strictă a propriilor venituri și cheltuieli. Să învețe în mod practic cum să-și cheltuiască banii. Fie că îi primesc de la părinți, fie că îi câștigă singuri, băieții și fetele trebuie să învețe să își aleagă și să își cumpere singuri îmbrăcămintea, cărțile și celelalte lucruri necesare. Prin faptul că țin o evidență a cheltuielilor pe care le fac, ei vor învăța valoarea și utilitatea banilor mai bine decât prin orice altă metodă.

Acest obicei îi va ajuta să facă distincție între adevărata economie și zgârcenie, pe de o parte, și risipă, pe de altă parte, Dacă este direcționată corect, educația de acest fel va stimula actele de caritate. Ea îi va ajuta pe tineri să învețe să ofere nu din impulsul de moment, când sunt emoționați, ci în mod regulat și sistematic. -- Education, 238, 239.

Ascultarea sugestiilor lui Satana

Ce bine a reușit vrăjmașul să plaseze lucrurile efemere deasupra celor spirituale! Multe familii care oferă puțin pentru cauza lui Dumnezeu cheltuiesc totuși mulți bani pe mobilă scumpă și pe haine la modă. Cât de mulți bani se cheltuiesc pentru hrană și, deseori, pentru ceea ce nu este altceva decât poftă dăunătoare! Cât de mult se cheltuiește pentru cadouri care nu ajută pe nimeni cu nimic!

Mulți cheltuiesc sume considerabile pe fotografiile pe care le dau prietenilor lor. Fotografierea este dusă până la limitele extravagantei și încurajează un tip de idolatrie. Cât de mulțumit ar fi fost Dumnezeu dacă toți acești bani ar fi fost investiți în publicarea materialelor ce i-ar fi condus pe oameni la Hristos și la adevărurile prețioase din această vreme! Banii risipiți pe lucruri nefolositoare le-ar fi pus acestor oameni la dispoziție materiale despre adevărul prezent, care s-ar fi dovedit a fi pentru ei o „mireasmă de la viața spre viață”.

Sugestiile lui Satana sunt urmate în multe, multe lucruri. Aniversarea zilei de naștere, sărbătorile de Crăciun și de Ziua Recunoștinței sunt prea des dedicate plăcerilor egoiste, în loc mintea să fie îndreptată spre mila și bunătatea divină. Dumnezeu este nemulțumit că bunăvoința Sa, grija Sa constantă și dragostea Sa necurmată nu sunt luate în seamă cu ocazia acestor sărbători.

Dacă toți banii risipiți pe lucruri inutile ar fi aduși în vistieria lui Dumnezeu, am vedea bărbați, femei și tineri care s-ar preda lui Isus și și-ar face partea pentru a coopera cu Hristos și cu îngerii. Cea mai mare binecuvântare a lui Dumnezeu ar veni asupra bisericilor noastre și multe suflete ar fi convertite la adevăr. -- The Review and Herald, 23 decembrie, 1890.

Zile de naștere și aniversări

Părinții trebuie să-și educe copiii să se autocontroleze și să renunțe la dorințele proprii. Ei trebuie să le reamintească mereu copiilor că au obligația de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu și de a trăi pentru a-l sluji lui Isus. Părinții trebuie să-și educe copiii să trăiască având obiceiuri simple și evitând îmbrăcămintea și hrana scumpă, casele scumpe și mobila scumpă.

Condițiile pe baza cărora vom primi viața veșnică sunt exprimate astfel: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta. [..] Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși,”

Părinții nu i-au învățat pe copiii lor preceptele Legii așa cum le-a lăsat Dumnezeu. Ei i-au deprins cu obiceiuri egoiste, l-au învățat să considere că aniversările și sărbătorile sunt ocazii când primesc daruri și când pot face ce face lumea. Aceste ocazii, care ar trebui să aibă ca țintă cunoașterea lui Dumnezeu și exprimarea recunoștinței inimii față de îndurarea și dragostea Sa, care S-a îngrijit de viața lor încă un an, devin ocazii pentru satisfacerea plăcerilor egoiste, pentru laudarea copiilor. Ei au fost ținuți în viață clipă de clipă prin puterea lui Dumnezeu și totuși părinții nu îi învață să se gândească la acest lucru și să-și exprime recunoștința pentru îndurarea pe care le-a arătat-o Dumnezeu.

Dacă tinerii și copiii din acest timp ar fi educați corespunzător, ce slavă, ce laudă și ce recunoștință ar răsună de pe buzele lor la adresa lui Dumnezeu! Cât de mulți copii și-ar aduce darurile lor mici de mulțumire în vistieria Sa! Dumnezeu nu ar mai fi dat uitării.

Părinții și copiii nu ar trebui să-și amintească de îndurarea Domnului doar cu ocazia zilelor de naștere, ci și Crăciunul și Anul Nou ar trebui să fie ocazii în care fiecare familie să-și amintească de Creatorul și de Răscumpărătorul ei. În loc să le fie oferite oamenilor numeroase cadouri și mulți bani, închinarea, onoarea și recunoștința ar trebui să-l fie aduse lui Dumnezeu, iar darurile ar trebui să ajungă în vistieria Sa. Să nu fie Dumnezeu mulțumit de o astfel de aducere aminte din partea copiilor Săi? Dar Dumnezeu este uitat cu ocazia acestor ocazii speciale! [...]

Când aveți o aniversare, faceți din ea o zi plăcută și veselă pentru copiii voștri și pentru cei săraci și suferinzi. Nu lăsați să treacă ziua fără să-l

aduceți daruri de recunoștință și de mulțumire lui Isus. Părinții și copiii să depună un efort serios pentru a recupera timpul pierdut și a remedia ceea ce au neglijat în trecut. Ei să meargă pe o altă cale decât cea pe care umblă lumea.

Se pot face multe lucruri cu gust și mult mai ieftine decât cadourile inutile ce sunt atât de des oferite copiilor și rudelor, prin care se poate manifesta respectul și prin care se poate aduce bucuria în cămin. În timp ce le explicați motivul pentru care ați făcut o schimbare în valoarea cadourilor lor, îi puteți învăța pe copiii voștri o lecție, spunându-le că până în acel moment ați considerat că plăcerea lor ar fi mai importantă decât slava lui Dumnezeu. Spuneți-le că, în loc să vă gândiți la înaintarea cauzei lui Dumnezeu, v-ați gândit mai mult la propria voastră plăcere, la satisfacția lor și la conformarea cu obiceiurile și tradițiile lumii, când le făceați cadouri celor care nu aveau nevoie de ele.

Asemenea înțelepților din vechime, îi puteți aduce lui Dumnezeu darurile cele mai valoroase și puteți să arătați prin ele că prețuiți Darul oferit de El lumii păcătoase. Îndreptați gândurile copiilor spre un țel nou, altruist, stimulându-i să aducă daruri având ca motivație faptul că Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu. -- The Review and Herald, 13 noiembrie, 1894.

Capitolul 58

O pledoarie în favoarea economisirii

Nu ar trebui să risipim banii pe case costisitoare, pe mobilă scumpă, pe îmbrăcăminte lumească sau pentru pregătirea multor mâncăruri. În toate lucrurile, să ne gândim la sufletele pentru care a murit Hristos. Egoismul și mândria să dispară. Nimeni să nu mai cheltuiască bani pentru a multiplica fotografiile pe care să le trimită prietenilor. Să punem deoparte fiecare dolar ce poate fi economisit, pentru ca farmecul inegalabil al lui Hristos să poată fi înfățișat celor care pier.

Satana vă va propune să cheltuiți banii în multe feluri. Dacă sunt cheltuiți pentru plăceri personale -- pe lucruri inutile, indiferent cât de ieftine -- nu sunt cheltuiți spre slava lui Dumnezeu. Să ne gândim bine la acest lucru și să vedem dacă ne tăgăduim pe noi înșine așa cum ar trebui. Facem noi sacrificii pentru ca lumina adevărului să ajungă la cei pierduți? [...]

În biserică nu ar trebui să existe decât o singură preocupare; o singură dorință ar trebui să ne caracterizeze pe toți, și anume dorința de a ne conforma chipului lui Hristos. Fiecare în parte ar trebui să se străduiască să facă pentru Isus tot ce îi stă în putință, prin efort personal, prin daruri, prin sacrificii. Ar trebui să existe hrană în casa Domnului, iar aceasta presupune o casierie plină, ca să se poată răspunde astfel strigătelor de ajutor ce vin de pretutindeni. Ce păcat că suntem constrânși să le răspundem astfel celor care strigă după ajutor: „Nu vă putem trimite nici oameni, nici bani. Avem o casierie goală.”

Toți bănuții, toate monedele și toate bancnotele ce sunt risipite pe plăceri egoiste, din dorința de a satisface standardul lumii și de dragul

comodității, să revină în vistieria lui Dumnezeu. Micile pârâiașe adunate laolaltă formează râul. Să fim creștini conștiincioși, împreună-lucrători cu Dumnezeu. [...] Trebuie deschise noi zone pentru lucrare, oamenii trebuie aduși la credință, și nume noi vor apărea în registrele bisericii -- nume care vor figura și în rapoartele nepieritoare ale cerului. O, dacă am înțelege câte am putea face cu banii cheltuiți pe plăceri personale! -- The Review and Herald, 27 ianuarie, 1891.

Parteneri ai lui Dumnezeu

Cauza lui Dumnezeu are multe nevoi. De aceea, se așteaptă ca toți credincioșii, mari și mici, săraci și bogați, să fie harnici, pentru ca Dumnezeu să primească sumele cuvenite, să fie hrană în casa Sa și să poată fi sprijiniți slujitorii chemați să împlinescă lucrarea de transmitere a adevărului către lumea pierdută.

Dumnezeu nu cere numai zecimea, ci și ca tot ceea ce avem să fie întrebuințat spre slava Sa. Nu trebuie să avem obiceiul de a risipi; avem pe mână proprietatea lui Dumnezeu. Nici măcar un singur ban nu ne aparține. Cheltuirea banilor pe obiecte de lux îi lipsește pe cei săraci de banii de care au nevoie pentru a-și cumpăra hrană și îmbrăcăminte. Ceea ce se cheltuiește pentru satisfacția de a avea îmbrăcăminte, clădiri, mobilă și decorațiuni pretențioase ar ușura suferința multor familii sărace. Administrarea bunurilor lui Dumnezeu trebuie să îi aibă în vedere pe cei în nevoie. Acesta este rodul religiei curate și neîntinate. Domnul îi acuză pe oameni că-și îngăduie pofte egoiste în vreme ce semenii lor suferă din lipsă de hrană și de haine. [...]

Domnul îi cheamă pe toți copiii Lui să lase ca lumina cerului -- lumina dragostei Lui altruiste -- să strălucească în mijlocul întunericului acestui veac întunecat. Dacă vede că recunoașteți faptul că El este stăpânul vostru și al tuturor lucrurilor pe care le aveți, dacă vede că întrebuințați ca niște

administratori credincioși mijloacele încredințate vouă, Dumnezeu va scrie numele voastre în cărțile cerului, notând că sunteți împreună-lucrători cu El, parteneri ai Săi care lucrează pentru binele semenilor lor. În ziua finală, vă veți bucura când veți vedea că mijloacele pe care le-ați folosit cu înțelepciune spre ajutorarea semenilor l-au adus mulțumiri lui Dumnezeu din partea lor. -- The Review and Herald, 8 decembrie, 1896.

Atenție la mărunțiș!

Aș vrea să ajut pe toată lumea să înțeleagă ce păcat grav este acela de a risipi banii lui Dumnezeu pe nevoi imaginare. Cheltuirea sumelor aparent mici poate declanșa o serie de circumstanțe care vor avea consecințe veșnice. Când va avea loc Judecata și când se vor deschide cărțile din ceruri, vă va fi prezentată partea pe care ați pierdut-o -- binele pe care ați fi putut să îl faceți cu mărunțișul strâns și cu sumele mai mari pe care le-ați folosit în întregime în scopuri egoiste. [...]

Isus nu cere din partea nimănui ceea ce s-ar putea numi, într-adevăr, un sacrificiu, întrucât tot ce ni se cere să dăm este lucrul fără de care ne vom simți mai bine. Nu facem altceva decât să renunțăm la ce este neînsemnat și mai lipsit de valoare, pentru a primi în schimb ceva mai important și mai valoros. Orice considerent pământesc și vremelnic trebuie subordonat considerentelor de o mai mare importanță. -- The Review and Herald, 11 august, 1891.

Atunci solia va înainta cu putere

Poporul lui Dumnezeu ar trebui să practice o economie strictă în modul cum își cheltuiește banii, ca să poată avea ce să-l ofere lui Dumnezeu, spunând: „Din mâna Ta primim ce-ți aducem.” În acest fel, trebuie să-l aducă lui Dumnezeu recunoștință pentru binecuvântările primite de la El. De

asemenea, în acest fel poporul Său își strânge comori lângă tronul lui Dumnezeu.

Cei lumești cheltuiesc pe haine sume mari, care ar trebui folosite pentru a-i hrăni și a-i îmbrăca pe cei care suferă de foame și de frig. Mulți dintre cei pentru care și-a dat viața Hristos de-abia au câteva haine obișnuite, din cele mai ieftine, în vreme ce alții cheltuiesc mii de dolari din dorința de a satisface pretențiile nesfârșite ale modei.

Domnul i-a cerut poporului Său să iasă din lume și să se despartă de ea. Îmbrăcămintea stridentă și costisitoare nu este adecvată pentru cei care cred că trăim în ultimele zile ale timpului de probă. „Vreau dar” scrie apostolul Pavel, „ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli. Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.”

Chiar și printre cei care declară că sunt copii ai lui Dumnezeu există persoane care cheltuiesc pe îmbrăcăminte mai mult decât este necesar. Noi ar trebui să purtăm haine îngrijite și cu gust, dar, surorile mele, când vă cumpărați sau când confecționați haine pentru voi și pentru copiii voștri, gândiți-vă la lucrarea din via Domnului care mai așteaptă să fie făcută.

Este bine să cumpărați materiale bune și să le folosiți cu atenție. Aceasta înseamnă să fii econom. Însă podoabele multe nu sunt necesare și a le folosi înseamnă a cheltui pentru plăceri personale banii ce ar trebui aduși în vistieria lui Dumnezeu.

Nu hainele vă dau valoare înaintea Domnului. Frumusețea interioară, harul Duhului, cuvântul amabil și considerația față de ceilalți sunt valoroase

înaintea lui Dumnezeu. Nu mai apelați la podoabele inutile și puneți deoparte pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu mijloacele strânse în acest fel. Învățați lecțiile tăgăduirii de sine și ajutați-i și pe copiii voștri să și le însușească. Tot ce poate fi economisit prin renunțare de sine este necesar acum în lucrare. Suferinzii trebuie alinați, cei goi trebuie îmbrăcați, cei flămânzi trebuie hrăniți; adevărul pentru această vreme trebuie spus celor ce nu îl cunosc. Renunțând la ceea ce nu ne este necesar, putem să participăm la marea lucrare a lui Dumnezeu.

Suntem martorii lui Hristos și nu trebuie să permitem ca preocupările lumești să ne absoarbă timpul și atenția, astfel încât să nu mai dăm importanță lucrurilor despre care Dumnezeu a spus că trebuie să aibă întâietate. Sunt în joc preocupări mai înalte. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.” Hristos a dat tot ce avea pentru lucrarea pe care a venit să o împlinească, iar cuvântul Său pentru noi este acesta: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” „Voi veți fi astfel ucenicii Mei.”

Hristos S-a dat pe Sine din toată inima și cu bucurie pentru a împlini voia lui Dumnezeu. S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Nouă ni se pare greu să renunțăm la noi înșine? Vom accepta să fim părtași la suferințele Lui? Moartea Sa ar trebui să miște fiecare fibră a ființei noastre, determinându-ne să dorim să consacrăm pentru lucrarea Sa tot ce avem și tot ce suntem. Când ne gândim la tot ce a făcut El pentru noi, ar trebui ca inima să ni se umple de iubire.

Când cei care cunosc adevărul vor practica tăgăduirea de sine poruncită în Cuvântul lui Dumnezeu, solia va înainta cu putere. Domnul va auzi rugăciunile pentru convertirea sufletelor. Poporul lui Dumnezeu va lăsa ca lumina să strălucească, iar necredincioșii, văzând faptele bune ale credincioșilor, vor da slavă Tatălui nostru ceresc. Să intrăm în legătură cu Dumnezeu prin ascultare și jertfire de sine. -- The Review and Herald, 1

decembrie, 1910.

Progres, în ciuda sărăciei

La început, numai câțiva dintre noi lucram pentru Dumnezeu și era absolut necesar să fim uniți, pentru ca lucrarea să înainteze în mod organizat și unitar. Când am înțeles importanța unirii în credință, rugăciunile noastre au primit răspuns, iar rugăciunea lui Hristos, ca noi să fim una, la fel cum El este una cu Tatăl, a fost împlinită. Eram la fel de săraci ca și voi, cei din aceste țări [Scris în Europa.] și, în mod frecvent, rămâneam flămânzi și ne era frig, căci nu aveam haine adecvate. Dar am înțeles că adevărul trebuie să înainteze și noi trebuie să obținem bani pentru a-l duce mai departe. Atunci, L-am căutat pe Domnul cu cea mai mare ardoare, L-am rugat să ne deschidă căi să putem ajunge la oamenii din orașele mari și mici și am muncit împreună cu soțul meu ca să obținem bani pentru a merge din loc în loc, să le descoperim altora comoara credinței. Am văzut că Domnul cerului ne pregătea calea în această lucrare.

Soțul meu a muncit la o carieră de piatră până i s-a luat pielea de pe mâini și până i-a dat sângele, și aceasta pentru a obține banii necesari pentru a merge din loc în loc să le prezinte oamenilor cuvintele adevărului. Așa se făcea lucrare la început, iar cererile noastre trebuie să se înalțe acum, ca și atunci, la Dumnezeul cerului pentru ca El să deschidă calea, iar adevărul să poată ajunge la inima oamenilor. Aurul și argintul îi aparțin Domnului. Vitele de pe mii de coline sunt ale Lui, dar El vrea să mergeți înainte, prin credință, cât mai departe posibil. Binecuvântarea Domnului fie revărsată peste cei care își dau toată silința! [...]

Când au fost deschise Scripturile în văile Piemontului, adevărul era dus mai departe de cei care erau foarte săraci în lucrurile acestei lumi. Cei care aveau adevărul biblic nu aveau permisiunea să-l prezinte oamenilor. Ei nu

puteau duce Biblia la familiile de acolo, așa că plecau ca negustori și luau cu ei părți din Biblie, iar când găseau un moment potrivit citeau din ele. Cei care flămânzeau după adevăr obțineau în acest fel lumina. Cu picioarele goale și sângerânde, acești oameni călătoreau printre stâncile munților pentru a ajunge la sufletul semenilor lor și a le dezvălui cuvintele vieții. Mi-aș dori ca același spirit ce i-a animat pe ei să fie în inima tuturor celor care mărturisesc adevărul prezent.

Fiecare dintre noi am putea face ceva, dacă am ocupa locul pe care Dumnezeu I-a prevăzut pentru noi. Tot ce facem pentru a-i lumina pe ceilalți ne apropie mai mult de Dumnezeul cerului. Dacă stați și vă uitați la voi înșivă și spuneți: „De-abia pot să-mi întrețin familia” nu veți face nimic niciodată, dar dacă spuneți: „Voi face ceva pentru adevăr, vreau să-l văd răspândindu-se, voi face ce pot” Dumnezeu vă va deschide calea ca să puteți face ceva. Ar trebui să investiți în cauza adevărului, astfel încât să simțiți că faceți parte din ea.

Dumnezeu nu îi cere celui care a primit un singur talant dobânda pe care o poate obține cel ce are zece talanți. Amintiți-vă faptul că tocmai cel care avea un singur talant I-a învelit într-un ștergar și I-a ascuns în pământ. Pentru a contribui la lucrarea Sa, ar trebui să întrebuițați talantul, influența și mijloacele pe care Dumnezeu vi le-a dat. -- The Review and Herald, 1890 iulie, 8.

Promisiunile făcute lui Dumnezeu e obligatoriu să fie respectate

Dumnezeu lucrează prin intermediul oamenilor și oricine trezește conștiința semenilor săi, stimulându-i să facă fapte bune și să manifeste un interes real față de înaintarea cauzei adevărului, nu face de la el acest lucru, ci prin Duhul lui Dumnezeu care lucrează în el. Promisiunile făcute în astfel de situații sunt sacre, fiind rodul lucrării Duhului lui Dumnezeu. Dacă promisiunile sunt respectate, Cerul acceptă darul și acești lucrători darnici sunt apreciați pentru comoara cea mare pe care au investit-o în banca cerului. Ei își „strâng pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru a moșteni adevărata viață.” [...]

Lipsa integrității

Unul dintre cele mai mari păcate ale lumii creștine contemporane este ipocrizia și lăcomia în relația cu Dumnezeu. Mulți manifestă o nepăsare tot mai mare față de împlinirea angajamentelor pe care și le-au luat față de diferite instituții și asociații religioase. Mulți consideră că angajamentul luat nu îi obligă să și facă ce au promis. Dacă își închipuie că banii le vor aduce un profit considerabil, în cazul în care îi investesc în vreo bancă sau în mărfuri, sau dacă au rezerve față de anumite persoane care au legături cu instituția pe care au promis că o ajută, mulți se simt absolut liberi să își folosească banii după bunul plac. Această lipsă de integritate predomină în mare măsură printre cei care mărturisesc a ține poruncile lui Dumnezeu și care așteaptă venirea iminentă a Domnului și Mântuitorului lor. [...]

Responsabilitatea bisericii

Biserica este responsabilă pentru angajamentele luate de fiecare dintre membrii ei. Dacă observă un frate care uită să se achite de o obligație asumată, ceilalți membri ar trebui să lucreze cu el cu amabilitate, dar ferm. Dacă acesta se află în imposibilitatea de a-și respecta promisiunile, dacă este un membru destoinic și dacă are o inimă deschisă, atunci membrii să-l ajute cu multă compasiune. În acest fel, vor depăși dificultatea și vor fi ei înșiși binecuvântați.

Dumnezeu dorește ca membrii bisericii Sale să considere că obligațiile față de El trebuie împlinite cu aceeași exactitate ca și cele față de un comerciant sau față de o instituție. Fiecare să-și revizuiască viața de până acum și să vadă dacă a uitat să se achite de anumite obligații, apoi să depună eforturi suplimentare pentru a plăti până și „cel din urmă bănuț” fiindcă toți ne vom confrunta cu sentința finală, rostită într-un tribunal unde numai integritatea și onestitatea vor trece testul. -- Testimonies for the Church 4:473-476.

O cauză a necazurilor

Unii dintre voi v-ați împotmolit în angajamentele luate. Ca răspuns la rugăciune, Duhul Domnului a fost prezent la întrunirea din _____ și, în timp ce inimile v-au fost mișcate prin puterea Sa, ați făcut o promisiune. În timp ce râul mântuirii se revărsa peste inimile voastre, ați simțit că trebuie să urmați exemplul Celui care mergea din loc în loc, făcea bine și și-a dat viața cu bucurie ca să-i răscumpere pe mulți din păcat și decădere. Sub influența cerească, înviorătoare, ați înțeles că egoismul și spiritul lumesc nu se potriveau cu caracterul creștin și că nu puteați trăi pentru voi înșivă și, în același timp, să fiți și asemenea lui Hristos. Dar când nu ați mai simțit atât de puternic influența dragostei și îndurării Sale îmbelșugate v-ați răzgândit și nu

ați mai adus darurile, iar Dumnezeu și-a retras binecuvântarea de la voi.

Unii au trecut prin necazuri. Nu au avut ce să recolteze și, prin urmare, nu au avut cu ce să se achite de promisiuni, iar alții au ajuns în impasuri financiare. Astfel, evident, nu mai puteau să plătească. Dar dacă nu ar fi murmurat și dacă nu s-ar fi răzgândit, Dumnezeu ar fi lucrat pentru ei și ar fi găsit căi prin care toți să ofere sumele promise. Ei nu au așteptat cu credință, având încredere că Dumnezeu le va deschide o posibilitate de a-și respecta promisiunile.

Alții dispuneau de mijloace și, dacă ar fi avut aceeași disponibilitate ca atunci când au făcut promisiunea, dacă l-ar fi înapoiat lui Dumnezeu zecimile și darurile pe care le-au primit în acest scop, ar fi avut parte de o mare binecuvântare. Dar a venit Satana cu ispitele lui și ha determinat pe unii să pună la îndoială motivațiile și spiritul ce l-au determinat pe slujitorul lui Dumnezeu să facă un apel pentru bani. Unii s-au simțit înșelați și furăți. În sinea lor, și-au negat jurămintele, iar tot ce au făcut după aceea a fost făcut din obligație și, de aceea, nu au primit nicio binecuvântare. -- Testimonies for the Church 5:281, 282.

Capitolul 60

Păcatul lui Anania

Inima lui Anania și cea a soției lui au fost inspirate de Duhul Sfânt să-l dedice Domnului bunurile lor materiale, la fel ca frații lor. Dar, după ce au făcut promisiunea aceasta, s-au răzgândit și au luat hotărârea să nu o mai respecte. Deși au spus că dau totul, au reținut o parte din banii obținuți. L-au înșelat pe Dumnezeu, L-au mințit pe Duhul Sfânt, iar păcatul lor a primit o pedeapsă imediată și teribilă. Au pierdut nu numai viața aceasta, ci și pe cea veșnică.

Domnul a considerat că era necesară această manifestare evidentă a dreptății Sale, pentru a-i feri pe ceilalți să se facă vinovați în același fel. A fost o dovadă că oamenii nu-L pot înșela pe Dumnezeu, că El cunoaște păcatul ascuns al inimii și că nimeni nu poate să îl batjocorească. Scopul a fost acela de a-i da bisericii recent formate un avertisment care să îi determine pe credincioși să își examineze motivațiile, să aibă grijă să nu fie egoiști, să nu caute „slava deșartă” și să se ferească să îl înșele pe Dumnezeu.

În cazul lui Anania, păcatul înșelării lui Dumnezeu a fost expus și pedepsit imediat. Această exemplificare a judecății lui Dumnezeu a însemnat un semnal de avertizare pentru toate generațiile următoare. Același păcat s-a repetat în istoria ulterioară a bisericii și este comis de mulți în vremea noastră, dar, deși nu este însoțit de aceeași manifestare vizibilă a neplăcerii lui Dumnezeu, el nu este mai puțin odios acum decât pe vremea apostolilor. Avertizarea a fost dată, Dumnezeu și-a manifestat în mod clar ura față de acest păcat și toți cei care urmează această cale pot fi siguri că își distrug propriul suflet. [...]

Numai când suntem animați întru totul de motivații creștine și când suntem conștienți de datoria ce o avem, când lumina divină își pune amprenta pe inima și caracterul nostru, acest egoism este biruit și „gândul lui Hristos” este pus în practică. Duhul Sfânt, care lucrează asupra inimilor și caracterelor oamenilor, va alunga orice înclinație spre lăcomie și spre înșelăciune. [...]

În unele ocazii, Domnul a acționat cu hotărâre în privința oamenilor lumești și egoiști. Minteă lor a fost iluminată de Duhul Sfânt, iar inima lor a simțit influența Sa blândă și liniștită. Simțind mila și harul îndestulător al lui Dumnezeu, oamenii au considerat că e de datoria lor să susțină cauza Sa, să zidească împărăția Sa. [...] Ei au simțit dorința de a face ceva pentru împărăția lui Dumnezeu și au promis să ofere din banii lor pentru diversele acțiuni ale cauzei Sale. Acest angajament nu a fost luat față de oameni, ci față de Dumnezeu, în prezența îngerilor Săi, care lucrau la inima acestor oameni egoiști și iubitori de bani.

După ce au făcut această promisiune, ei au fost binecuvântați, dar ce repede își schimbă oamenii sentimentele când se bazează pe firea lor! Pe măsură ce impresia Duhului Sfânt se diminuează, pe măsură ce mintea și inima sunt iar absorbite de treburile lumești, le este tot mai dificil să rămână consacrați față de Domnul, ei înșiși și avuțiile lor. Satana îi asaltează cu ispita lui: „Ce nebun ai fost să promiți banii aceia! Ai nevoie de ei ca să-i investești în afacerea ta și vei avea pierderi dacă achiți suma promisă.”

Acum ei se retrag, murmură, se plâng de solia Domnului și de solii Săi. Spun lucruri neadevărate, pretinzând că au făcut acea promisiune fiindcă erau emoționați, că nu au înțeles prea bine despre ce era vorba, cazul fiind prezentat în mod exagerat, că au fost impresionați și că din această cauză au apucat să promită. Ei vorbesc de parcă binecuvântarea prețioasă pe care au primit-o ar fi rezultatul unei înșelăciuni din partea pastorului, care ar fi vrut să obțină bani. Se răzgândesc și nu se mai simt obligați să își împlinescă

juruințele făcute Domnului. Aceasta este cea mai teribilă înșelăciune comisă față de Dumnezeu, iar ei aduc scuze nejustificate pentru a se împotrivi și a se lepăda de Duhul Sfânt. Unii aduc ca argument dificultățile ulterioare, spunând că au nevoie de banii aceia. Pentru ce anume? Pentru a-i îngropa în case și terenuri sau într-un aranjament prin care să obțină alți bani. Dat fiind faptul că și-au luat un angajament față de o instituție religioasă, ei socotesc că nu pot fi obligați prin lege, iar iubirea de bani îi stăpânește cu atâta putere, încât se înșală pe ei înșiși și se încumetă să îl înșele pe Dumnezeu. Multora le-ar putea fi spus: „Cu niciun alt prieten nu te porți atât de rău.”

Numărul celor care săvârșesc păcatul lui Anania și al Safirei este în creștere. Prin disprețul față de promisiunile pe care Duhul Sfânt i-a inspirat să le facă, ei nu îi mint pe oameni, ci pe Dumnezeu. Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea luată împotriva faptelor rele, la fel ca în cazul lui Anania și al Safirei, inima fiilor oamenilor este plină de dorința de a face rău, de a se împotrivi Duhului lui Dumnezeu. Cum vor putea rezista acești oameni la judecată? Veți putea suporta sentința finală? Cum veți putea rămâne în picioare în fața scenelor descrise în Apocalipsa? „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. [...] și morții au fost judecați după faptele lor.” -- The Review and Herald, 23 mai, 1893.

Un legământ cu Dumnezeu

Când promitem verbal sau în scris să dăruim o anumită sumă, frații care au fost prezenți cu acea ocazie sunt martorii vizibili ai legământului încheiat între noi și Dumnezeu. Promisiunea nu este făcută față de oameni, ci față de Dumnezeu, și este ca și cum -- al trimite o scrisoare unei alte persoane. Angajamentul luat față de Dumnezeu ne obligă în aceeași măsură să achităm banii promiși ca orice obligație pe care o avem prin lege.

În general, persoanele care se angajează în acest fel față de semenii lor nu se gândesc că ar avea posibilitatea să ceară să fie scutiți de angajamentul luat. Un jurământ față de Dumnezeu, Dătătorul tuturor binecuvântărilor, este de o și mai mare importanță; atunci, de ce căutăm să fim scutiți de juruințele pe care le-am făcut lui Dumnezeu? Se consideră oare că promisiunile făcute față de El nu sunt la fel de obligatorii? Oare faptul că cel în cauză nu va fi chemat înaintea unui tribunal pentru nerespectarea promisiunii face ca aceasta să fie mai puțin valabilă? Își va permite să îl „înșele pe Dumnezeu” cel care declară că este mântuit prin sângele jertfei infinite a lui Isus Hristos? Nu știe că juruințele și faptele lui vor fi cântărite după dreptatea curților cerești de judecată?

Cazul fiecăruia dintre noi așteaptă să fie judecat în tribunalul ceresc. Modul nostru de a acționa va depune mărturie împotriva noastră? Cazul lui Anania și al Safirei a fost dintre cele mai grave. Prin faptul că au păstrat o parte din banii obținuți pe moșioară, L-au mințit pe Duhul Sfânt. Cei care au comis păcate asemănătoare sunt vinovați în aceeași măsură.

Când inima oamenilor este împlânzită prin prezența Duhului lui

Dumnezeu, ei devin mai sensibili față de lucrarea Duhului Sfânt și iau decizia de a se sacrifica pentru cauza lui Dumnezeu. Când lumina divină pătrunde în minte cu o claritate și o putere neobișnuite, sentimentele omului firesc sunt biruite, egoismul își pierde puterea asupra inimii și se naște dorința de a imita Modelul, pe Isus Hristos, prin practicarea sacrificiului de sine și a binefacerii. Omul egoist, cu înclinația lui firească, se transformă atunci într-un om amabil și milos față de păcătoșii pierduți și îi face o făgăduință solemnă lui Dumnezeu, la fel ca Avraam și Iacov. În astfel de ocazii, sunt prezenți îngerii cerești. Dragostea lui Dumnezeu și iubirea față de oameni înving egoismul și iubirea de lume. Așa se întâmplă mai ales atunci când vorbitorul, în Duhul și în puterea lui Dumnezeu, prezintă Planul de Mântuire, adus la îndeplinire de Maiestatea cerului prin jertfa de pe cruce. În pasajele de mai jos putem vedea cum privește Dumnezeu problema jurămintelor:

„Moise a vorbit căpeteniilor semințiilor copiilor lui Israel și a zis: «Iată ce poruncește Domnul: Când un om va face o juruință Domnului sau un jurământ prin care se va lega printr-o făgăduință, să nu-și calce cuvântul, ci să facă potrivit cu tot ce i-a ieșit din gură».” (Numeri 30, 1.2).

„Nu lăsa gura să te bage în păcat și nu zice înaintea trimisului lui Dumnezeu: «M-am pripit». Pentru ce să Se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale și să nimicească lucrarea mâinilor tale?” (Eclesiastul 5, 6).

„De aceea, voi merge în Casa Ta cu arderi de tot, îmi voi împlini juruințele făcute ție, juruințe care mi-au ieșit de pe buze, pe care mi le-a rostit gura când eram la strâmtoare.” (Psalmii 66, 13.14).

„Este o cursă pentru om să facă în pripă o făgăduință sfântă și abia după ce a făcut juruința, să se gândească.” (Proverbe 20, 25) „Dacă faci o juruință Domnului, Dumnezeului tău, să nu pregeți s-o îplinești, căci

Domnul, Dumnezeul tău, îți va cere socoteala și te vei face vinovat de un păcat. Dacă te ferești să faci o juruință, nu faci un păcat. Dar să păzești și să împlinești ce-ți va ieși de pe buze, și anume juruințele pe care le vei face de bunăvoie Domnului, Dumnezeului tău, și pe care le vei rosti cu gura ta.” (Deuteronom 23, 21-23).

„Faceți juruințe Domnului, Dumnezeului vostru, și împliniți-le! Toți cei ce-L înconjoară să aducă daruri Dumnezeului cel înfricoșat.” (Psalmii 76, 11).

„Dar voi îl pângăriți prin faptul că ziceți: «Masa Domnului este spurcată și ce aduce ea este o mâncare de disprețuit!» Voi ziceți: «Ce mai osteneală!» și o disprețuiți, zice Domnul oștirilor, și aduceți ce este furat, șchiop sau beteag: lată darurile de mâncare pe care le aduceți! Pot Eu să le primesc din mâinile voastre? zice Domnul. Nu! Blestemat să fie înșelătorul care are în turma lui o vită de parte bărbătească și totuși juruiește și jertfește Domnului o vită beteagă! Căci Eu sunt un împărat mare, zice Domnul oștirilor, și Numele Meu este înfricoșat printre neamuri.” (Maleahi 1, 12-14).

„Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-l plac cei fără minte; de aceea împlinește juruința pe care ai făcut-o. Mai bine să nu faci nici o juruință, decât să faci o juruință și să n-o împlinești.” (Eclesiastul 5, 4.5) -- Testimonies for the Church 4:470-472.

Condițiile pentru împlinirea făgăduințelor făcute de Dumnezeu

Cu ocazia întrunirilor mari, au existat momente speciale în care celor care se considerau urmașii lui Hristos le-au fost adresate apeluri pentru cauza lui Dumnezeu. Inimile le-au fost sensibilizate și mulți au făcut promisiuni că vor sprijini lucrarea. Însă mulți dintre aceștia nu au fost corecți față de Dumnezeu. Au fost neglijenți și nu au reușit să-și respecte promisiunile față

de Creatorul lor. Dacă omul este atât de indiferent în ceea ce privește promisiunile față de Dumnezeu, se poate aștepta ca Domnul să-și împlinească, pe baza unor condiții neîmplinite, făgăduința făcută? Cel mai bine este să fim corecți și cu semenii noștri, și cu Dumnezeu. -- The Review and Herald, 17 decembrie, 1889.

Protestul lui Satana

Din toate mijloacele încredințate oamenilor, Dumnezeu cere o anumită parte -- a zecea parte. El lasă la latitudinea fiecăruia să ia hotărârea dacă să dea sau nu mai mult decât atât. Dar când inima este mișcată de influența Duhului Sfânt, cel care face juruința de a oferi o anumită sumă nu mai are niciun drept la partea pusă deoparte. Promisiunile de acest fel făcute oamenilor ar fi considerate obligatorii; sunt oare promisiunile făcute lui Dumnezeu mai puțin obligatorii? Promisiunile judecate de tribunalul conștiinței sunt oare mai puțin obligatorii decât angajamentele scrise ale oamenilor?

Când lumina divină pătrunde în inimă cu o claritate și o putere neobișnuite, egoismul firesc este înlăturat și este înlocuit cu înclinația de a dăruia pentru cauza lui Dumnezeu. Însă nimeni nu trebuie să creadă că i se va permite să își respecte promisiunile făcute, fără niciun protest din partea lui Satana. Lui nu-i place să vadă că împărăția Răscumpărătorului are succes pe pământ. El îi sugerează omului că a promis prea mult și că acest lucru s-ar putea să fie o piedică în calea eforturilor lui de a strânge bogății sau de a satisface dorințele familiei. -- The Acts of the Apostles, 74, 75.

Nevoia de a avea o conștiință trează

Trebuie să existe o redeșteptare printre noi, ca popor, în această privință. Puțini se simt muștrați în conștiința lor când își neglijează datoria de

a face acte de binefacere. Numai câțiva au remușcări din cauză că îl înșală zilnic pe Dumnezeu.

Dacă un creștin, în mod intenționat sau accidental, nu îl plătește cât se cuvine pe semenul lui sau dacă refuză să se achite de o datorie, conștiința lui îl va avertiza, în cazul în care nu este tocită; nu poate avea odihnă, deși poate că nimeni nu cunoaște greșeala lui. Sunt multe angajamente neglijate și multe promisiuni nerespectate și, cu toate acestea, cât de puțini sunt tulburați din această cauză! Cât de puțini se simt vinovați pentru faptul că nu s-au achitat de o anumită obligație!

Trebuie să dobândim convingeri noi și profunde în această privință. Conștiința trebuie trezită și acest subiect trebuie să primească cea mai serioasă atenție, căci va trebui să îi dăm socoteală lui Dumnezeu în ziua finală, iar cerințele Lui trebuie împlinite. -- Testimonies for the Church 4:468.

Capitolul 62

Pregătiri pentru moarte

Printre noi se află oameni în vârstă care se apropie de încheierea timpului lor de probă, însă, pentru că nu sunt pe deplin conștienți că ar trebui să ofere cauzei lui Dumnezeu mijloacele pe care le posedă, acestea ajung în mâinile celor care îi slujesc lui Satana. Aceste valori materiale le-au fost încredințate de Dumnezeu doar pentru a le administra, dar în nouă cazuri din zece, acești frați, când ajung neputincioși, întrebuițează avuția lui Dumnezeu într-un mod ce nu-l aduce slavă, întrucât nici măcar un dolar nu va mai putea ajunge vreodată în vistieria Domnului. În unele cazuri, acești frați, aparent de bună-credință, au cerut sfatul unor consilieri neconsacrați, care și-au spus punctul de vedere ce nu se potrivea cu planul lui Dumnezeu.

Averea este lăsată deseori copiilor și nepoților, numai spre paguba lor. Ei nu au dragoste nici față de Dumnezeu și nici față de adevăr și, prin urmare, aceste mijloace, care îi aparțin Domnului în întregime, trec în rândurile lui Satana, în stăpânirea lui. Satana este cu mult mai vigilent, are un simț de observație mult mai ascuțit și este mult mai priceput când vine vorba de alcătuirea de planuri pentru a obține mijloace materiale, decât sunt frații noștri în privința susținerii cauzei Domnului.

Unele testamente sunt întocmite într-o manieră atât de inexactă, încât nu vor fi considerate valabile în fața legii, și astfel cauza lui Dumnezeu va pierde mii de dolari. Frații noștri trebuie să simtă că au, în calitate de slujitori ai cauzei lui Dumnezeu, responsabilitatea de a-și pune la lucru inteligența în această privință, pentru a-l da Domnului ceea ce este a Lui.

Mulți manifestă o sensibilitate inutilă față de acest subiect. Ei au

impresia că intră pe un teren interzis când le prezintă subiectul proprietății persoanelor în vârstă sau invalizilor, pentru a afla ce au aceștia de gând să facă pe viitor. Însă această datorie este sacră, la fel ca și datoria de a propovădui Cuvântul pentru mântuirea sufletelor. Să luăm, de exemplu, un om care răspunde de banii sau bunurile materiale ale lui Dumnezeu. Este pe punctul de a-și încheia slujirea. Va pune el în mâinile celor nelegiuiți mijloacele primite cu împrumut de la Dumnezeu pentru a fi întrebuințate în lucrarea Sa, doar pe motivul că acei nelegiuiți sunt rudele lui? Oare nu ar trebui ca cei care se consideră creștini să fie preocupați de binele viitor al acestui om, în aceeași măsură în care sunt preocupați de lucrarea lui Dumnezeu, astfel încât el să folosească în mod corect banii Domnului, talanții ce i-au fost împrumutați pentru a fi valorificați cu înțelepciune? Vor sta frații lui cu mâinile încrucișate când vor vedea că este pe punctul de a-și încheia viața și, în același timp, că îl înșală pe Dumnezeu? Aceasta ar fi o pierdere teribilă atât pentru el, cât și pentru lucrare, întrucât, în momentul în care își încredințează mijloacele materiale celor care nu au respect față de adevărul lui Dumnezeu, el nu face altceva decât să îl învelească în ștergar și să îl îngroape în pământ, oricare i-ar fi intențiile și scopurile.

O cale mai bună

Domnul vrea ca urmașii Lui să împartă mijloacele materiale pe care le au atât cât mai pot să facă singuri acest lucru. Poate că unii se întrebă: „Trebuie să renunțăm la tot ce ne aparține?” Poate că acum nu ni se cere să facem acest lucru, dar trebuie să fim gata să facem acest lucru de dragul lui Hristos. Trebuie să recunoaștem că toate bunurile noastre materiale îi aparțin în întregime lui Dumnezeu și trebuie folosite din toată inima pentru înaintarea cauzei Sale. Unii își astupă urechile când se fac apeluri pentru banii necesari trimiterii de misionari în țări străine și publicării și răspândirii adevărului în toate colțurile lumii.

Ei își scuză lăcomia spunându-vă că au luat măsuri ca să facă acte de

caritate la moarte. Aceștia precizează că au ținut seama de cauza lui Dumnezeu în testament. Din acest motiv, trăiesc o viață de zgârcenie, Înșelându-L pe Dumnezeu cu zecimile și darurile lor, iar în testament li înapoiază doar o mică parte din ceea ce au primit de la El, în timp ce o parte foarte mare este lăsată rudelor care sunt indiferente față de adevăr. Acesta este cel mai rău mod de a înșela. Ei îl jefuiesc pe Dumnezeu de ceea ce I se cuvine, nu numai de-a lungul vieții, ci și la moarte.

Un risc teribil

Este o nebunie cumplită să amâni pregătirea pentru viața viitoare până în ultimul ceas al vieții prezente. De asemenea, este o mare greșeală să întârzi să împlinești cerințele lui Dumnezeu cu privire la dărnicia pentru cauza Sa, până în clipa în care trebuie să cedezi altora responsabilitatea administrării economiilor tale. E posibil ca cei cărora le încredințezi talantul banilor să nu îi folosească la fel de bine ca tine. Cum își pot asuma oamenii bogați un risc atât de mare? Cei care așteaptă până în clipa morții să își împartă bunurile materiale le încredințează nimicirii, nu lui Dumnezeu. În acest fel, mulți acționează contrar planului lui Dumnezeu descoperit clar în Cuvântul Său. Dacă doresc să facă ceea ce este bine, trebuie să prindă momentele prielnice și să lucreze cu toată puterea, ca și cum s-ar teme că ar pierde o ocazie favorabilă.

Cei care își neglijează datoriile cunoscute, lăsând cerințele lui Dumnezeu neîmplinite, și care își liniștesc conștiința socotind că își vor face testamentul aproape de moarte nu vor primi aprobarea Stăpânului și nici răsplata Sa. Ei nu au practicat tăgăduirea de sine, ci au păstrat banii în mod egoist, renunțând la ei doar în clipa morții.

Lucrurile pe care mulți așa-ziși creștini le amână până ajung în pragul morții ar trebui făcute câtă vreme mai sunt în putere. Ei ar trebui să se

consacre pe ei înșiși lui Dumnezeu, împreună cu bunurile lor materiale și, comportându-se ca niște administratori ai Săi, ar avea satisfacția că și-au făcut datoria. Devenind executorii propriilor testamente, ei ar putea împlini singuri cerințele lui Dumnezeu, fără să lase această sarcină în seama altora.

Noi ar trebui să ne considerăm administratori ai averilor Domnului, iar pe Dumnezeu, Proprietar suprem, căruia trebuie să îi înapoiem ceea ce îi aparține, în momentul când El ne cere acest lucru. Când va veni să primească cu dobândă ce I se cuvine, cei lacomi vor vedea că, în loc să-și înmulțească talanții încredințați, au atras asupra lor blestemul rostit în dreptul robului netrebnic.

Binefacere în timpul vieții sau moșteniri lăsate în pragul morții

Domnul dorește ca moartea slujitorilor Săi să fie considerată o pierdere, datorită influenței spre bine pe care o exercitau și a multelor daruri pe care le aduceau pentru a umple vistieria lui Dumnezeu. Moștenirile lăsate de cineva aflat în pragul morții sunt un înlocuitor jalnic al actelor de binefacere care pot fi făcute în timpul vieții. Slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să-și facă testamentul în fiecare zi, prin fapte bune și prin daruri de bunăvoie aduse lui Dumnezeu. Ei nu ar trebui să îngăduie ca suma dăruită lui Dumnezeu să fie disproporționat de mică în comparație cu cea folosită în scopuri personale. Când își vor face testamentul zilnic, își vor aminti de lucrurile și de prietenii care ocupă cel mai important loc în inima lor.

Cel mai bun prieten al lor este Isus. El nu și-a păstrat viața pentru Sine, ci, de dragul lor, S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Lui ei să se îmbogățească. El merită toată inima, toată averea, tot ce au și tot ce sunt. Însă mulți așa-ziși creștini amână împlinirea cerințelor lui Isus și îl insultă oferindu-l înaintea de moarte o sumă neînsemnată.

Toți aceștia să își amintească faptul că această înșelare a lui Dumnezeu nu este un impuls de moment, ci un plan bine chibzuit pe care îl introduc prin cuvintele: „Fiind în deplinătatea facultăților mintale”. După ce au înșelat cauza lui Dumnezeu o viață întreagă, ei continuă să facă același lucru și după moarte. și aceasta, în deplinătatea tuturor facultăților minții. Mulți ar fi satisfăcuți să lase un asemenea testament pe patul de moarte. El face parte din pregătirea lor pentru moarte și este conceput în așa fel, încât problema averii să nu le tulbure clipa morții. Se pot ei gândi cu plăcere la momentul când li se va cere să dea socoteală pentru administrarea bunurilor lor?

Toți trebuie să fim bogați în fapte bune, dacă vrem să obținem viața viitoare, nesfârșită. Când va avea loc judecata și când se vor deschide cărțile, toți oamenii vor primi răsplata după faptele lor. În raportul ceresc, în dreptul multor nume înscrise în registrul bisericii este consemnată înșelăciunea. Dacă nu se pocăiesc și dacă nu vor lucra pentru Stăpânul lor cu o bunăvoință dezinteresată, ei vor împărtăși cu siguranță condamnarea ispravnicului necredincios.

Pierderi cauzate de lipsa unui testament

Se întâmplă adesea ca un om de afaceri activ să fie secerat fără nicio avertizare și să se descopere că afacerea lui este într-o situație dificilă. În efortul de a-i evalua averea, avocații și taxele aferente înghit o mare parte din ea, dacă nu toată, în vreme ce soția și copiii și lucrarea lui Dumnezeu sunt lăsate pe dinafară. Administratorii credincioși ai banilor Domnului vor ști starea exactă a afacerilor lor și, ca niște înțelepți, vor fi pregătiți pentru orice situație de urgență. Dacă firul vieții li se va scurta brusc, nu vor lăsa o sarcină atât de dificilă în seama celor care sunt chemați să le evalueze averea.

Mulți nu se preocupă de scrierea testamentului atâta timp cât li se pare că sunt sănătoși. Însă frații noștri trebuie să își ia această măsură de

precauție. Ei ar trebui să-și cunoască situația financiară și nu ar trebui să îngăduie ca afacerile să ajungă într-o situație complicată. Ei ar trebui să trateze chestiunea proprietăților în așa fel, încât să le poată părăsi oricând.

Testamentul trebuie alcătuit în așa fel, încât legea să nu îl poată contesta. După alcătuirea lui, poate rămâne așa ani de zile, fără să producă nicio daună, chiar dacă se fac mai departe donații din când în când, în funcție de nevoile lucrării. Fraților, moartea nu va veni nici măcar cu o zi mai devreme din cauză că v-ați făcut testamentul. Când le împărțiți rudelor averea prin testament, asigurați-vă că nu uitați cauza lui Dumnezeu. Sunteți agenții Lui și dețineți averea Sa; cerințele Sale trebuie să aibă întâietate. Desigur că soția și copiii nu trebuie privați de bunuri materiale; trebuie să aveți grijă și de ei, dacă sunt în nevoie. Dar nu amintiți în testamentul vostru toate rudele care nu sunt sărace, doar pentru faptul că așa se obișnuiește.

O chemare la reformă

Să nu uităm niciodată faptul că modalitatea actuală egoistă de împărțire a averii nu este planul lui Dumnezeu, ci o invenție a omului. Creștinii trebuie să fie reformatori și să îi pună capăt, conferind un aspect cu totul nou alcătuirii testamentului. Să predomine ideea că avem de-a face cu averea Domnului. Voia lui Dumnezeu în această privință este lege.

Dacă cineva v-a desemnat executor al testamentului său, oare nu va trebui să studiați cu grijă dorința celui care a lăsat testamentul, pentru ca nici cea mai mică parte să nu fie distribuită greșit? Prietenul vostru cere să v-a încredințat bunuri materiale și bani și v-a arătat care este voința Sa în privința întrebunțării lor. Dacă vom studia voia Sa cu o inimă altruistă, lucrurile care îi aparțin lui Dumnezeu nu vor ajunge să fie folosite greșit. Cauza Domnului a fost neglijată în mod rușinos, deși El le-a pus oamenilor la dispoziție suficiente mijloace pentru a întâmpina orice situație urgentă, cu

condiția de a avea o inimă recunoscătoare și ascultătoare.

Cei care și-au alcătuit testamentul nu ar trebui să considere că nu mai au nicio altă datorie, ci, punându-și la lucru talanții primiți, ar trebui să lucreze neîntrerupt pentru consolidarea cauzei Domnului. Dumnezeu a conceput planuri pentru ca toți oamenii să acționeze cu inteligență atunci când își lasă ca moștenire mijloacele financiare. El nu-și propune să susțină lucrarea prin minuni, ci are câțiva administratori fideli, care economisesc și își folosesc mijloacele pentru ca lucrarea Sa să înainteze. În loc ca tăgăduirea de sine și binefacerea să fie o excepție, ele ar trebui să fie o regulă. Nevoile tot mai mari ale cauzei lui Dumnezeu solicită bani. Oamenii din țara noastră și din străinătate fac permanent apeluri pentru ca solii să vină la ei cu lumină și adevăr. Pentru aceasta, e nevoie de mai mulți lucrători și de mai mulți bani pentru susținerea lor. -- Testimonies for the Church 4:478-483.

Cum să vă asigurați averea

Vreți să vă asigurați averea? Așezați-o în mâna care poartă cicatricea cuielor răstignirii. Păstrați-o pentru voi și o veți pierde pentru totdeauna. Dăruți-l-o lui Dumnezeu și din acea clipă va purta semnătura Sa. Va fi pecetluită cu caracterul Său neschimbător. Vreți să vă bucurați de avuțiile voastre? Atunci folosiți-le pentru binecuvântarea celor suferinzi. -- Testimonies for the Church 9:51.

Administrarea resurselor lui Dumnezeu: o responsabilitate individuală

Părinții ar trebui să-și exercite dreptul primit de la Dumnezeu. El le-a încredințat talanți ce ar trebui întrebuințați spre slava Sa. Nu este menirea copiilor aceea de a fi răspunzători pentru talanții tatălui lor. Atâta timp cât au o minte sănătoasă și o judecată corectă, părinții ar trebui să își împartă averea cu rugăciune și atenție și cu ajutorul unor sfătuitori potriviți, care cunosc adevărul și voința divină.

Dacă au copii suferinzi sau săraci care vor întrebuința banii în mod judicios, părinții trebuie să îi ia în considerație. Dar dacă au copii necredincioși care au din belșug în lumea aceasta și îi slujesc lumii, părinții comit un păcat împotriva Stăpânului care i-a numit administratorii Săi, dacă își lasă banii pe mâna acestora doar pe motivul că sunt copiii lor. Cerințele lui Dumnezeu nu trebuie privite cu superficialitate.

Trebuie înțeles clar faptul că întocmirea testamentului nu îi împiedică pe părinți cu nimic să ofere bani pentru cauza lui Dumnezeu, atâta vreme cât mai sunt în viață. Din contră, chiar ar trebui să facă acest lucru. Ar trebui să aibă aici satisfacția, iar dincolo răsplata că au întrebuințat surplusul de mijloace atâta vreme cât au mai avut viață. Ei ar trebui să-și facă partea pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Ar trebui să folosească mijloacele pe care le-au primit de la Stăpânul lor, pentru a duce mai departe lucrarea ce trebuie făcută în via Sa.

Iubirea de bani este rădăcina a mai toate relele din lume. Fac o greșeală teribilă tații care își păstrează banii pentru a-și îmbogăți copiii și care nu

înțeleg și nu împlinesc nevoile cauzei lui Dumnezeu. Copiii pe care își propun să îi binecuvânteze prin banii lor sunt blestemați.

Bogățiile moștenite sunt deseori o cursă

Banii lăsați copiilor ca moștenire devin deseori un motiv de amărăciune. În multe situații, copiii ajung să se certe din cauza averii moștenite, iar dacă există un testament, sunt rareori satisfăcuți de modul în care tatăl și-a împărțit averea. Astfel, în loc să stârnească recunoștința și respectul copiilor față de amintirea părinților, lucrurile moștenite produc nemulțumire, proteste, invidie și lipsă de respect. Frații și surorile care se împăcau bine ajung uneori să se dușmănească, iar disensiunile familiale sunt deseori consecința banilor moșteniți. Bogățiile sunt de dorit numai dacă satisfac nevoi prezente și dacă fac bine altora. Dar bunurile moștenite devin prea adesea o cursă, nu o binecuvântare pentru cel ce le deține. Părinții nu ar trebui să caute să își pună copiii în fața ispitelor, lăsându-le ca moștenire bani pentru care aceștia nu au depus niciun efort ca să îi câștige.

Transferarea proprietăților pe numele copiilor

Mi s-a arătat că unii copii care mărturisesc a crede adevărul își vor influența în mod indirect tatăl ca, atâta timp cât mai este în viață, să păstreze pentru ei banii, în loc să îi pună la dispoziția lucrării lui Dumnezeu. Cei care și-au influențat tatăl să le lase ca moștenire tot ce a administrat, nu știu ce fac. El își asumă o dublă responsabilitate: în primul rând, aceea de a liniști conștiința tatălui, care îl mustră că nu a împlinit planul lui Dumnezeu atunci când și-a împărțit banii primiți cu împrumut de la Dumnezeu pentru a-i utiliza spre slava Sa, și, în al doilea rând, responsabilitatea de a deveni administratorii mijloacelor ce ar fi trebuit „puse la schimbător” de tatăl lor, pentru ca Stăpânul să poată primi cu dobândă ce este a Lui.

Mulți părinți fac o mare greșeală când își lasă averile în mâinile copiilor lor, deși sunt încă răspunzători pentru folosirea corectă sau incorectă a talanților primiți cu împrumut de la Dumnezeu. Nici părinții și nici copiii nu devin mai fericiți în urma acestui transfer de proprietate. Părinții, dacă trăiesc chiar și numai câțiva ani după aceea, regretă, în general, ce au făcut. Copiii nu simt că părinții îi iubesc mai mult, dacă fac acest lucru, și nici nu simt mai multă recunoștință și obligație față de părinții lor, datorită dărnicii acestora. Se pare că la rădăcina problemei stă un blestem, care la copii are ca rod egoismul, iar la părinți, nefericirea generată de dependența de alții.

Dacă părinții, atâta timp cât sunt în viață, își vor sprijini copiii să se ajute singuri, vor face un lucru mai bun decât să le lase o sumă mare de bani la moarte. Copiii care sunt învățați să se bazeze îndeosebi pe propriile eforturi ajung bărbați și femei mai de nădejde și mai pregătiți pentru viață decât copiii care au depins de averea părintelui lor. Copiii care sunt lăsați să se bazeze pe propriile resurse își prețuiesc în general capacitățile, fructifică ocaziile și își cultivă și își direcționează abilitățile pentru a atinge un anumit scop în viață. În multe cazuri, ei își dezvoltă caracterul, fiind oameni harnici, cumpătați și morali, având trăsături care stau la temelia succesului vieții creștine. Copiii pentru care părinții fac aproape totul se simt adesea foarte puțin obligați față de aceștia. -- Testimonies for the Church 3:121-123.

Transferul responsabilității asupra altora

Frații păzitori ai Sabatului care le transferă soțiilor lor responsabilitatea administrării bunurilor materiale, deși pot să se descurce singuri, sunt nechibzuiți și îi produc nemulțumire lui Dumnezeu. Responsabilitatea de administrator a soțului nu poate fi transferată soției. Cu toate acestea, se încearcă uneori acest lucru, spre marea pagubă a ambelor părți.

Se întâmplă ca un soț credincios să-și lase averea în seama partenerei lui necredincioase, sperând ca în acest fel să o mulțumească, să îi curme împotrivirea și, în cele din urmă, să o determine să creadă adevărul. Dar aceasta nu este nici mai mult, nici mai puțin decât o încercare de a cumpăra pacea sau de a o mitui pe soție să creadă adevărul. Mijloacele lăsate de Dumnezeu pentru înaintarea lucrării Sale sunt lăsate de soț în seama cuiva care nu simpatizează cu adevărul. Cum va da socoteală un astfel de administrator când marele Stăpân își va cere cu dobândă ceea ce îi aparține?

Părinții credincioși și-au lăsat deseori averea în seama copiilor lor necredincioși, ajungând astfel în imposibilitatea de a-l da lui Dumnezeu ceea ce îi aparține. În acest mod, ei își abandonează responsabilitatea dată de Dumnezeu și pun la dispoziția vrăjmașului banii încredințați de El pentru a-l fi restituiți, prin investirea în lucrarea Sa, atunci când El le-o va cere.

Dumnezeu a poruncit ca părinții care pot să se descurce singuri să nu renunțe la stăpânirea averilor lor, nici chiar în favoarea copiilor care au aceeași credință. Aceștia sunt rareori dedicați lucrării în măsura în care ar trebui și nu au trecut prin neazuri și prin probleme, astfel încât să pună preț mai mare pe comoara veșnică și mai puțin pe cea pământească. Lăsarea

banilor pe mâna lor este cel mai mare rău. Ei vor fi ispitiți să iubească lucrurile pământești, să își pună încrederea în avere și să creadă că nu mai au nevoie de altceva. Când intră în posesia banilor pe care nu i-au câștigat prin propriile eforturi, rareori îi folosesc cu înțelepciune.

Soțul care își transferă averea pe numele soției o expune unor mari ispite, indiferent că e credincioasă sau nu. Dacă este credincioasă și din fire zgârcită, înclinată spre egoism și avariție, îi va fi mult mai greu să facă și în dreptul soțului ei ceea ce se cere din partea unui bun administrator. Pentru a fi mântuită, ea va trebui să biruie toate acele trăsături tipice rele și să copieze caracterul Domnului ei divin, căutând prilejul de a le face bine altora și iubindu-i pe ceilalți așa cum ne-a iubit Hristos. Ea ar trebui să cultive darul prețios al dragostei, pe care Mântuitorul îl avea din abundență. Viața Sa era caracterizată de o bunăvoință nobilă și dezinteresată. Întreaga Sa viață nu a fost mânjită de nicio faptă egoistă.

Oricare ar fi fost motivațiile lui, soțul a pus în calea soției lui o piatră de poticnire teribilă, care o va împiedica în lupta ei spre biruință. Iar dacă se face transferul asupra copiilor, se poate ajunge la aceleași consecințe. Dumnezeu cunoaște motivațiile. Dacă este egoist și a făcut acest transfer pentru a-și ascunde lăcomia și a explica în acest fel de ce nu face nimic pentru lucrare, blestemul cerului va cădea cu siguranță asupra lui.

Dumnezeu cunoaște scopurile și intențiile inimii și pune la încercare motivațiile copiilor oamenilor. Poate că dezaprobarea Sa clară și vizibilă nu se va manifesta la fel ca în cazul lui Anania și al Safirei, însă, la sfârșit pedeapsa nu va fi nicidecum mai ușoară decât cea pe care au primit-o ei. În încercarea de a-i înșela pe oameni, Anania și Safira L-au mințit pe Dumnezeu. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” [...]

Cei care își închipuie că își pot lăsa responsabilitatea în seama soției

sau a copiilor sunt amăgiți de vrăjmaș. Faptul că își transferă averea nu le micșorează responsabilitatea. Ei sunt răspunzători pentru mijloacele pe care cerul le-a lăsat în grija lor și nu pot să-și decline în vreun fel această responsabilitate, până nu îi înapoiază lui Dumnezeu ceea ce le-a încredințat. -

- Testimonies for the Church 1:528-530.

Capitolul 65

Răsplata ca motivație a slujirii

Mântuitorul a spus în mod repetat: „Mulți dintre cei dintâi vor fi cei din urmă și mulți dintre cei din urmă vor fi cei dintâi.” Isus și-ar dori ca cei angajați în lucrarea Sa să nu fie dornici de răsplată sau să considere că trebuie să primească vreo recompensă pentru tot ce fac. Domnul vrea ca gândurile noastre să se îndrepte într-o altă direcție, căci El nu se uită la ce se uită omul. El nu judecă după înfățișare, ci îl prețuiește pe om după sinceritatea inimii.

Cei care manifestă în slujire spiritul lor adevărat de sacrificiu și de umilință de sine sunt cei care vor fi cei dintâi. Lucrătorii care au fost angajați primii în vie îi reprezintă pe cei caracterizați de spiritul de invidie și de îndreptățire de sine și care pretind ca pentru slujirea lor să fie tratați preferențial. Gospodarul i-a spus celui care i-a pus la îndoială dreptul de a le oferi celorlalți mai mult: „Prietene, ție nu-ți fac nicio nedreptate; nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Eu am împlinit partea mea din înțelegere.”

Într-un sens secundar, cu toții ar trebui să avem considerație față de răsplată. Dar, deși prețuim făgăduința binecuvântării, ar trebui să avem încredere absolută în Isus Hristos, crezând că El va acționa corect și ne va da răsplata potrivit cu faptele noastre. Darul lui Dumnezeu este viața veșnică, dar Isus vrea să nu fim atât de preocupați de răsplată, ci de împlinirea voinței lui Dumnezeu, pentru că așa e corect, indiferent de câștig.

Pavel avea în vedere cununa vieții, pe care urma să o primească, și considera că nu numai el o va primi, ci toți cei care iubesc venirea lui Isus. Biruința obținută prin credința în Isus Hristos făcea ca această coroană să fie

atât de dorită. Pavel îl lauda mereu pe Isus. Orice act de mândrire cu talanții și cu biruința prin propriile puteri este nepotrivit. „înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.”

Cei care vor primi cea mai mare răsplată vor fi cei care au îmbinat activitatea și zelul lor cu mila și blândețea față de sărmani, orfani, năpăstuiți și nenorociți. Dar cei care trec pe partea cealaltă, care sunt prea ocupați ca să le acorde atenție celor răscumpărați prin sângele lui Hristos și care sunt preocupați de lucrurile mari vor fi cei din urmă și cei mai mici.

Faptele dezvăluie adevăratul caracter al oamenilor. Sunt printre noi persoane caracterizate de un spirit smerit și umil, de spiritul lui Hristos, care fac multe lucruri mici pentru a-i ajuta pe cei din jurul lor și consideră totuși că nu au făcut nimic. În final, vor fi uimiți să afle că Hristos a observat vorba bună rostită față de cel descurajat și a ținut seama de darul cel mai neînsemnat oferit pentru cei săraci, prin sacrificiu de sine. Domnul cercetează duhul și răsplătește în consecință, iar dragostea curată, umilă și copilărească face ca darul să fie prețios în ochii Săi. -- The Review and Herald, 3 iulie, 1894.

Un dar, nu un drept

Petru a zis: „Iată că noi am lăsat tot și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?” Această întrebare arăta că Petru se gândea că o anumită lucrare din partea apostolilor ar merita o anumită răsplată. Ucenicii manifestau un spirit de mulțumire și de înălțare de sine și se comparau între ei. Dacă vreunul greșea în mod vizibil, ceilalți se considerau superiori. Isus a văzut că spiritul care îi anima trebuia înlăturat. Isus cunoștea inima oamenilor și a observat

tendința lor spre egoism în întreba re: „Ce răsplată vom avea?” El trebuia să îndrepte acest rău înainte să ia proporții uriașe.

Ucenicii se aflau în pericolul de a pierde din vedere adevăratele principii ale Evangheliei. Prin intermediul acestei parabole [a lucrătorilor chemați să lucreze în vie], Isus i-a învățat că răsplata nu este în funcție de fapte, ca să nu se laude nimeni, ci e oferită prin har. Muncitorul chemat în vie la începutul zilei și-a primit răsplata în harul ce i-a fost arătat. Dar cel care a venit la ultima chemare a primit același har ca și cel dintâi. Lucrarea sa a datorat în întregime harului și nimeni nu avea cu ce să se laude față de ceilalți. Nu era niciun motiv să își poarte dușmănie unul altuia. Niciunul nu fusese tratat altfel decât ceilalți și nimeni nu putea să pretindă că avea dreptul la vreo răsplată. Petru a exprimat sentimentele unui lucrător cu ziua. -- The Review and Herald, 10 iulie, 1894.

Capitolul 66

Comoara din cer

Hristos ne cheamă stăruitor: „Strângeți-vă comori în cer.” Această lucrare de transferare a averilor în lumea de sus merită toate eforturile. Este de cea mai mare importanță și are în vedere interesele voastre veșnice. Ceea ce oferiți pentru cauza lui Dumnezeu nu se pierde. Tot ce se dăruiește pentru salvarea sufletelor și pentru slava lui Dumnezeu se investește în acțiunea cea mai de succes din această viață și din viața viitoare. Talanții voștri de aur sau de argint, dacă sunt puși „în negoț” cresc permanent în valoare și vor fi consemnați în raportul cu privire la voi din împărăția cerului. Voi trebuie să primiți bogățiile veșnice care au fost înmulțite prin punerea „în negoț”. Oferind daruri pentru lucrarea lui Dumnezeu, vă adunați comori în cer. Tot ceea ce depuneți în ceruri este ferit de dezastre și pierdere și va alcătui o bogăție veșnică și nepieritoare.

Câștigul prezent și veșnic

Ar trebui să vă puneți ca țintă folosirea în slujba lui Hristos a fiecărei capacități, căci participarea la lucrarea Sa este avantajoasă atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare. [...]

„Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină.” Dacă ochiul este sănătos, dacă privește spre cer, lumina cerului va umple sufletul, și lucrurile pământești vor părea ne semnificative și neatrăgătoare. Ţelul inimii va fi schimbat și se va ține seama de avertizarea lui Isus. Vă veți strânge comori în cer. Gândurile vi se vor îndrepta spre marile recompense ale veșniciei. Vă veți concepe planurile ținând cont de viața veșnică viitoare. Veți fi atrași de comoara voastră. Nu vă

veți preocupa de interesele pământești, ci în toate veți întreba: „Doamne, ce vrei să fac?” Religia Bibliei va fi întrețesută în viața voastră de zi cu zi.

Adevăratul creștin nu va permite ca interesele pământești să se interpună între sufletul lui și Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu va exercita o influență stăpânitoare asupra sentimentelor și faptelor lui. Dacă toți cei care caută împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui vor fi mereu gata pentru a săvârși faptele lui Hristos, cât de ușoară ar deveni calea spre ceruri! [.,.]

Dacă ochiul este îndreptat spre slava lui Dumnezeu, comoara se va adună în cer, ferită de orice stricăciune sau pierdere, căci „unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. Isus va fi modelul pe care veți căuta să-L imitați. Legea Domnului va fi desfătarea voastră, iar în ziua socotelilor finale, veți auzi cuvintele adresate cu bucurie: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” -- The Review and Herald, 24 ianuarie, 1888.

Consolidarea unității

Domnul ne-a menit să facem acte de binefacere. El ne pune în mână darurile Sale pentru a le oferi celor în nevoie. Tocmai această dăruire practică va fi pentru noi un panaceu sigur contra egoismului. Manifestându-vă dragostea față de cei care au nevoie de ajutor, veți face ca inima lor să-l aducă recunoștință lui Dumnezeu pentru harul de binefacere revărsat asupra fraților și pentru că i-a determinat să-i ajute.

Prin manifestarea acestei iubiri practice, bisericile se vor apropia unele de altele într-o unire creștină. Prin dragostea față de frați, va crește dragostea față de Dumnezeu, întrucât El nu i-a uitat pe cei întristați și, în acest fel, din partea lor se înalță la El daruri de mulțumire. „Căci ajutorul dat de darurile acestea nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe

mulțumiri către Dumnezeu.” Credința fraților în Dumnezeu crește și sunt conduși să-și consacre sufletul și trupul lui Dumnezeu, Creatorul credincios. „Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturișiți că o aveți față de Evanghelia lui Hristos și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți.” -- The Review and Herald, 21 august, 1894.

Scriși pe palmele lui Hristos

Hristos va reține numele tuturor celor care vor socoti că niciun sacrificiu nu este prea mare pentru a-l aduce pe altarul credinței și dragostei. El a jertfit totul pentru omenirea căzută. Numele celor ascultători, credincioși și gata să se sacrifice va fi scris pe palmele Sale. Ei nu vor fi „vărsați din gura Sa” și vor fi găsiți „pe buzele Lui” , căci va pleda în favoarea lor înaintea Tatălui. Ei vor fi amintiți, în vreme ce oamenii egoiști și mândri vor fi trecuți cu vederea; numele celor dintâi va fi făcut nemuritor. Ca să fim fericiți, trebuie să trăim pentru a-i face pe ceilalți fericiți. Este bine pentru noi înșine să ne consacram cu recunoștință lui Hristos bunurile materiale, talanții și sentimentele și, în acest fel, să găsim aici fericirea, iar dincolo slava nepieritoare. -- Testimonies for the Church 3:250, 251.

Binecuvântările trecătoare asupra omului mărinimos

Când este împletită cu dragostea și cu binefacerea și când este sfințită prin Duhul lui Isus, compasiunea umană devine un factor ce poate aduce un mare bine. Cei care cultivă binefacerea le fac un bine nu numai altora, fiind pentru aceștia o binecuvântare, ci au ei înșiși de câștigat prin faptul că își expun inima influenței blânde a adevăratei binefaceri.

Fiecare rază de lumină revărsată asupra celorlalți se va reflecta asupra noastră. Fiecare cuvânt amabil și de împreună-simțire rostit față de cei îndurerați, fiecare act împlinit pentru cei năpăstuiți și fiecare dar adus pentru satisfacerea nevoilor semenilor noștri, din dorința de a-l aduce slavă lui Dumnezeu, vor avea ca rod binecuvântarea dăătorului. Cei care lucrează astfel, ascultă de porunca cerului și vor primi aprobarea lui Dumnezeu. Plăcerea de a face bine altora le conferă sentimentelor noastre o vioiciune care va acționa asupra nervilor, va îmbunătăți circulația sângelui și va avea ca efect sănătate mintală și fizică. -- Testimonies for the Church 4:56.

O binecuvântare vindecătoare

Legătura dintre minte și trup este foarte strânsă. Când una este afectată, cealaltă simte împreună cu ea. Starea minții depinde în mare măsură de sănătatea organismului. Dacă mintea este liberă și mulțumită, având convingerea că s-a făcut ce e corect și având satisfacția că s-a adus o contribuție la fericirea celorlalți, va produce o bucurie care va influența întregul organism, contribuind la o circulație mai fluentă a sângelui și la o revigorare a întregului corp. Binecuvântarea lui Dumnezeu are un efect vindecător, iar cei care contribuie în mare măsură la binele altora vor

recunoaște această binecuvântare minunată în inima și în viața lor. -- Testimonies for the Church 4:60, 61.

Lucrarea de binefacere este binecuvântată de două ori

Înțelepciunea divină s-a folosit, în Planul de Mântuire, de legea cauzei și a efectului, făcând ca lucrarea de binefacere să fie, în toate aspectele ei, o binecuvântare dublă. Dumnezeu ar fi putut să-și împlinească planul de salvare a păcătoșilor fără ajutorul omului, dar El știa că omul nu putea fi fericit dacă nu participa la marea lucrare de răscumpărare. Pentru ca omul să nu piardă roadele binecuvântate ale binefacerii, Răscumpărătorul nostru a conceput un plan prin care să îl coopteze pe om în calitate de conlucrător cu El. -- The Review and Herald, 23 martie, 1897.

Atracția lumii de pe pământ ia sfârșit

Hristos a venit ca să le dea oamenilor comoara veșniciei, pe care noi trebuie să o primim și să o împărtășim cu alții, prin legătura cu El. Hristos le spune nu numai pastorilor, ci tuturor credincioșilor: „Lumea este învăluită în întuneric Lăsați ca lumina voastră să lumineze înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri. Oricine li iubește cu adevărat pe Dumnezeu va fi o lumină în lume.”

Cel care e cetățean al împărăției cerești va privi mereu spre lucrurile nevăzute. Pământul nu va mai avea putere asupra minții și caracterului. El se va bucura continuu de prezența Oaspetelui ceresc, după făgăduința: „Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” Va umbla cu Dumnezeu, în părtășie permanentă, la fel ca Enoh. -- The Review and Herald, 10 noiembrie, 1910.

Viața pământească devine mai frumoasă

Nicio strategie de afaceri și niciun plan de viitor nu poate fi sigur sau complet dacă are în vedere numai anii scurți ai acestei vieți și dacă nu ia în calcul și viitorul nesfârșit. Tinerii să fie învățați să țină cont și de eternitate. Să fie învățați să fie selectivi cu principiile după care se ghidează și să caute valorile nepieritoare -- să își strângă acea „comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia” ; să își facă prieteni „cu ajutorul bogățiilor nedrepte” pentru ca atunci când vor muri, aceștia să îi primească „în corturile veșnice” (Luca 12, 33; 16, 9).

Toți cei care fac acest lucru se pregătesc cel mai bine posibil pentru viața din această lume. Nimeni nu-și poate strânge comoara în cer, dacă viața lui de pe pământ nu este astfel înfrumusețată și înnobilită.

„Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4, 8). -- Education, 145.

Inima dăătorului devine mai darnică

Darurile săracilor, date cu sacrificii pentru a contribui la răspândirea luminii prețioase a adevărului mântuitor, vor fi pentru Dumnezeu o mireasmă plăcută și cu totul vrednică de primit ca dar consacrat, iar pentru inima dăătorului un prilej de a deveni mai darnic prin chiar actul dăruirii, legându-l mai strâns de Răscumpărătorul lumii. -- The Review and Herald, 31 octombrie, 1878.

Făgăduința neschimbătoare a lui Dumnezeu

De fiecare dată când a împlinit cu bucurie și din toată inima planul divin referitor la binefacerea sistematică și la aducerea de daruri și jertfe,

poporul lui Dumnezeu din orice perioadă a istoriei lumii a înțeles făgăduința neschimbătoare potrivit căreia prosperitatea va însoți truda în aceeași măsură în care au fost respectate cerințele lui Dumnezeu. Când credincioșii au recunoscut cerințele lui Dumnezeu și s-au conformat, cinstindu-L cu averile lor, grânarele le-au fost mereu pline. -- Testimonies for the Church 3:395.

Capitolul 68

Participarea la bucuria mântuirii

Există o răsplată pentru lucrătorii consacrați și altruști care intră în această lucrare și, de asemenea, pentru cei care participă de bunăvoie la susținerea lor. Cei implicați în mod activ în lucrare și cei care oferă din resursele lor pentru a-i sprijini pe acești lucrători vor avea parte de răsplata celui credincios.

Fiecare administrator înțelept al mijloacelor ce i-au fost încredințate va intra în bucuria Domnului lui. Ce semnifică această bucurie? -- „Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” Câștigătorii credincioși de suflete vor primi o aprobare binecuvântată, o binecuvântare sfântă. Ei se vor alătura celor ce se vor veseli în cer, întâmpinând cu strigăte de bucurie sosirea roadelor.

Câtă bucurie va fi când se vor întâlni cei răscumparați ai Domnului -- adunați în casele pregătite pentru ei! O, câtă fericire pentru toți lucrătorii nepărtinitori și altruști, care au colaborat cu Dumnezeu în împlinirea misiunii Sale pe pământ! Câtă satisfacție va simți fiecare secerător când vocea limpede și melodioasă a lui Isus se va face auzită spunând: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” „Intră în bucuria Stăpânului tău!”

Răscumpărătorul este glorificat fiindcă nu a murit în zadar. Cei care au colaborat cu Dumnezeu vor vedea cu bucurie în suflet rodul efortului lor pentru păcătoșii pierduți, ce se aflau în pragul morții, și vor fi mulțumiți. Ceasurile de zbucium prin care au trecut, situațiile complicate cu care s-au confruntat, durerea sufletească provocată de faptul că unii refuzau să

priceapă și să accepte lucrurile care le-ar fi dat pacea, sunt uitate. Renunțarea de sine de care au dat dovadă pentru a susține lucrarea nu mai este amintită. În timp ce privesc la sufletele pe care s-au străduit să le câștige pentru Hristos și le văd mântuite pentru totdeauna -- monumente ale îndurării lui Dumnezeu și ale dragostei Răscumpărătorului -- lauda și recunoștința lor se revarsă în strigăte de bucurie în slăvile cerești. -- The Review and Herald, 10 octombrie, 1907.

Realizările vor întrece așteptările

Hristos a acceptat umanitatea și a trăit pe acest pământ o viață curată și sfințită. Din acest motiv, El a primit poziția de Judecător. Deci Cel care ocupă această poziție este Dumnezeu întrupat. Câtă bucurie vom simți când îl vom recunoaște ca învățător și Răscumpărător al nostru, când vom descoperi că mai poartă încă urmele răstignirii, ce răspândesc raze de slavă, conferindu-le mai multă valoare coroanelor pe care cei mântuiți le vor primi din mâinile Sale, exact mâinile care s-au întins peste ucenici ca să-i binecuvânteze la înălțarea Sa. Însăși vocea care a zis: „și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” îi va întâmpina pe cei răscumparați.

Același care și-a dat viața prețioasă pentru ei, care prin harul Său i-a îndemnat la pocăință, care i-a conștientizat cu privire la nevoia lor de pocăință, îi primește acum în bucuria Sa. O, cât de mult îl iubesc ei! Împlinirea speranțelor lor le întrece infinit așteptările. Bucuria lor este deplină și își iau coroanele strălucitoare și le aruncă la picioarele Răscumpărătorului. -- The Review and Herald, 18 iunie, 1901.

O făgăduință sigură

Așteptăm de mult timp revenirea Mântuitorului. Dar făgăduința este la

fel de sigură. În curând, vom sta în căminul nostru promis. Acolo, Isus ne va duce pe malul râului vieții, ce curge din tronul lui Dumnezeu, și ne va explica modul neînțeleș în care ne-a condus providența Sa pentru a ne desăvârși caracterele. Acolo vom vedea pretutindeni pomii frumoși ai Paradisului, iar în mijlocul lor, pomul vieții. Acolo vom avea cu claritate frumusețile Edenului refăcut. Acolo vom arunca la picioarele Răscumpărătorului nostru coroanele ce ni le-a pus pe cap și, atingând harpele noastre de aur, îi vom aduce laudă și recunoștință Celui care șade pe tron. -- The Review and Herald, 3 septembrie, 1903.

Încă puțină vreme

Nu va mai fi mult până va veni Isus ca să-i salveze pe copiii Săi și să le dea atingerea finală a nemuririi. „Trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire.” Mormintele se vor deschide și morții vor ieși din ele biruitori, strigând: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” Cei dragi ai noștri care dorm în Isus vor învia îmbrăcați în nemurire.

și, în timp ce răscumpărații se vor înălța la ceruri, porțile cetății lui Dumnezeu se vor da la o parte, iar cei care au păzit adevărul vor intra. Un glas, mai plăcut decât orice melodie auzită vreodată de urechea muritorilor, se va face auzit, zicând: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Apoi, cei neprihăniți își vor primi răsplata. Viața lor va dura la fel cât viața lui Iehova. Ei își vor pune coroanele la picioarele Mântuitorului, își vor atinge harpele de aur și vor umple tot cerul cu o muzică răsunătoare. -- Signs of the Times, 15 aprilie, 1889.